

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Aşk Bir Ayrılık Ötede

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

SANDRA BROWN

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>

Çeviren: Didem Uğur

SANDRA BROWN

Aşk Bir Ayrılık Ötede

*Ne yapacaktı?
Nerede yaşayacaktı?
Kime aitti?*

Ailenin en genç ve başına buyruk üyesi olan Sage, sevgilisinden evlilik teklifi beklerken beklenmedik bir anda terk edilir.

Bunun üzerine hayatını gözden geçirmeye karar veren Sage, pek de benimsemediği bir yaşam sürdürdüğünü fark eder ve kendine yepyeni bir sayfa açmaya karar verir: Artık güçlenip ayakları üzerinde durma vaktidir.

Ailesine kendini kanıtlamak isteyen Sage, bu sırada tanıştığı ancak yıldızının pek de barışmadığı Harlan'le birlikte yaşama yeniden tutunmaya çalışır. Kalbi kırık genç kız, kendisine yanlış gibi görünen bu adama güvenebilecek, aşka ve hayata bir şans daha verebilecek midir?

facebook.com/marti
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşk Bir Ayrılık Ötede

Sandra Brown

1. Baskı: Mayıs 2013
ISBN: 978-605-348-126-3
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©SANDRA BROWN
Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı
Ezgi Mat. Teks. Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Matbaa Sertifika No: 12142
Saniy Cad. Altay Sok. No: 14 Çobançeşme-Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 452 23 02

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Orijinal adı	: Texas! Sage
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Didem Uğur
Editör	: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi	: Erkan Küçük
Kapak	: Yasin Öksüz
Redaksiyon	: Ozan Akgül
Son Okuma	: Gamze Büyükkaya

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

SANDRA BROWN

Aşk Bir Ayrılık Ötede

Çeviri: Didem Uğur

Ücretsiz PDF Kitap Alın - <https://rantey.org>

Sevgili Okuyucu,

Bu kitabı okuyor olmanız beni heyecanlandırıyor, çünkü yazdığım tüm kitaplar içinde Teksas Üçlemesi benim en sevdiğilerim arasında yer alıyor.

Bir üçleme yazmak için yola çıkmadım. Aslında standart uzunlukta bir aşk macerası yazmaktan başka niyetim yoktu. Ancak Lucky Tyler'ı bir Doğu Teksas barında, viski bardağının içine gözlerini dikmiş, bir süre sonra patlak verecek –sorun çıkacaktı, lanet olsun, hiç havasında değildi– arbede yüzünden neşesizce otururken “görünce” anında ona âşık oldum. Lucky'yi içine düştüğü karışıklıktan kurtarmak üzere Chase sahneye çıkana kadar bir ağabeyi olduğunu bile bilmiyordum. Çok geçmeden Sage kendini takdim etti ve artık bir şeyler olacağını hissediyordum. Kısa bir aşk öyküsü büyü-yüp gelişerek, üç bölümde anlatılan bir aile destanına dönüştü.

1990'lardan bu yana Tyler ailesinin öyküleri tüm dünyada sayısız dilde basıldı. Yeryüzünün herhangi bir noktasındaki farklı kişiler, Lucky, Chase ve Sage'i, tıpkı kendilerini bana tanıttıklarında olduğu gibi, eğlenceli ve çekici buldular. Hayranlarım bana sık sık bu kitapları tekrar

tekrar okuduklarını, çünkü Tylerları özlediklerini söylüyorlar. Buna inanmakta zorluk çekmiyorum, çünkü onları ben de öz-lüyorum.

Umarım bu kitabı okurken, siz de benim yazarken aldığım keyfi alırsınız.

Sandra Brown

Birinci Bölüm

Genç adama bakıp içini çekerken kızın dudakları yumuşak ve davetkârdı. “Mutlu Noeller,” diye fısıldadı.

“Sana da Mutlu Noeller, Sage.”

Sage gülümseyerek kollarını adamın boynuna doladı ve öpüşmelerine biraz daha tutku katarak veya katmaya çalışarak dudaklarını yeniden onun dudaklarına bastırdı. “Travis!”

“Ne var?”

“Öp beni.”

“Öptüm ya?”

“Yani, gerçekten öp,” derken seksi bir havayla homurdandı. “Noel olsa bile seksi bir öpücük vermene izin var, biliyorsun.”

“Sage, lütfen.” Genç adam gergin bir şekilde pencerele-re baktı. Evde devam eden bir parti vardı. “Biri bizi görebilir.”

Kız kollarını adamın boynundan çekip pöfledi. “Ah, Tanrı aşkına, Travis, öyle efendisin ki! Kimsenin baktığı yok. Öyle bile olsa, burada öpüşmemiz kimi ilgilendirir ki?”

“Annemi ilgilendirir. Bileziğini sevdin mi?”

Bir an için dikkati dağılan Sage, “Elbette sevdim. Hangi kadın sevmez? Çok güzel,” diye yanıtladı.

Kolunu kaldırıp bileğindeki ağır altın bileziği salladı. “Noel gününü beklemek yerine hediyemi bugün açmama izin verdiğin için mutluyum.”

“Böylelikle tüm tatil boyunca hediyenin keyfini sürebilirsin.”

“Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim.”

“Hayal kırıklığına uğradığını seziyorum hâlâ.”

Sage Tyler gür kirpiklerinin altından adama baktı ve itirafını yumuşak bir şekilde dile getirdi. “Noel’de bana nişan yüzüğü verirsin sanıyordum.”

Travis henüz bir şey diyemeden kız konuşmasını sürdürdü. “Zaten yüzüklerimizi seçmiş değiliz. Kim bilir? Geleneksel bir nişan yüzüğü istemeyebilirim. Büyük ihtimalle gelenegi teşhir eden, tamamen farklı bir şey seçerim.”

Travis gözlerini kızın üzerindeki beyaz deri pantolona çevirdi. Kızın kazağı yeterince uygundu; omuzlarda ve gövdenin üst kısmında zevkli ışıltılı düğmeler, taşlar bulunan beyaz angora bir kazaktı bu. Fakat, pantolon kesinlikle bir moda rizikosuydu.

Genç adam belli belirsiz gülümsedi. “Kimse seni geleneklere uyduğun için suçlamaz, Sage.”

“Çok şükür.” Kız başını hareket ettirince koyu sarı saçları omuzlarına düştü. “Üzerimde pantolonla aşağı inip partiye katılınca, annenin kalp krizi geçireceğini sandım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Şey, eh, deri kıyafetleri Cehennem Melekleri ve *rock* yıldızlarıyla bütünleştiriyor galiba.”

“Hımm. Belki de, taftadan yapıma, pastel renkli bir şey giymeliydim.”

Kızın alaycılığı karşısında genç adam kaşlarını çatı. “Anne, annedir. O ve arkadaşları az çok birbirine benzer. Aynı şeyleri yapar, aynı yerlere gider ve aynı tür kıyafetler giyerler. Alışkın oldukları belli başlı şeyler vardır.”

“Eğer gelini olacaksam, bana alışsa iyi olur, öyle değil mi? Umarım karın olduğum zaman benden ekoseli uzun etekler ve lacivert düz ayakkabılar giymemi beklemiyordur. Evlendiğimiz gün değiştireceğim tek şey soyadım olacak,” dedi ve içinden taşan ilhamla konuşmaya devam etti, “Sevgililer Günü resmen nişanlanmamız için çok romantik bir tarih olacaktır. Noel’den bile daha iyi.”

Sage temiz hava almak için Travis’i kolundan çekerek Belcher’lerin evinin geniş, uzun verandasına götürdü. Kırmızı tuğlalı Georgia tarzı bina yanıp sönen Noel ışıklarıyla donatılmıştı. Arkalarındaki oturma odasında bir içmimar tarafından dantel, inciler ve kelebeklerle süslenen devasa Noel ağacı, verandaya bakan geniş pencerelerin birinden dikkati çekiyordu. Yaprğını dökmeyen üç ağaç ise, geçici bir süreliğine ön taraftaki çimenlik alana geçirilmiş ve varlıklı Houston semti sakinlerinin her yıl hazırladığı şaşıla Noel gösterilerini görmek için Harris ilçesinin dört bir yanından gelenlerin zevkine sunulmuştu. Tampon tampona arabalar sokak boyunca bir kuyruk oluşturuyor, farları siste yayılıyordu.

Hava sıcaklığı nispeten yumuşak olmasına rağmen, Travis yakasını kaldırdığı koyu renkli ceketinin içinde büzüldü ve ellerini pantolonunun cebine soktu. Travis'in saldırgan duruşu, onun bu şekilde huysuz bir zengin çocuğuna benzediğini düşünen Sage'i gıcık etti. Bu genellikle, aklında tartışmaktan çekindiği nahoş bir şey olduğu anlamına gelirdi.

"Sage, aslında, nişanımızı duyurmak konusunda aceleci davranıp davranmadığımızı merak ediyorum."

Bu sözler Sage'i savunmasız yakalamıştı, ama hemen dikkatini topladı. "Ne demek istiyorsun?"

Travis boğazını temizledi. "Bak, ilkbahar döneminin ardından daha stajım ve ihtisas yılım var. Ondan sonra da, dermatolojide uzmanlık kurslarını bitirmeliyim."

"Muayenehane açmadan önce neler yapman gerektiğini kesinlikle biliyorum, Travis. İdare edeceğiz. Ben diplomamı aldım. İyi bir iş bulacağım."

"Para konusunda endişelenmiyorum. Muayenehane açana kadar ailem bana destek olacak."

"O halde endişe ettiğin konu nedir? Rahat olsana. Noel'deyiz!"

Travis evin ilerisinden geçen araba kuyruğuna baktı. "Sana söylemeye çalıştığım şeyi anladığını sanmıyorum, Sage."

Kızın yüzündeki geniş gülümseme soluverdi. "Görünüşe göre öyle, ancak korkunç bir şey olmalı. Her an kusacak gibi duruyorsun. Kendine daha fazla eziyet etme ve beni de merakta bırakma. Söyleyecek bir şeyin varsa, duyalım hadi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Genç adam başını kaşıdı, yumruğunun arkasından öksürdü, ayaklarını oynattı. “Son zamanlarda bu konu üzerine epey kafa yordum ve...”

“Ve?”

“Sanmıyorum... senden dolayı değil... Sage, biz sadece şey değiliz...”

“Biz ne değiliz?”

Travis ağzını defalarca açıp kapatarak debelendi ve nihayet, “Uygun. Birbirimize uygun değiliz,” dedi.

Ağzından sözcükler dökülür dökülmez, omuzları gevşedi. Derin bir nefes aldı. Görünüşe bakılırsa, ağır bir yükten kurtulmuştu.

Şaşkınlıkla kalakalan Sage, ona bakıyordu. Kulaklarına inanamıyordu. Travis ve o, bir yılı aşkın süredir yalnızca flört ediyorlardı. Sage master diplomasını aldığı zaman evlenecekleri konusunda anlaşmışlardı. Dönem bitiyordu ve o, bu tatil esnasında, bir nişan yüzüğü ve yaklaşan evliliklerinin resmen ilan edilmesini bekliyordu. Travis’in onu terk ettiği düşüncesini aklı almıyordu. Onu! *Sage Tyler*’ı! Kesinlikle yanlış anlıyordu.

“Nişanımızı bozduğunu söylüyor olamazsın!”

Travis yeniden boğazını temizledi. “Bence bunu biraz daha düşünmeliyiz.”

“Lafı dolandırma, Travis,” dedi ters ters. “Beni terk ediyorsan, bunu açıkça söyleyecek kadar cesur ol.”

“Seni terk etmiyorum. Kesinlikle. Annem şöyle düşünüyor...”

“Ah, ‘Annem şöyle düşünüyor...’ Annen minik oğlu için yeterince iyi olmadığını düşünüyor.”

“Lafı ağzıma tıkama.”

“Konuş o zaman.”

“Annem senin bana göre biraz fazla gürültücü olduğunu düşünüyor, ben de buna katılıyorum.”

“Gürültücü mü?”

“Tantanalı.”

“Tantanalı mı?”

“Ateşli.”

“Deri pantolon giydim diye mi?”

“Sage, insafli ol,” diye itiraz etti Travis.

“Lanet olsun insafa. Çok sinirliyim.”

“Buna hakkın yok.”

“Hakkım yok mu?”

“Eğer geçmişini düşünürsen, sana asla resmen evlenme teklifinde bulunmadım. Bulundum mu?” diye sordu tereddütle.

“Elbette bulundun!” diye haykırdı Sage. “Bunu sürekli konuşuyorduk. Ailem...”

Travis, “Bunun asla gerçekleşmemesinden memnun olacaktır,” diye lafını kesti. “Ağabeyin benim pısrığının teki olduğumu düşünüyor. Annen sırf herkese karşı nazik olduğu için bana hoşgörü gösteriyor. Sürekli burnundan soluyan ve beni her gördüğünde başını iki yana sallayan şerifinki de onaylamayan bir tavır gibi görünüyor.”

Sage, “Bunların hepsi senin kuruntun,” diye iddia etti,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

oysa öyle olmadığını biliyordu.

“Pekâlâ, her neyse,” dedi Travis sabırsızca. “Bence birbirimizden biraz uzak kalmalıyız.”

Sage’in kızgınlığı acıya dönüştü. “Beni sevdiğini sanıyordum.”

“Seviyorum.”

“O halde neden bu konuşmayı yapıyoruz ki? Ben de seni seviyorum.”

Travis gerçekten perişan görünüyordu. “Seni seviyorum, Sage. Güzel ve seksisin. Şimdiye dek tanıdığım en büyüleyici ve sürpriz dolu kadınsın. Başımı döndürüyorsun. Hayat dolusun. İnsanları etrafına çekip istediğini yaptırmaktan hoşlanıyorsun.”

“Tersane işçisiymişim gibi konuşuyorsun!”

“Öyle demek istemiyorum. Benim uyum sağlayamadığım bir yaşam sevincine sahipsin. Denemekten yoruldum. O an içinden nasıl geliyorsa öyle hareket ediyorsun. Bense sistemli ve ihtiyatlıyım. Sen liberalsin, ben muhafazakârim. Sen, Tanrı’ya tüm kalbinle inanıyorsun. Benim şüphelerim var. Her şeyi düşününce, farklılıklarımızın uzlaşmaz olduğunu söyleyebilirim.”

“Zıt kutuplar birbirini çeker.”

“Öyle olmadığını düşünmeye başlıyorum.”

“Bunlar saçmalık, Travis. Allayıp pullamaya çalışıyorsun, değil mi? Açıklamalarını sıralıyorsun. Beni bırakacaksın, en azından böyle yapmacık hale getirme şunu.”

“Bunu daha da zorlaştırma!” diye şikâyet etti Travis.

Onun için zor muydu? Sage ona vuracakmış gibi yumruğunu sıkı. “Beni artık sevmiyorsun. Her şey bu yüzden, öyle değil mi?”

“Hayır. Söylediklerimin hepsi doğru. Seni seviyorum. Ama lanet olsun, ayak uydurmaya çalışmak o kadar çok enerjimi alıyor ki...” Çaresizce güldü. “Oyuncu bir yavru köpek gibisin. Sürekli ilgi ve şefkat istiyorsun.”

Sage soğuk bir ifadeyle, “Daha önceleri şefkatli yapım-dan şikâyetçi olduğunu fark etmemiştim,” dedi. “Aslına bakarsan, birçok kere daha fazlası için yalvarmıştın.”

Travis kırılmış görünüyordu. “Bunu hak ettim. Gerçek şu ki, Sage,” dedi keyifsiz bir sesle, “hevesim kalmadı. Beni tükettin. Çalışmalarına harcamam gereken zamanı sana ayak uydurmaya çabalamakla geçiremem. Bence evliliğe kalkışmadan önce birbirimizden uzak kalmalı ve durumu yeniden değerlendirmeliyiz.”

Genç adam ellerini hafifçe kızın omuzlarına koyarak kıza ilk defa dokundu. “Eğer düşünürsen, bana hak vereceğinden eminim. Artık birbirimiz için doğru kişiler değiliz. Beni sevdiğini zannedebilirsin ama bence kendini bu duruma ikna ettin.”

Sage omuzlarını sallayıp serbest bıraktı. “Benim yerime düşünüp inanmaya başlama, Travis.” *Bu kötü bir rüya, bir kâbus olmalı,* diye düşünüyordu. Az sonra uyanıp Travis’i arayacak ve ona gördüğü tuhaf rüyayı anlatıp bunun asla gerçek olmaması için onu uyarmaktı.

Ancak bu, rüya olamayacak kadar gerçektir. Tatil ışıkları

etrafında yanıp söniyordu. Yemyeşil ağacın kokusunu alabiliyor, evdeki müzik sisteminde çalan Noel şarkılarını duyabiliyordu. Gözkapaklarının arkasındaki gözyaşlarının oluşturduğu baskıyı hissedebiliyordu. Aşağılanmanın pirinçsi bir tadı vardı. Hayranlarına ilişkilerinin bittiğini söyleyen taraf her zaman o olmuştu. Eğer bir ayrılık konuşması yapılacaksa, bunu o yapmalıydı.

Sakin ve hırslı bir yapıya sahip olan Travis, önceleri onun için deli olurdu. Sage, onun kendisini terk ettiğine inanmıyordu. Aylar önce, Travis birlikte yaşamayı teklif etmiş, Sage ise bunu reddetmişti. Birkaç gün somurtmanın ardından, Travis güçlü ahlaki yapısından dolayı onu daha da çok sevdiğini iddia etmişti.

Nadiren kavgı ederlerdi. Travis inatçılık edip boyun eğmediği zamanlarda kırıcı olurdu. Şimdiki gibi fakat bir köşeye çekildiğinde, genellikle Sage'in daha güçlü olan iradesine teslim olurdu.

“Gerçeği söylemek gerekirse, ertelemelere meraklı değilimdir. Ya beni seviyor ve benimle evlenmek istiyorsundur ya da tam tersi.” Saçını geriye atıp meydan okurcasına genç adama baktı. “Kararını ver. Ya şimdi ya asla.”

Kızın kararlı yüzüne ve çenesinin sert duruşuna bakarken Travis acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Nihayet, “Bu şekilde düşünüyorsan, o zaman, sanırım asla, Sage.”

Sage nefes alamaz duruma gelmesine rağmen, dik durmayı başardı. Böylesine küstahça bir reddediliş aklı mantığa sığmazdı. Travis ona bunu yapamazdı!

Düşündüğünde buna pişman olacaktı. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek gelecek, başarılı bir dermatolog olarak, parlak geleceğini onunla paylaşması için Sage'e yalvaracaktı. O zamana dek Sage ne olursa olsun, Travis'e onun canını ne kadar yaktığını gösteremeyecekti. Travis tek bir damla gözyaşı bile görmeyecekti.

Bu tatsız kararın arkasında Bayan Belcher'in olduğu şüphe götürmezdi. Buyurgan bir bakışla annesi Travis'i sindirebilirdi ama Sage ondan korkmuyordu. Kadının kibri, Sage'in yalnızca –akşam yemeği partisine deri pantolonla gelmek gibi şeyler yaparak– onu daha da kışkırtmak istemesine neden oluyordu. Nihayet Travis akli başına gelip de ayaklarına kapandığında, Sage onunla evlenecek ve onar ay arayla altı çocuk yapacaktı.

Bu aradaysa, Travis'i kolay kolay bırakmayacaktı. Küstah bir tavırla, “Bana uyar. Eşyalarımı toplar toplamaz hayatından çıkacağım,” dedi.

“Hemen mi?” diye haykırdı Travis. “Ama şimdi gidemezsin. Araban Austin'de. Nereye gideceksin?”

“İdare ederim.”

Sabrı azalan Travis, inatçı bir çocukla anlaşmaya çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Şimdi gidemezsin.”

“Cehennemin dibi!” diye bağırdı, Laurie Tyler kızının ağzından çıkan sözleri duysa utancından yerin dibine girerdi.

“Bak Sage, tatilimizi planladığımız gibi geçirmemek için bir nedenimiz yok. Arkadaş olarak. Arkadaş kalmak istiyorum.”

“Cehenneme kadar yolun var!”

“İçeri gelmezsen, annemin partisi mahvolur. Akşam yemeğinde tek sayılırız.”

Sage, “Annenin yemeği umrumda değil!” diye bağırdı. “Her yıl sunduğu o aptal, minik tavuklar ip gibi ve sert. Hayatım buna bağlı olsa bile, oraya yeniden girmem. Başlangıç için boğucu, sönük ve sıkıcı bir parti. Bundan kurtulmam için bana iyi bir bahane verdiğin için sana teşekkür etmeliyim.”

Kızın yüksek sesinden rahatsız olan Travis, omzunun üzerinden baktı. Resmi kıyafetler içindeki misafirler geniş oturma odasında dolanıyor, beyaz kostümlü garsonların ikram ettiği kanepeleri tadıyor, Noel’e kadeh kaldırıyor, uzun kokteyl bardaklarına *eggnog** ekliyorlardı.

“Sage, makul davran. Ben... ben bu konuyu tatilin sonuna kadar açmayacaktım ama sen, şey... konuyu bu akşam açmam için adeta zorladın. Kendini kötü hissetmeni istemiyorum.”

Sage alay ederek, “Kötü mü?” dedi. “Kendimi harika hissediyorum. Artık sosyetik bir hanımefendinin gardırobumu onaylayıp onaylamadığını düşünmek zorunda kalmadan Noel’in tadını çıkarabilirim. Umrumda değil.”

“Böyle davranma,” diye rica etti Travis.

Sage tek kaşını hınzırca kaldırdı. “Nasıl?”

“Sinirli bir yumurcak gibi.”

“Öncelikle bir Roller Derby kraliçesi gibi saldırgan olduğumu ima ediyorsun, ardından sinir bozucu bir evcil hay-

* Şeker ve süttten yapılan alkollü bir içki. (ç.n.)

vanla, sonra da ne istediğini bilmeyen bir avanakla mukayese ediyorsun ve şimdi de sinirli bir yumurcak oluyorum. Bir de beni sevdiğini iddia ediyorsun!”

“Böyle yaptığın zaman mantıklı davranamıyoruz.” Travis söylenerek arkasını döndü. “Annem bizi özlemeye başlar. Sinirin yatışınca içeride görüşürüz.” Haklı olarak kırgın bir şekilde ön kapıya yöneldi.

Sage arkasından, “Nefesini tutma,” diye seslendi. Kapı, Sage’e göre görgüsüzlük derecesinde abartılı bir çelenkle süslenmişti. Oturma odasındaki Noel ağacı da aynen öyleydi. Evinde birlikte süsledikleri Noel Babalar, baston şekerler ve parlak teller neredeydi?

İşıl işıl pencerelerden şatafatlı yapay ağaca baktı. Ağacın kusursuz dallarına düzenli aralıklarla yerleştirilmiş ışıklar bulanıklaşmaya başladı. Biraz önce onu tehdit eden gözyaşları şimdi gözlerine dolmuş ve parlak süslemeleri kristal gibi gösteriyordu.

İlk öfkesi dinince, Travis’in yaptığı şeyin etkisini hissetmeye başladı. Sevdiği ve onu sevdiğine inandığı biri, onu reddetmişti.

Travis’in söylediklerinin tamamı, iki basit sözcükle özetlenebilirdi: “Seni istemiyorum.” Şirin, sevimli ve kaprisli olabilirdi; ama sonuç olarak, Travis onu istemiyordu. Yaşam sevinci, onun deyişiyle, bezdiriciydi. Verandanın üzerindeki balkonu destekleyen altı yivli beyaz sütundan birine kolunu dayadı. Sütuna sarılıp yanağını soğuk yüzeye dayadı. Millete ne diyecekti? Bu konu herkesin diline dolandığı zaman başını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

nasıl dik tutacaktı? Kendi ailesi bu işe ne diyecekti? Onların kızlarından tek beklentisi, onun sevdiği kadar sevildiği biriyle evlenmesiydi. Pekâlâ, bunu kaçırmıştı. Tıpkı her şey gibi.

Travis bunu nasıl yapabilirdi? Sage onu seviyordu. Harika bir uyumları vardı. O, bunu göremiyor muydu? Sage insanları yönetmeyi Travis de yönetilmeyi severdi. Travis ağır ilerlerdi; Sage ise teşvik etmede iyiydi. Travis çok heyecansızdı, kendisini yönlendirmesi için hayat dolu birine ihtiyacı vardı.

Sage onun geçici bir delilik halinde olduğuna karar verdi. Sonunda aklı başına gelecekti. Sage bunun fazla uzun sürmeyeceğini tahmin ediyordu. Travis onu fena halde özleyecekti. Sage olmadan hayatı ebeveynlerinininki gibi ruhsuz ve renksiz olacaktı.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp gururunu ayaklar altına alarak geri döndüğü zaman, Sage onu affetme işini ağırdan alacaktı. Travis onun tatilini mahvetmişti. Sage' in ağabeylerinden hiçbirinin yapmadığı bir şeyi yapmasını, master diploması almasını kutlayacaklardı. Travis bu hevesini de kırmıştı. Sage onu asla affetmeyecekti.

Sütundan uzaklaşıp yüzündeki yaşları sildi, onlara teslim olmayı reddediyordu. Çocukken ne zaman duyguları incinse, gerçek duygularını ortaya dökmektense, olayın üzerinde durmayıp geçiştirirdi. Bu durum sadece daha saçma şeylere yol açardı. Ağabeylerinin önünde sulugözlülük etmiş olsaydı, çocukluğunu iyi bir şekilde atlatamazdı. Ona zarar vereceklerinden değil, ağladığı için utancından ölürdü.

Şimdiyse, Travis ne kadar aptalca davrandığını anlayana dek dişini sıkacaktı. Reddedilmiş, gözü yaşlı, mutsuz bir kadın olarak eve, ailesinin yanına koşması düşünülemezdi.

Gündemindeki ilk şey, bu yerden nasıl kurtulacağına dair bir yol bulmaktı. Belcher'lerin partisine dönecek değildi. Her ne kadar Bayan Belcher onun gidişini görmekten mutluluk duyacak olsa da, onlardan yardım isteyecek de değildi. Azimle derin bir nefes alıp verandanın köşesinden döndü.

Yalnızca bir adım atmıştı ki, olduğu yerde kalakaldı.

Adamın biri, saksıdaki bitkinin gölgesinde kısmen gizlenerek sarmaşıkla kaplı duvarın dibinde geziniyordu. Ancak pencerelerden Sage'in onu iyice görmesine yetecek kadar ışık süzülüyordu.

Uzun boylu ve zayıftı, hatta ağabeyi Lucky'den bile zayıftı. Saçının büyük kısmı ıslak, siyahımsı kovboy şapkasının altına gizlenmiş olmasına rağmen, Sage onun kulaklarının üzerindeki, ara ara soluk fildişi renginde çizgiler bulunan kumral saçlarını görebiliyordu. Dışarıda uzun süre kalmaktan teni bronzlaşmıştı, eğlendiğini açıkça belli eden, ışık saçan elektrik mavisi gözlerini kıza dikmişti.

Kendisiyle dalga geçilmeyeceğini belirten sert, kare şeklinde bir çenesi ve başının kibirle yana yatmasıyla ortaya çıkan zayıf, sıırım gibi bir kas yapısı ve küstah bakışları vardı.

Çıtçıtıllı sedef düğmeleri olan açık mavi bir gömlek giyiyordu. Kot pantolonunun paçası lime limeydi. İplik iplik olmuş, rengi atmış pantolon paçası, ayakuçları ıslak ve çamurlu botunun üst kısmına yığılmıştı. Soğuk geceye tek uyan şeyi,

siyah ceketiydi. Ceketinin önü açıktı, her iki elinin başparmaklarını pantolonunun ceketine geçirmişti.

Omuzlarının genişliği yaklaşık yüz otuz beş santimdi; uzun bacaklı, dar kalçalı bir Teksaslıydı. Serseri bir Teksaslı. Sage onu bakışıyla küçümsedi çünkü adam, kızın üzüntüsü karşısında kahkahayı patlatacak gibi duruyordu. Gülmedi ama söylediği şeyle tam da bunu ima ediyordu.

“Ho-ho-ho. Mutlu Noeller.”

Hasret's Sisters Planet e-kitaphane

İkinci Bölüm

Sage aşığılamasını saklama çabasıyla öfke içinde, “Sen de kimsin bakalım?” diye sordu.

“Noel Baba. Kırmızı kostümümü kuru temizlemeye verdim.”

Sage bunu hiç de komik bulmamıştı. “Ne zamandır orada duruyorsun?”

Adam otuz iki dişini birden göstererek, “Yeterince uzun zamandır,” diye yanıtladı.

“Gizlice dinliyordun.”

“Elimde değildi. Böylesine hassas bir durumu mahvetmek kabalık olurdu.”

Sage duruşunu dikleştirip adama kasten küçümseyici bir bakış attı. “Misafir misin?”

Adam tuttuğu kahkahasını nihayet koyuverdi. “Ciddi misin sen?”

“O halde bunun bir parçası mısın?” Trafiği işaret etti. “Araban falan mı bozuldu?”

Adam, hayır anlamında başım sallarken kızı tepeden tırnağa süzdü. “Bu herif nonoş falan mı?

Sage yanıt vermeye tenezzül etmedi.

Yabancı dudaklarını şapırdatarak üzgün bir ses çıkardı. “Aslında, bu deri pantolon üzerine öyle güzel oturmuş ki, ondan kurtulman utanç verici olurdu.”

“Ne cüretle...”

“Ve ona yanaştığın gibi bana da yanaşsan, her kim barksa baksın, sana gelmiş geçmiş en seksi öpücüğümü verirdim.”

Hiç kimse, en heyecanlı hayranları bile, onunla bu şekilde konuşacak küstahlığı göstermemişti. Onları kendi vurma- sa, ağabeyleri vururdu. Yanaklarını ateş bastı, gözleri çakmak çakmaktı. “Polis çağırıyorum,” dedi.

“Neden gidip bunu yapmak isteyesin ki?”

Kapıya doğru en fazla iki adım atmıştı ki, adamın ismini söylemesiyle durdu. Adam, Sage’in aklını okuyarak, “Doğru,” dedi, “İsmi biliyorum.”

Sage hissettiğinden daha fazla soğukkanlılıkla, “Bu kolayca açıklanabilir,” dedi. “Kaba bir şekilde, seni ilgilendirmeyen sohbetimize kulak misafiri olurken, Travis’in ismini söylediğini duydun.”

“Ah, söylenen her şeyi anladım, doğru. İkiniz de İngilizce konuşuyordunuz. Az ve öz bir tabirle, annesinin oğlu seni terk etti. Sana mesajımı iletmeden önce, onun söyleyeceklerini tamamen bitirmesini bekledim.”

Sage artan öfkesi ve güçlü şüphesiyle adama dik dik

baktı. “Beni görmek için mi buradasın?”

“İşte şimdi anlıyorsun.”

“Neyi?”

“Seni götürmeye geldim.”

“Beni götürmeye mi?”

“Eve götürmeye.”

“Milton Point’e mi?”

Adam bembeyaz bir gülümsemeyle, “Evin orada, değil mi?” diye sordu. “Beni ağabeyin gönderdi.”

“Hangisi?”

“Lucky.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bugün öğleden sonra yengen, yani Chase’in karısı, doğuma girdi.”

O noktaya kadar, Sage adama uyum sağlıyordu. Adamın söylediği tek kelimeye inanmıyordu; ama suça meyilli birinin nasıl olup da böylesine yaratıcı olabildiğini merak ediyordu. Adamın ailelerinin özel konularını bilmesine şaşırılmıştı.

“Doğuma mı girdi?”

“Bu gün öğleden sonra ikide.”

“Yılın ilk gününden önce doğurmayacak.”

“Bebeğin planı başka türlüymüş. Noel’i kaçırmak istemedi galiba. Şimdiye kadar doğurmuştur, ben oradan ayrılırken henüz doğurmamıştı.”

Sage tedbiri elden bırakmıyordu. “Lucky neden seni bana yollasın ki? Neden telefon etmedi?”

“Denedi. Austin’deki oda arkadaşlarından biri, sevgilin-

le Houston'a geldiğini söyledi." Adam misafirlerin gezindiği oturma odasının pencerelerine doğru başını salladı.

"Her şeyi hesaba katarak," diye sözlerine devam etti, "Lucky gelip seni buradan almamın daha az zaman alacağını düşündü." Duvardan uzaklaşıp yağışlı gökyüzüne küçümseyerek baktı ve, "Hazır mısın?" diye sordu.

Sage, adamın onun böyle yapacağını tahmin etmesini aşağılayarak, "Seninle hiçbir yere gitmiyorum!" diye bağırdı. "On sekiz yaşımdan beri Milton Point'e arabayla gidip geliyorum. Evde bana ihtiyaçları olursa, ailem bana haber verir ve..."

"Bu konuda büyük ihtimalle bir baş belası olacağını söyledi." Kızgınlıkla homurdandı ve başını sallayarak gömleğinin göğüs kısmındaki cebine elini atıp bir kâğıt parçası çıkardı ve kıza uzattı. "Lucky bunu benim için yazdı, sıkıntı çıkarırsan diye."

Sage kâğıdı açıp alalecele yazıldığı açıkça belli olan satırlara dikkatle baktı. Elyazısını zar zor okuyabiliyordu; fakat zaten Lucky'nin elyazısını kimse okuyamazdı. Lucky bu adamı Tyler Sondaj'ın yeni çalışanı Harlan Boyd olarak tanıtıyordu.

"Bay Boyd?"

Adamın dudaklarının bir ucu yukarı kıvrıldı. "Tüm o konuşmalarımızın ardından bana Harlan diyebilirsiniz."

Sage, "Sana hiçbir şey demiyorum," diye çıkıştı. Adamın gülüşü daha da belirginleşti.

Ağabeyi hiç münakaşa etmeden bu adamla birlikte Mil-

ton Point'e gelmesini yazmıştı. Son üç kelimenin altı çizilmişti... *İyilik etmiş olursun.*

Sage adamı suçlarcasına, "Bunu kendin de yazmış olabilirsin," dedi.

Adam alaycı gülüşünü yeniden takınarak, "Bunu neden yapayım ki?" diye sordu.

"Beni kaçırmak için."

"Ne diye?"

"Fidye için."

"Bu pek de akıllıca olmazdı. Ailen meteliksiz."

Bu doğrudu. Tyler Sondaj Şirketi zar zor ayakta duruyordu ve Marcie Johns evlendikleri zaman Sage'in büyük ağabeyi Chase'e borç vermişti. Benzin sanayisinde fiyatların düşmesi nedeniyle sondaj sözleşmeleri pek nadir yapılıyordu. Tyler ailesi artık soylu bir yoksuldu. Bugünlerde bu durum, adeta bir şeref madalyası takmak gibiydi.

Yine de, bu serserinin ailesinin mali sıkıntı yaşadığını bilmesi Sage'in gururuna dokundu. Ela gözlerini kıstı. "Şirketin mali sıkıntısı bu kadar fazlaysa, Chase ve Lucky neden sana maaş veriyor?"

"Vermiyorlar. Ben komisyonla çalışıyorum. Zaman zaman prim alıyorum. Bu gece olduğu gibi. Gelip seni götürmem için Lucky bana elli kâğıt verdi."

Sage, "Elli dolar mı?" diye haykırdı.

Adam kovboy şapkasını geriye itti. "Şaşırmış gibisin. Bunun çok fazla mı yoksa az mı olduğunu düşünüyorsun?"

"Tek bildiğim, seninle bir yere gitmediğim. Milton Po-

int'e kendim gideceğim.”

“Gidemezsin, unuttun mu? Arabanı Austin’de bırakıp buraya Ateşli Dudaklar’la geldin.” Gülümserken gözlerinin kenarı kırışıyordu. “Sanırım ondan seni eve götürmesini isteyebilirsin. Minik oğlu Noel’i evde geçirmezse annesi sinir krizi geçirebilir. Ama ondan bunu isteyecek değilsin, öyle değil mi, Bayan Sage?”

Adam daha soruyu sormadan cevabı biliyordu ve Sage bu yüzden ondan nefret etti.

Bir grup insan yeryüzünde huzurla ilgili şarkı söyleyerek kaldırımında yürürken, Sage endişe içindeydi. Seçeneklerini kafasında tarttı ve Belcher’lerin nispeten güvenli verandasından boş zamanlarında zevk için suç işler gibi görünen bir adamla birlikte ayrılmanın ne kadar uygun olduğunu düşündü.

Diğer taraftansa, ailesi dünyada onun için en önemli şeydi. Evde olmasını istiyorlarsa... Nottaki yazı Lucky’nin kendi yazısı gibi görünüyordu, ama ya düzenbazın teki onu nişanlısının evine kadar takip edecek kadar zekiye?

“Sarah doğuma ne zaman girdi dedin?”

Adamın sessiz ve kendinden emin gülüşü Noel hindisini kaynayan tereyağından daha iyi ısıtırdı. “Bu, şaşırtma sorularından biri, değil mi? Biliyor muyum, bilmiyor muyum, anlamak için.”

Sage sakın bir tavırla kollarını göğsünde birleştirip adamın yanıt vermesini bekledi.

“Tamam, oynuyorum,” dedi adam. “Chase’in karısının

adı Sarah değil, Marcie. Kızlık soyadı da Johns. O bir emlakçı ve Chase ona her dakika sevgiyle *Kaz Kafalı* diye sesleniyor; bu ona okuldayken taktığı isim.”

Vücudunun dengesini hafifçe bozup bir dizini gevşetti, hem küstah hem de kavgacı bir bakış attı. Başparmaklarını yeniden pantolonunun cebine geçirdi. “Pekâlâ, Bayan Sage, sakince geliyor musun, yoksa elli dolarım için harekete geçeyim mi?”

Sage dudaklarını ısırды. Adam pek çok konuda haklıydı; özellikle de Sage’in Belcher’lerin evinde bir çıkmazda olduğu konusunda. Sage kendini Travis’in merhametine bırakacak değildi. Harlan Boyd’un bir serseri olmasına ve ağabeylerinin onu Harlan’e emanet etmiş olmalarına rağmen –ki bunu onlarla en kısa zamanda konuşmaya niyetliydi– gururu bu evdeki tek bir kişiye bile dönmesine izin vermezdi.

“Sanırım bana pek bir seçenek bırakmıyorsunuz, değil mi, Bay Boyd?”

“Sana seçenek bırakmıyorum. Hadi, gidelim.”

“Eşyalarımı almalıyım.”

Sage adamın yanından geçmeye çalıştı; ancak adam yana doğru bir adım atıp yolunu kesti. Sage başını geriye çevirip adama ters ters baktı. Başlarının arasındaki mesafe uzundu. Tıpkı ağabeyleri gibi, Sage de Tyler ailesinin uzun boyunu miras almıştı. Başını kaldırıp baktığı pek az erkek olurdu. Bu, rahatsız edici bir şeydi. Adamın gözlerinden yayılan ateş de yumuşaktı ama erkeksi bir kabalık ve yiğitlikle dolu sesi de öyleydi.

“Sevgiline verdiğin şansını düşünürsek, ben buna balıkla-
ma atlardım.”

Sage güçlükle yutkundu; kendi kendine, başını çok geri-
ye çevirdiği için bunun olduğunu söyledi. “Yengemi arayıp
açık saçık konuşan bir telefon sapığı vardı. Kızcağızın ne ka-
dar iğrendiğini şimdi anlayabiliyorum.”

“Sen iğrenmiyorsun. Korkuyorsun.”

“Korkuyor muyum?”

“Seni öpersem bunun hoşuna gitmesinden korkuyor-
sun.”

Sage, of çekti. “Bir dene de gör.”

“Bunu demeni umuyordum.”

Adam eliyle başının arkasından tutup onu ateşli bir öpü-
cük için kendine doğru çekerken, Sage’in yüzü berbat uyarı
hissinden dolayı hâlâ gergindi. Kızın beyni olan biteni henüz
kavrayamadan, adamın dili kızın ağzının içinde merakla do-
lanıyordu bile.

Utançtan gözleri yerinden çıkan Sage, adamın omzunun
üzerinden davetin verildiği oturma odasını görebiliyordu. Ve-
randada eski müstakbel gelinlerinin dudakları, çamurlu bot-
ları olan hırsız kılıklı bir adam tarafından talan edilirken, gar-
sonlar uzun, şık masanın etrafında Belcher’lerin misafirlerine
hindi ve şekerli yerelması servis ediyordu.

Sage donup kalmış olmasa, isterik bir biçimde gülerdi.

Fakat saniyeler sonra kendine geldi. Tüm gücüyle adamı
göğsünden itip kendinden uzaklaştırdı. Nefesini pek kolay
toparlayamadı. Defalarca nefes alıp oksijeni içine çektikten

sonra hırıldayarak, “Bir daha böyle bir şey deneyecek olursan, pişman olursun,” dedi.

“Bundan ciddi şüpheliyim, Bayan Sage. Sen de öylesin.” Gökyüzüne bir kez daha endişeyle baktı. “Hava daha da kötüleşmeden sıvırsak iyi olur. Git eşyalarını al. Döndüğünde seni burada bekliyor olacağım.”

Konuşamayacak kadar öfkeli olan Sage oradan ayrıldı.

Sage telefonun ahizesine, “Bu, bana yaptığın en aşağılık, en alçakça oyun,” dedi. Telefonun ahizesi tütün kokuyordu ve kim bilir neden dolayı yapış yapıştı.

“Sage, sen misin? Devon’un dili kulağımda, yüksek sesle konuşmalısın.”

“Beni duyabildiğini biliyorum, Lucky,” diye bağırdı. “Ayrıca yengemin hastane koridorunda seninle yiyişmeyeceğini de biliyorum. Bu arada, bebek geldi mi?”

“Hayır. Ama az kaldı. Yani öyle olsa iyi olur. Chase hepimizi delirtiyor.”

Ağabeyi, Sage’i Marcie’nin durumu ve Chase’in baba olmayı beklerken yaptığı tuhafliklar hakkında uyarırken, ödemeli telefonun birkaç adım ilerisindeki paket kasalarının arasından koyu renkli ve kürklü bir şey hızla geçti. Sage titreyerek yerinde sıçradı fakat kaçacak bir yer yoktu.

Bu, hayatının en kötü gecesi olmalıydı. Önce nişanlısı onu terk etmişti, ardından hareketlerine tahammül edemediği bir ukala tarafından eve “götürülüyordu.”

Belcher'lerin hizmetçisi arka merdivenlerden misafir odasına giderken Sage'e eşlik etmiş ve eşyalarını toplamasına yardımcı olmuştu. Döndüğünde, Harlan Boyd söylediği gibi, onu bekliyordu. Onu şaşırtıcı bir şekilde temiz ve oldukça yeni olan arabasının ön koltuğuna oturttu.

Bununla birlikte, o uzun araba yolculuğuna bu adamla çıkmayı kabullenmesinin üzerinden pek fazla zaman geçmemişti ki, adam eyaletler arası otoyoldan çıkıp dar, işareti olmayan ve tamamen ışıksız bir yola sapıverdi.

"Nereye gidiyoruz?"

Kendi kendine paniğe kapılmayacağını söylemişti. Kurbanları sakinliğini korursa, böyle adamlar bazen suç işlemekten vazgeçebilirlerdi. Bu adamın onun öldüresiye dövülmüş, kan revan içindeki bedeni karşılığında ailesinden büyük bir fidye isteyeceğinden tamamen emin olmadığı sürece, kapının tutmacına uzanıp kapıyı açmayacak ve kendini karanlık geceye bırakmayacaktı.

Harlan, Sage'in çılgın düşüncelerinin epey uzağında yanıt verdi. "Uçak pistinin yolu buradan."

"Uçak pisti mi?"

"Uçağı indirdiğim yer burası."

"Uçak mı?"

"Sağır falan mısın sen? Söylediklerimi tekrarlamayı kes."

"Yani eve uçakla mı gideceğiz?"

"Tabii ki. Ne sandın? Arabayla gideceğimizi mi?"

"Kesinlikle."

“İnsan, ancak bu kadar yanılır. Tıpkı geride bıraktığın o Kazanova konusunda olduğu gibi.”

Sage bu konuda hiç yorum yapmadı ve yolun kalan kısmında düşmanca bir sessizliğe büründü. Akşamın, Houston sosyetesinin kalburüstü insanlarıyla birlikte olduğu önceki kısmına göre, Sage büyük bir hayal kırıklığı içindeydi.

Şimdiyse kendini esintili, rutubetli, sıçanlar tarafından basılmış bir uçak hangarında ayakta durup geçimini öpüşerek kazanan ve her fırsatta onunla alay edip ona hakaretler yağdıran bir adamı beklerken bulmuştu. Adam uçuş öncesi kontrol yapmak için dışarıdaydı.

Hırsını Milton Point'teki hastaneden aradığı ağabeyinden almıştı. “Lucky, bu... bu adamı gönderirken kafandan ne geçiyordu?”

“Yola çıkıyor musunuz?”

“Evet, çıkıyoruz ama sana çok kızgıyım. Nasıl olur da böyle bir adamı peşime takarsın?”

“Harlan'ın nesi var ki?”

“Harlan'ın nesi mi var?” Yine söylenenleri tekrarlıyordu. Şakaklarına masaj yaparak baş ağrısını gidermeye çalışırken, “Bu şehirlerarası bir konuşma ve onun tüm kötü özelliklerini saymam epey zaman alır. Neden onu yolladın? Neden sadece Belcher'lerin evini arayıp bana eve gelmemi söyledin?” dedi.

“Çünkü Houston'a Travis'in arabasıyla gittiğini, kendi arabayı Austin'de bıraktığını biliyordum. Oda arkadaşın söyledi. Ve Noel sabahı ikinizin birden erkenden kalkıp buraya

gelmesi Travis'in ailesinin hoşuna gitmezdi; bu yüzden seni iki gün erken getirip evdeki Noel arifesini kaçırmamasını istemezlerdi, biliyorum. Durum böyle olunca..."

"Tamam, tamam ama en azından birinin bana eşlik edeceğini söyleyebilirdin."

"Üzgünüm Sage, ama vakit olmadı. Chase saçını başını yoluyor, dişlerini gıcırdatıyor, Marcie'nin otuz altı yaşında daha ilk çocuğunu doğuruyor olmasından dolayı telaşlı."

"O iyi, değil mi?" diye sordu Sage. Hayran olduğu kadın için bir an endişelendi.

"Aslına bakarsan, evet. Ama kolay geçirmiyor. Sakin olmak şöyle dursun, Chase'i medenileştirmek için annem her şeyi yapıyor. Bu bebeğin onun için ne ifade ettiğini biliyorsun. Lauren çok yaygaracı; çünkü diş çıkarıyor."

"Ah! İlk dişi mi?"

"Evet. Minik kurnaz şeytan onunla şimdiden ısırabiliyor. Her neyse, Devon bebekle meşgul; bir tür vahşi ve tehlikeli bir şey bu."

Sage, hastanedeki sahneyi gözlerinin önüne getirebiliyordu. İçlerinden birisi ihtiyaç halindeyse, Tyler ailesinden kimseyi uzakta tutamazlardı. Devon'un Lauren'i doğurduğu geceyi anımsadı. Karman çorman bir geceydi. Elbette hafifletici nedenler vardı. O gece, Marcie'nin müşterilerinden biri ona saldırmıştı. Sage, Marcie kurtarılıp hastaneye getirildikten sonra gelmiş; ancak Marcie'nin duyduğu korkuyu o da hissetmişti. Aile bağlarını oluşturan işte böyle kriz durumlarıydı.

Boğazına bir yumru düğümlendi. Tüm o curcunaya rağmen, şimdi orada onlarla olmayı öyle isterdi ki... Suratını asarak, “Araba kiralayabilirdim,” dedi.

“Bunu yapmanı istemedik. Soğuk hava henüz Houston’a ulaşmadı ama öğlen burada acı acı esti ve hava soğuk. Ayrıca yağışlı. Bu kötü hava şartlarında araba kullanmanı istemedik ve bunun için tartışacağını biliyorduk. Bu yüzden, sana fırsat bırakmayıp Harlan’i yolladık.”

“O hava şartlarında Harlan’le olduğumdan daha güven-de olurdum.”

“Anlamadım? Duyamadım. Yanımdan hemşire arabası geçti.”

“Boşver.”

Ağabeyinin güvendiği açıkça belli olan Harlan’i kötülemek istemiyordu. Bu, şu an için Milton Point’e sağ salım varana dek herkesi telaşlandırmaktan başka bir şeye yaramazdı. Sage oraya varır varmaz onun bu terbiyesiz hareketlerini bir bir anlatacaktı. “Geldiğimde görüşürüz. Herkese sevğilerimi ilet. Özellikle de Marcie’ye.”

“İletirim. Görüşürüz, yumurcağım.”

Sage efkârla ahizeyi bıraktı. Harlan aylak aylak dolanırken, Sage elini silmeye çalışıyordu. “Bebek gelmiş mi?”

“Henüz hayır. Az kalmış.”

“Uçak hazır, istediğin an gidebiliriz.”

“Ondan önce, elimi yıkayabileceğim bir yer var mı?”

“Bu taraftan. Yola çıkmadan diğer ihtiyaçlarını da gider-sen iyi olur. Uçuşumuzda mola yoktur.”

Sage onu zerre kadar komik bulmadı ve adam tuvaletin kapısını açtığında yanından geçerken eliyle kışkıışladı. Harlan ışığı açtığında, Sage bir an için durdu ve sırtı Harlan'ın göğsüne değdi.

“Aman Tanrım.” Yıllardır temizlik yüzü görmemiş bir yerdi burası.

Harlan kahkahasını yutarak, “İşte ihtiyacın olan her şey,” dedi.

Tiksintisini bastıran Sage odaya girip kapıyı Harlan'ın yüzüne çarptı. Hiçbir şeye dokunmamaya gayret ederek, yalnızca neye ihtiyacı varsa onu yaptı. Paslı lavaboda ellerini yıkayıp kurumaları için salladı.

Oluklu teneke binadan çıktığında, Harlan'ı pistte onu beklerken buldu. “Valizlerim nerede?”

“Çoktan yükledim, Hanımefendi. Biniş kartınızı görebilir miyim, lütfen?”

Sage, adama onu öldürecekmiş gibi baktı. “İşimize bakabilir miyiz, lütfen?”

“Don Juan sende espri anlayışı diye bir şey bırakmamış, farkında mısın?”

Harlan, Sage'i kolundan tutup uçağa doğru yürüttü. Sage uçağa yaklaştıkça, içindeki korku daha da arttı. Uçak bir hurdaydı; yılların yadigârı. Gövdesi o kadar çok yamalanmış ve yeniden boyanmıştı ki, yorgan gibi görünüyordu. Pervanesi dönüyordu ama motoru yorgun ve gürültülüydü, takırdıyordu. Sage kolunu Harlan'den kurtarıp yüzünü ona çevirdi.

“Bu hurda yığınının sen mi yaptın?”

“Bana ait değil. Yalnızca ödünç aldım.”

“Bununla uçmamı beklemiyorsun benden, değil mi?”

“Kanat takmadıysan tabii.”

“Unut gitsin. Bu motordan daha az sesle çalışan antika dikiş makineleri biliyorum. Ağabeylerim neyle uçtuğunu biliyorlar mıydı?”

“Kararıma güveniyorlar.”

“O halde ben onlarınkine güvenmiyorum.”

“Kesinlikle güvenli.” Kızı yeniden kolundan tutup çatlak pist boyunca sürükledi. Uçağın yolcu kısmına geldiklerinde, kızı kalçasından tutup kanadın ilk basamağına kaldırdı. “Çık hadi.”

Sage ufak kokpite tırmandı. Harlan pilot koltuğuna oturunca kızın göğsüne doğru uzanıp iyice kapandığından emin olmak için o taraftaki kapıyı kontrol etti. Kolu kızın memesinin üzerine kaydı. Bunu kazara yapmış olabilirdi, ama Sage bunu anlamak için dönüp yüzüne bakmadı. Soğuk bir ifadeyle ön cama gözlerini dikip ürpermiyormuş gibi yaptı.

“Emniyet kemerini bağladın mı?”

“Hı-hı.”

“Rahat mısın?”

“İyiyim.”

Harlan kızın üzerindeki pantolonuyla ceketine başıyla işaret ederek, “Ceketini çıkarmak istersen,” dedi. Üzerindeki kileri kendine Noel hediyesi olarak almıştı. Ağustostan beri dolabında duruyorlardı. Şimdiye kadar, onun dışında bu kıyafetleri tek beğenen Harlan Boyd olmuştu. Zevki konu-

sunda pek bir şey ifade etmiyordu bu.

“Lütfen acele edip kalkar mısın? Böylece ben de korkmaktan vazgeçerim,” dedi tersleyerek.

Sonraki birkaç dakika boyunca, Harlan büyük binanın ikinci katındaki “kuleyle” kalkışını ayarlamakla meşguldü. Pistin sonuna kadar gitti, kalkış izni bekledi ve ilerledi. Sage neredeyse ayağını pedala koyup ona yardım edecekti.

Minik uçak, Sage yerde yeterince hız kazandıklarını düşünmeden çok daha önce havalandı. Harlan öyle sert bir şekilde tırmanışa geçti ki, Sage sanki dışı koltuğundaymış gibi geriye yattı.

Koltuğun minderini kenarından sıkıca tutarken, aşağı bakma cesaretini gösterdi. “Yeri artık göremiyorum!”

“Tabii ki göremezsin. Bulutlardayız.”

“Bulutlarda ne işimiz var?”

“Rahatlar mısın? Bir-iki yıl boyunca körfezdeki petrol platformunda helikopter kullandım. Bu benim için çocuk oyuncağı.”

“Yoğun sis var. Göz gözü görmüyor. Bir şeye çarpmaya-
cağını nereden biliyorsun?”

“Biliyorum, tamam mı? Bu sisten kurtulur kurtulmaz Milton Point’e doğru sorunsuzca yol alacağız.”

“Nasıl bulacağını bildiğinden emin misin?”

“Her zaman tam on ikiden vururum. Arıza emniyet aletim var,” deyip kıza bakıp sırtıttı.

Sage, “Ne hoş,” diye kestirip attı. “İşine değer veriyorsan, artık uzatmasan iyi olur.”

“Neyi?”

“Cinsel imalarını.”

“Neden? Lucky ve Chase’e garmazlayacak mısınız?”

“Senin, sandığın kadar zeki olmadığını düşünecekler.”

Harlan koltuğunda geriye yaslanıp uzun bacaklarını dar kokpit elverdiğince uzattı. “Bu gece hakkında onlara tek laf etmeyeceğine dair bahse girerim.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü ben daha iyi bir hikâye biliyorum. Sen ve Ateşli Dudaklar’la ilgili.” Gösterge panosunun ışıkları gözlerine yansıyor. “Bu hikâyeyi onlara olduğu gibi anlatmayacağını biliyorum, haksız mıyım?”

Sage öfkeyle, “Travis’le aramda geçenler benim şahsi konularımdır,” dedi. “Bununla nasıl başa çıkacağım, aileme bununla ilgili anlatacaklarım benim özelimdir. Seni kesinlikle ilgilendirmez, Bay Boyd.”

Harlan kıs kıs güldü. “Hayır, onlara olduğu gibi anlatmayacaksın. Ailene onun seni bıraktığını anlatmayacaksın. Sorun değil, Bayan Sage.” Kıza göz kırptı. “Bu bizim küçük sırrımız olacak.”

Sage, bir hanımefendiye kesinlikle yakışmayan tarzda şeyler homurdanarak dışarıya bakmak için başını çevirdi. Uçağın altında görebildiği tek şey, hayaletimsi, gri bulut örtüsüydü. Aşağı bakınca gerildi, bu yüzden başını geriye yaslayıp gözlerini yumdu.

“Ne kadar sürecek?”

“Bir saat civarında. Türbülansa bağlı.”

Sage başını aniden kaldırdı. “Türbülans mı?”

“Şaka yapıyordum, gerçekten uyuyor musun diye bakmak istedim. Biraz kahve ister misin?” Harlan bacaklarının arasına eğildi, kalktığı anda elindeki parlak krom termosu Sage’e uzattı. Kahverengi kesekâğıdını açıp içine göz atmak için direksiyonu bıraktı.

Yemek lafı geçince, Belcher’lerin evindeki av etlerini kaçırdığını anımsayan Sage’in midesi guruldadı. “Sen dikkatini uçuşa ver. Sandviçleri ben açarım.”

Harlan kesekâğıdını ona verdi. Sage termosu bacaklarının arasına sıkıştırdı. İlk sandviçe bakıp, “Hardallı sucuk ve peynir,” dedi. İkinci sandviçi de alıp ekmeği kaldırdı. “İki hardallı sucuk ve bir peynirli sandviç.”

Sandviçlerden birini Harlan’e verip diğerini ısırdı. Ağzındakini iştahla çiğnerken, “Aslında annem yolluk yaparken genellikle daha yaratıcıdır,” dedi.

Harlan ilk lokmasını ısıırken, “Laurie mi?” diye mırıldandı. “Bunları o hazırlamadı ki.”

“Nereden aldın peki?”

“İkramlarımız Moe’dendir.”

“Moe de kim?”

Harlan ağzındakini yutup kocaman bir ısırık daha aldı. “Moe. Belcher’lerin evine giderken onun arabasını aldım. Sanırım onunla tanışmadın. Doğru ya, o aşağı indiğinde, sen tuvaletteydin. Moe iniş pistini yönetiyor. İşe yarar ne varsa koymasını istedim.”

Sage ağzındakileri avucuna tükürdü. “Dalga geçiyorsun,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

öyle değil mi?”

“Hayır. Sandviğin kalanını yemeyeceksen, ben yerim.”

Sage sandviğin kalan kısmını hemen Harlan’e attı. Sandviç adamın kucağına, rengi solmuş pantolonunun ağ kısmına düştü. “Moe’nin yemeğini beğenmedin mi?”

“Hayır! O sıçan yuvasında yapılan hiçbir şeyi ağzıma bile sürmeyeceğimi biliyordun!”

Kızın öfkesi Harlan’i eğlendirdi. “Yeterince aç olsaydın, yerdin. Termosun kapağına benim için kahve koyar mısın?”

“Kahveni kendin koy.”

“İyi. Ama direksiyonu bırakmam gerekecek. Termosa da uzanmam gerekecek.”

Termos hâlâ Sage’in bacaklarının arasında sıkı bir şekilde duruyordu. Harlan kıza açıkça gülümseyip bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı.

Sage, ona kahve koydu.

Üçüncü Bölüm

Sage hastaneye vardıktan on dakika sonra, Marcie, bebeğini doğurdu. Chase iki kanatlı kapıdan fırladığında, Sage ancak herkesle öpüşüp kucaklaşmıştı.

“Oğlum oldu!” Yüzünde bitkin ve tükenmiş bir ifade vardı, saçlarını geriye atmıştı, mavi hastane kıyafetinin içinde aptal gibi görünüyordu ama yüzündeki gülümseme bin vat değerindeydi.

İlk karısı Tanya’nın ölümünün ardından çok acı çekmişti. Marcie Johns’un da içinde bulunduğu trafik kazasında doğmamış çocuğu karısıyla birlikte ölmüştü. Geçen yıl herkesi şaşırtarak Marcie’yle evlenmişti.

Flört etme dönemlerinin ayrıntıları ve ani evlilik kararları Sage için gizemini korkuyordu. Sage onların birbirine âşık olduğuna ve bu evliliğin yürüyeceğine ikna olduğunda, nikâhlarının üzerinden aylar geçmişti.

Tüm açılardan, evlilikleri gayet iyi gidiyordu. Chase daha önce hiç bu kadar yorgun ve de mutlu görünmemişti. Gu-

rurla, “Bebek harika durumda,” dedi. “Dört kilo üç yüz gram. Marcie iyi. Fakat gerçekten yorgun.”

Lucky dirseğini kardeşinin kaburgalarına bastırırken, “Dört kilodan fazla mı? Hı? Erken doğan bir bebek için epey iri,” dedi.

“James Lawrence, terbiyeni takın,” diye payladı anneleri.

“Hepiniz birden geriye doğru saymadan söyleyeyim, Marcie düğün gecemizde hamile kaldı.”

“Hiç zaman kaybetmemişsin, ağabeyim benim.”

Chase, Lucky’ye göz kırparak, “Benden kaçır mı?” dedi. “Bu arada, oğluma senin ismini vereceğim. James Chase ismine karar verdik.”

“Lanet olsun,” dedi Lucky güçlkle yutkunarak. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Chase, kardeşinin omzuna vururken, “Bu işler sırayla,” dedi. Her ikisi de utanç içinde ve ağlamaklı duruyordu. Bunun olmasını engellemek için Chase hemen bakışlarını başka bir yere çevirdi ve Sage’i gördü. “Hey, yumurcağım, yetişebildiğine sevindim.”

Chase, Sage’den on yaş büyüktü. Onunla Lucky’nin arasındaysa hemen hemen iki yaş vardı. İki zorba ağabeyi, Sage büyürken ona epey eziyet etmişlerdi, ama Sage onları her zaman çok sevmişti. Bu sevgisinin karşılıklı olduğuna inanmak isterdi.

Chase’in güçlü sarılışıyla kendini rahatlık hissine bıraktı. Bir yandan Harlan’e pis pis bakarken, “Evet, yetiştim. Zar zor,” dedi.

Harlan bir adım öne çıkıp elini uzatarak, “Tebrik ederim, Chase,” dedi.

“Teşekkür ederim.” Ardından el sıkıştılar. Chase, “Şimdilik izninizle. Marcie’nin yanına dönmek istiyorum,” dedi.

Laurie, “Bu gece evde bizimle kalmak ister misin?” diye sordu.

“Hayır, teşekkürler. İzin verdikleri müddetçe burada kalacağım, sonra eve geçerim.”

Kanatlı kapıya doğru yöneldi. Oğlunun doğum haberini onlarla paylaşmaya çok hevesli olmasına rağmen, Sage onun aslında karısının yanında olmayı tercih ettiğini söylese yalan olmazdı. Onların mutluluğuna imrenirken içi cız etti. Onlar için hiç kimse, birbirleri kadar önem taşımıyordu.

Sage, *acaba birisi için bu kadar önemli, evrenin merkezi, sevgi ve ıstık kaynağı olabilecek miyim hiç*, diye merak etti. Travis’in onu istememesi bu şüphesini güçlendirmişti.

Birkaç dakika sonra bir hemşire James Chase Tyler’ı bebek odasının penceresine getirip onlara gösterdi. Laurie buğulu gözlerle, “Chase gibi esmer,” dedi. “Chase’in doğduğundaki hali gibi görünüyor. Hatırlıyor musun, Pat?”

İlçenin şerifi Pat Bush, ailenin kadim ahabıydı. Sage, Tyler ailesi Pat’in desteğine ihtiyaç duyduklarında onun yanlarında olmadığı bir an bile hatırlamıyordu. Babaları yıllar önce öldüğünde, Pat onlar için vazgeçilmez olmuştu. Bud Tyler’ın yokluğunda bir yoldaş, koruyucu, siper ve dost olmuştu.

Pat şimdiyse Laurie’ye bakarak başını evet anlamında

sallıyordu. “Kesinlikle. Minik Jamie hık demiş babacığının burnundan düşmüş.”

“Jamie!” diye haykırdı Laurie. “Ah, bunu sevdim. Pat, sanırım ilk erkek torunuma takma adını şu an vermiş oldun.”

Kısa bir sürenin ardından hemşire ciyaklayan bebeği geri çekti. Lucky, “Sanırım bu, eve gitmemiz için bir işaretti,” dedi. “Ayrıca, Lauren kendi yatağını istiyor.”

Lucky’nin yedi aylık kızı annesinin kucağında uyuyakalmıştı; fakat heyecan onu kısmen de olsa uyandırmıştı. Huysuzlanmaya başlıyordu. Devon yüzünde cılız bir gülümsemeyle, “Ben de yatağımı istiyorum,” dedi. “Saatlerdir onunla mücadele içindeyim.”

“Ver, ben tutayım.” Sage pek fazla görme şansı bulamadığı yeğenine uzandı. Her zamanki gibi. Devon, eğer Sage’e kalsa, Lauren’in şımarığın teki olacağını söylüyordu. Sage, “Sen biraz ara ver,” dedi yengesine. “Ben onu eve kadar taşıyım; tabii, beni eve bırakmanızın sakıncası yoksa.”

Özellikle de Milton Point’e indiklerinde kendilerini bekleyen pikap aracın onları oraya getiren uçaktan daha iyi durumda olmadığını gördükten sonra, Harlan Boyd’la birlikte bir adım bile gitmeyi reddetti.

Bu durum bindiği araçların modeli hakkında ukalalık eden bir kız olması yüzünden değildi. Ağabeyleri şirket araçlarını öyle kullanırlardı ki, araçları savaştan çıkmış bir halde olurlardı. Arabası takır tukur sesler çıkardığı için Travis onunla alay ederdi. Teksas Üniversitesi’ne başladığı ilk yıl Austin’e götürdüğü arabayı kullanıyordu. Kullanmasına kul-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

lanıyordu ama ateşleme anahtarı ve pencere gibi ufak tefek süslemeler istiyordu. Harlan kendi pikabını, iki çıplak teli birbirine sürterek çalıştırmıştı. Sage'in bildiği kadarıyla, çalıntı bir araç olabilirdi bu. Ön yan koltuğun penceresi yoktu. Boşluk, soğuğu ve ıslak rüzgârı engellemeyen bir mukavvayla kapatılmıştı.

Sage onunla bir daha yola çıkmamayı tercih ettiği için Harlan pek de kırılmışa benzemiyordu. "Görüşürüz, millet," deyip asansöre yöneldi.

Harlan hemşirelerin bölmesinin yanından geçerken, birçok kadının gözlerinin ona çevrilmesi Sage'i gıcık etti. Artist ve umursamaz bir edayla koridorun sonuna kadar yürüyüşünü seyrettiler. Sage, Harlan'ın kahverengi, sarı ve platin gölgelerle harmanlanmış saçlarını, muhteşem gözlerini ve kotunun kalçasına harika şekilde oturduğunu kabul ediyordu; fakat böyle düşündüğü için kendinden nefret ediyordu.

Pat, "Laurie'yi eve ben bırakayım," diye öneride bulundu.

Lucky, "Arabamızda yeterince yer var, Pat," dedi. "Biz götürürüz."

"Sorun değil."

Hep birlikte hastaneden ayrıldılar. Lucky arabayı park yerinden çıkarırken, Sage arka camdan Harlan'ın pikabının arka kısmına tırmandığını gördü.

"Umarım valizlerimi eve bırakmayı unutmaz," dedi. İnış pistinde Harlan valizleri pikabın arkasına yerleştirmiş ve üzerlerini muşambayla örtmüştü. Yağmur hâlâ devam edi-

yordu. Neyse ki, muşamba uçup gitmemişti.

“Kim? Harlan mı? Ona güvenebilirsin.”

“Belli ki sen güveniyorsun.”

Lucky dikiz aynasından Sage’e baktı. “Bir küçümseme mi seziyorum yoksa?”

Lucky yeni çalışanı hakkında görüşünü bildirmesi için Sage’e altın bir fırsat vermişti ve Sage bunu değerlendirecekti. “Ya onu açıklanamayacak bir şekilde gözünde büyütüyorsun ya da minik kız kardeşin umurunda değil.”

Lucky kasten kız kardeşini çileden çıkarmaya çalışarak, “Harlan’e değer veriyorum ve sen de iyisin,” dedi.

Sage dikiz aynasından ağabeyinin gözlerindeki haylazlığı okuyabiliyordu. Harlan’le tanışana kadar Lucky’nin gözlerinin dünyadaki en güzel mavi gözler olduğunu düşünürdü. Lucky’nin çekiciliği bu kez başarısız olmuştu. Sage tüm akşam yeterince fırça yemişti.

“Kim bu adam, Lucky?” diye sordu. “Bir anda çıkage alıyor, ondan bahsedildiğini hiç duymadım, ona şirkette iş veriyorsunuz, kız kardeşinizin hayatını emanet ediyorsunuz. Sizin derdiniz ne?”

Lucky öfkesine hâkim olarak, “Öncelikle,” diye lafa başladı. “Bir anda çıkagelmedi. Chase onunla geçen yıl Houston’da tanıştı.”

Sage alay edercesine, “Ah, öyle mi, neden bunu söylemedin ki?” diye sordu. Aynadan Lucky’ye ters ters baktı. “Houston suçlu ve canı kaynıyor. Gazeteleri okumuyor musunuz? Onunla Houston’da tanışmış olmak zaten anında gü-

venilirliğini sarsıyor.”

“Chase ona güvendi.”

“Neye dayanarak?”

“İçi kaynadı.”

“O zaman Chase’in kararlarından şüphe etmeye başlıyorum. Harlan buraya habersiz mi geldi?”

“Altı hafta kadar önce.”

Sage çok ders çalıştığı için Şükran Günü’nde eve gele-memişti. Gelmiş olsa, onunla o zaman tanışmış olurdu. Son haftalarda tezini yazmak dışında pek bir şeye vakit ayıramamıştı. Evi aradığı zamanlarda da kısa ve öz konuşmuştu. O kısa sohbetler esnasında da, kimse ona yeni çalışanlarından ismen veya başka türlü bahsetmemişi.

“Chase’i sömürmek istemiştir kesin,” dedi.

“Sömürmek değil. İş arıyordu. Son işini kaybetmişti.”

“Bahse girerim. Serseri gibi görünüyor. Şirketin kârını alıp kaçacak, kurnaz, hilekâr, meteliksiz birisi.”

Lucky hayal kırıklığıyla, “Kâr falan yok ki,” dedi.

Akıllılık edip bu münakaşanın dışında kalan Devon, güven telkin eden elini kocasının omzuna koymuştu. “Harlan’in bazı fikirlerinin şirketi kurtaracağını umuyorlar, Sage.”

Sage ikisine birden şaşkın bakışlarla baktı. “Ne? Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? O mu? Onun fikirleri mi? Kaçırduğım bir şey mi var acaba? O gökten falan mı indi? Altın yumurtadan falan mı çıktı?”

Lucky alingan bir şekilde, “Yeter artık,” dedi. “Seni anlıyoruz. Harlan’in sendeki ilk izlenimi pek hoş olmamış.”

“Bu ifade biraz hafif kaldı.”

“Bu kadar fena ne yapmış olabilir ki, Belcher’lerin mermer evini çamurla mı kirletti?”

“Daha da kötüsü. O...”

Ağabeylerinin bilmesini istemediği bir konuşmaya kulak misafiri olmuştu.

Ona ağabeylerinin elinde kalmasın diye Sage’in tekrarlamak istemediği şeyler söylemişti.

Onu nefesini kesecek şekilde şehvetle öpmüştü. Sage hem o öpücüğü hem de ona verdiği tepkiyi hiç yaşamamış gibi davranmak istedi.

Ön koltuktaki Lucky, “Eee?” diye sıkıştırdı. “Ne yani?”

Söylemek istediği sözlerin tamamını yutup, “Kaba ve çekilmez biri o,” dedi.

Devon şaşkınlık içinde, “Harlan mı?” diye sordu. “Genellikle çok kibardır.”

Devon’un onunla aynı izlenimleri paylaştığını uman Sage, işte şimdi kendini yarı yolda bırakılmış gibi hissediyordu. Ters bir şekilde, “Ondan hoşlanmıyorum,” dedi.

“Pekâlâ, o halde ona bulaşma,” dedi Lucky. “Madem iş gücle hiç alakan yok, o halde kimin çalıştığı seni neden ilgilendiriyor ki? Zaten nasılsa yakında evlenip gideceksin. Hazır konusu açılmışken, geleceğin sivilce doktoru nasıl?”

Travis’e yapılan bu hakaret fark edilmedi. Sage’in aklı, Lucky’nin onun aile işlerinden uzak olduğunu söylemesinde kalmıştı. Düşüncesizce ağzından çıkan ama son derece doğru olan bu yorum, Sage’i Lucky’nin veya başka kimsenin tah-

min edemeyeceği kadar derinden yaralamıştı.

Sage'in doğal olarak Tyler Sondaj'la işi yoktu. O, ailenin minik kızıydı. Tekne kazıntısı. Muhtemelen bir kaza. Bir asalak. Anne-babasının güçlü, sağlıklı, beklenenin ötesinde başarılı ikinci çocuklarından sekiz yıl sonra doğmamış mıydı? Oğlanlar bir takımdı. Kasabada her kim Tyler delikanlılarından bahsetse, kimlerden bahsettikleri şüphe götürmezdi. O, Tyler delikanlılarının kız kardeşiydi.

Ağabeyleri, minik bir kız kardeşleri olacağı fikrine çok da sevinmemişlerdi. Sage kendini bildi bileli, onunla acımasızca dalga geçerlerdi. Ah, onu sevdiklerini biliyordu. Onu her türlü zarardan korur ve her ne isterse yaparlardı.

Fakat onlar birbirlerine çok yakındı; hem kardeş hem de birbirleriyle dost ve sırdaşlardı. Sage bu özel erkek bağlılığının asla bir parçası olmamıştı ve içten içe kıskanıp alınırdı. Bu, onun hiç tatmadığı bir şeydi.

İçine oturan derin acısını bastırarak, Lucky'nin sorusuna karamsarlıkla yanıt verdi. "Travis iyi."

"Planladığımız gibi, Noel günü gelecek mi?"

"Ah, bundan şüpheliyim. O... derslerine gömülmüş durumda. Öncelikle, bu durumda seyahate çıkması uygun olmaz. Şimdi bir de Jamie'nin doğumuyla birlikte, Noel oldukça telaşlı geçecek..."

Kendi kendini çıkmaza sokmak veya düpedüz yalan söylemek pahasına, başka türlü açıklama yaptı. Çıplak gerçekte, Travis'in onlara Noel günü katılamayacağıydı. Bundan fazlasını bilmelerine gerek yoktu.

Travis’le barıştıkları zaman, ailesine Travis’i Noel’de etkisi altına alan “büyü”den bahsedebilirdi; ama büyük ihtimalle bu olmayacaktı. Travis’in onu terk etmesinin, insanın hayatında geriye bakıp güldüğü dönemlerden biri olarak nitelendirilmesi için epey zaman geçecekti.

Lucky yapmacık bir samimiyetle, “Kahretsin, gelemeyecek olması çok kötü,” dedi. Devon, Lucky’nin omzunu sertçe dürttü.

Sage başka bir zaman olsa, Travis’le dalga geçtiği için Lucky’ye kızardı ama Lucky’nin yorumu bir kez daha havada kaldı. Sage vicdan azabıyla boğuşuyor ve yalan söylemesine kesinlikle gerek olmadığı için kendine kızıyordu.

Lucky ona açıkça, “Travis’le hâlâ nişanlı mısınız, yoksa bu akşamın erken saatlerinde ayrıldınız mı?” diye sormamıştı. Sage mantık yürütüyordu. Sadece bundan bahsetmekten sakınmıştı, hepsi o kadar.

Harlan’in sinsi gülüşü neden aklından çıkmıyordu o halde? “Onlara hikâyeyi olduğu gibi anlatmayacaksın, değil mi?” demesi neden hâlâ kulaklarında çınlıyordu?

Hayatı boyunca blöf yaparak, incinen duygularını ve hayal kırıklıklarını saklamayı başarmıştı. Tamamen yabancı birinin, Harlan gibi bir serserinin, blöfünü görmesi çok rahatsız ediciydi.

Tüm ailenin evini doldurduğu Laurie Tyler mutfağın etrafında koştururken hiç bu kadar mutlu olmamıştı. On sekiz

yaşında Bud Tyler'la evlendiğinden beri ev hanımıydı. Ev dışında bir kariyeri olmamasından asla pişmanlık duymuyordu. Hayatı konusunda hiç pişmanlık duymazdı; çünkü seçimlerinin hepsinden son derece memnundu.

Kentsel konularda ve kilise işlerinde faaldi ve liderlik konumuna gelebilir veya en önemsiz, az getirisi olan görevleri alabilirdi. Her iki görevi de rahatlıkla yapabilirdi.

Fakat kendini en rahat hissettiği yer, geniş masanın etrafına dizilmiş, neşeli ve gürültücü aile üyelerinin bulunduğu mutfağıydı. Bu akşamsa özellikle mutluydu, çünkü Tanrı ona bir torun daha bahşetmişti ve Sage evdeydi.

Sage, Bud ve o, ailelerinin tamamlandığına kanaat getirdikten çok sonra dünyaya gelmişti. Bu kız bebek, adeta çok özel bir armağanın üzerindeki hediye paketi gibi, bonus niteliğindeydi. Bu sarışın güzel, aileyi süslemişti. Karakteriye aileye renk getirmişti.

Laurie, kızı için oğullarına olduğundan daha fazla kurntuya kapılmıyordu. Sage'in pek çok özelliği vardı. Aynı zamanda kusurları da vardı. Dediğim dedik ve inatçıydı, ayrıca tıpkı Chase gibi o da kendine haksızlık ederdi. Lucky gibi o da, Tyler ailesinin huyunu almıştı.

Bazı insanlar için ideal bir kız çocuğunun özellikleri olabilecek ağırbaşlılık ve tatlı dillilik onda yoktu. Laurie, Sage normalden daha heyecanlı bir tip olduğu için memnundu. Canlılığı pısrıklığa tercih ederdi ve Sage epey canlıydı.

Sage, zaman zaman kendini sevdirmekten uzaklaşsa da, Laurie kızını bir başka severdi. Sage sevgiyi kolayca kabul

edemez ve dile getiremezdi. Terslenmekten korkar gibi bir tarafını hep korurdu. Bu yönüyle Chase'e çok benzerken, duygularını sık sık açığa vuran Lucky'ye hiç benzemezdi.

Laurie, kızına, "Bir şey yemek ister misin canım?" diye sordu. Kızının saçlarını sevecenlikle okşama isteğine karşı koyamıyordu.

"Lütfen, anneciğim, zahmet olmazsa." Sage bir an için yanağını annesinin eline dayadı. Ardından, bu çocukça hareketinden utanmış gibi, geri çekti. "Hımm, Noel kurabiyesi."

Laurie mutfak tezgâhındaki dağınıklığa gülerek bakıp, "Evet," diye yanıt verdi. "Tam kurabiyeleri şerbetlerken, Marcie doğuma gitti. Gördüğün gibi, her şeyi bırakıp koştum. Yarın hallederiz artık."

Sage masadaki iskemlesine oturmadan önce annesine çabucak sarılıp, "İyi olur," dedi.

"Travis'le tatil planınızı bölmek zorunda kaldığımız için üzgünüm." Laurie sıcak dökme tavaya bir parça tereyağı koyup peynirli sandviç yapmaya koyuldu.

"Bunun için endişelenme."

"Aslında, yarın evde olacağın için içten içe seviniyorum."

"Ben de öyle."

"Sen burada olup tüm hediyelere gizlice bakmasan, Noel arifesinin tadı olmazdı."

"Ben hiç gizli gizli bakmadım ki!"

"Kaşla göz arasında." Lucky yavaşça geçip bir iskemleye oturdu. "Chase'le birlikte senin hediyelerini açıp içinde-

kileri ölü cırcırböcekleriyle doldurduğumuz Noel'i hatırlıyor musun? O Noel'de, hediyelere gizlice baktığına bin pişman olmuştun."

"Vidansız." Sage ona bir tane cips fırlattı. Lucky sırtarak cipsi yakaladı ve ağzına attı.

Pat, "Ben hatırlıyorum," dedi. Tezgâha dayanmış, çiğ kurabiye hamurunu tırtıklıyor ve Laurie'nin onun için yaptığı kahvesini yudumluyordu. "Bud, Noel arifesinde ikinizi birden pataklamak zorunda kalmıştı. Bundan nefret ederdi. Laurie, sen onu bundan vazgeçirmeye çalışmıştın."

"Marifetlerinden dolayı bu gerekli olmasına rağmen. Lucky, Devon nerede?"

"Herkes iyi geceler dilediğini söylememi istedi. Yorgunluktan ölüyordu."

"Chase'le birlikte bana yaptığınız o şeylerden dolayı psikopatın teki olmamam hayret verici," dedi Sage.

"Bence öylesin."

Sage, ağabeyine bir cips daha fırlattı. Lucky bu seferkini ona geri attı. Sage bir tane daha attı. Lucky de ona attı. Mısır cipsleri havada uçuşuyordu.

"Çocuklar, size yemin ederim, üç yaşındaki çocuklardan betersiniz!"

Harlan, ellerinde Sage'e ait birer valizle arka kapıdan girdiğinde, hepsi birden gülüşüyorlardı. Harlan Boyd'u görmesinin üzerinden ne kadar az veya ne kadar fazla zaman geçtiyse, Laurie bu genç adamın yakışıklılığı karşısında birazcık şaşırıldı.

Epey tarafsız davranarak, oğullarının o civardaki en yakışıklı erkekler olduğunu düşünürdü. Âşık olup evlenmeden önce flört ettikleri pek çok kadın da bu görüşteydi. Pat de bu yaşında hâlâ çok çekiciydi. Milton Point ve çevresindeki birçok kadın onun Laurie'ye olan düşkünlüğüne gıpta ederdi.

Bununla birlikte, Harlan bir film yıldızı kadar yakışıklıydı. Gündüz yayını yapan gözde programcılar bile, onun kemikli yüz hatlarını, ağzının kışkırtıcı şeklini görseler kıskanırlardı. Ve de gözlerini...

Laurie, "Teşekkürler, Harlan," dedi. "O valizleri şuraya bırakıver. Yukarı sonra çıkarırız. Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Islak şapkasını başından çıkarıp ellerini dağınık saçlarında gezdirdi. "Sadece birazcık kahve, lütfen."

Laurie bir fincan kahve koydu. Fincanı Harlan'e vermek için döndüğünde, Sage'in ona iğrenerek baktığını gördü; sanki içinde cırcırböcekleri olan Noel hediyesi paketi koymuş gibi.

Diyelim ki, Harlan kabaydı ama Laurie, Sage'in ona karşı merhamet duymamasından dolayı hayal kırıklığına uğramıştı.

Ardından, Harlan'ın Sage'e gülümseyip göz kırptığını gördü. Sage'in bundan rahatsız olduğuna şüphe yoktu. Laurie gülümsemesini zar zor bastırabilirdi. Harlan eğer Sage'le flört etmeye çalışıyorsa, yanlış ata oynuyor demekti. İnatçı kızı tıpkı Travis'e yaptığı gibi, adamı parmağında oynatırdı,

ama ilgilenmiyordu işte.

Ancak Harlan görünüşe göre, kızın bu tenezzülü karşısında istifini bozmamıştı. Sage kızarmış peynirli sandviçini yiyip iki bardak süt içerken, Harlan'ın kıza bakmaya devam etmesi Laurie'nin komiğine gitmişti. Sage yemeyi bitirdiğinde, Lucky ayağa kalkıp gerindi.

“Devon, Lauren'i yatırmış mı diye bir baksam iyi olacak sanırım.” İyi geceler dileyip mutfaktan çıkarak merdivenlere yöneldi.

Sage ayağa kalkarken, “Ben de perişan haldeyim,” dedi. “Feci bir yolculuk geçirdim,” diye eklerken, dudaklarında sinsî bir gülüşle, lakayt bir şekilde kahvesini yudumlayan Harlan'e bakıyordu. “İyi geceler, anne. Sabah ilk iş olarak şu kurabiyeleri halledelim.” Laurie'yi yanağından öptü. “İyi geceler, Pat.”

Sage valizlerine yöneldiğinde Harlan ayağa kalktı. Sage eliyle yerine geçmesini işaret etti. “Ben halledebilirim.”

Harlan, “Sorun değil,” deyip valizleri yerden aldı.

Sage kulpları onun elinden çekip aldı ve başka tek söz etmeden mutfaktan çıktı. Pat soran gözlerle Laurie'ye baktı. O da şaşkınlıkla omuzlarını silkti. Ardından Harlan kahvesini bitirmek için masaya döndü.

Pat, “Geç oldu, kasabaya dönmeliyim,” dedi.

Laurie, “Seni geçireyim,” dedikten sonra arka kapının hemen yanındaki askıda duran ceketini alıp omuzlarına attı.

Duyuma mesafesinden çıkıp pencerelerden sızan ışıklardan uzaklaşır uzaklaşmaz, Pat, Laurie'yi kollarına alıp öptü.

Kadının dudakları üzerindeki dudakları sıcacık ve hareketliydi. Öpücüğü verici, sevgi dolu ve seksiydi. Laurie kıpkırmızı yanaklarla geriye çekilmeden önce, Pat kısa bir an için kadını kendine iyice çekip ellerini kalçalarına koydu.

Pat ona, “Tam bir babaanne gibi öpüşüyorsun,” diye takıldı.

Laurie burnunu onun boynuna sürterken, “Beni utandırıyorsun,” dedi.

Derin ve uzun başka bir öpücüğe geçmeden önce birbirlerini hafifçe ısırıldılar. Pat kocaman elini Laurie’nin cekeatinin içine sokup göğsünün tam altına, kaburgalarına yerleştirdi. Laurie bu dokunuşu en az onun kadar istediğini belli edercesine, arzuyla kıpırdandı. Pat onun göğsünü tamamen kavrayıp kıyafetinin üzerinden yavaş yavaş okşadı.

Pat dakikalar sonra hafifçe inleyerek Laurie’yi bıraktı. “Laurie, bunu biraz daha düşündün mü?”

Laurie’nin onun neden bahsettiğini sormasına gerek yoktu. Birlikte geçirdikleri çoğu akşamın sonunda bu konu açılıyordu. “Sürekli bunu düşünüyorum, Pat.”

“İstemiyor musun?”

“İstedığimi biliyorsun.”

“Tatile kadar zaman istedin benden. İşte bak, tatildeyiz.”

“Fakat Jamie’nin erken doğacağını bilmiyordum.”

“Bu neyi değiştirir ki? Bu bir bahane değil.”

“Bak, çocuklar gibi etrafta dolanıp gizli gizli öpüşmekten, karanlıkta saklanmaktan usandım. Bunun için fazlasıyla yaşıyım.”

“Bunu ben de sevmiyorum.”

“O halde, hadi halledelim şunu. Kimse şoke olacak değil. Chase zaten bizi biliyor. Büyük ihtimalle hepsi kuşkulanıyordur.”

Laurie kararsızlık içinde, “Bilemiyorum, Pat,” dedi.

Pat, “Laurie, ben ölüyorum,” dedi ve bir kez daha inledi. “Kahretsin, seninle uyumak istiyorum. Bunu kırk yıldır istiyorum. Beni neden daha fazla bekletiyorsun ki?”

“Bir tek Sage için.”

“Sage mi?”

Pat’in ses tonundan şaşırdığı belliydi. “Yakında evlilik planları yapmaya başlayacak. İlişkimin onunkinin önüne geçmesini istemiyorum. Bu çok bencilce olur.”

“Bencil davranmanın zamanı geldi. Bu çocukları epey şımarttın.”

“Sen de onları şımartmama yardım ettin,” diye çıkıştı Laurie.

“Sage, modern düşünen genç bir kadın. Anlayacaktır.”

Laurie tereddütle altdudağını ısırdı. “Birlikte olmamızı kaldırabileceğinden emin değilim. O, Bud’un canıydı, kesinlikle babasının kızı.”

“Bud’a senden veya benden daha bağlı değildi.” Dudakları gerildi. “Bir yanıt istiyorum, Laurie. Çok yakında. Bu şekilde kesinlikle devam edemem.”

Pat’in aksi sesi Laurie’nin gözünü korkutmadı. Onu kandıramadı da. Kollarını onun boynuna doladı. “Ülmatom mu veriyorsunuz, Şerif Bush?”

“Nasıl istersen öyle düşün.”

Laurie daha da yaklaştı. “Beni terk etmeyi aklından bile geçirme, Pat. Eğer beni bırakırsan, peşine düşer ve seni vururum.”

“Kahretsin, evet yaparsın.”

“Yaparım. İnan buna.”

Pat dudağına konan öpücüğe saniyeler sonra karşılık verdi. “Ah, lanet olsun. Seni terk etmeyeceğim ve sen bunu gayet iyi biliyorsun.” Başını yeniden eğip onu arzuyla öptü. Sonunda isteksizce birbirlerinden ayrıldılar. Pat devriye arabasına yöneldi. “Yarın akşam gelip seni kiliseye götürürüm.”

Laurie ona el sallayıp eve doğru sersem sersem yürüdü. Mutfağın kapısına tam varmıştı ki, yukarıdan felaket bir patırtı geldi.

“Tanrı aşkına, bu da neydi?” diye bağırdı. İlk aklına gelen, beşiğinde yatan Lauren oldu.

“Sanki ev yıkılıyor!”

Harlan masadaki iskemlesinden fırlayıp mutfaktan çıktı, merdivenlere yöneldi. Laurie de peşinden gitti. Koşarak yukarı çıktılar. Lucky ve Devon da odalarından çıkmışlardı. Lucky’nin üzerinde donu vardı. Devon ise geceliğinin üzerine sabahlığını geçiriyordu.

Odalarının karşı koridorundaki çocuk odasında bulunan Lauren feryat figan ağlıyordu. Devon bebeği sakinleştirip yeniden uyutmak için yanına gitti. Lucky göğsünü kaşıyıp huyusuzca homurdanarak, “Bu da neydi böyle?” diye sordu.

“Bu,” dedi Sage kesin bir dille, “odasına giren ve odası-

nın başka biri tarafından işgal edildiğini gören, minik kız kardeşindi.” Koridorun sonunda, ellerini kalçalarına dayamış, ayaklarını pat pat yere vururken saçları sinirden diken diken-di.

“Ah, tatlım,” dedi Laurie iç çekerek. “Unutmuşum.”

Harlan, “Çekeceğimiz var galiba,” dedi.

“Halletmeme izin ver.”

“Evindeymiş gibi hisset,” diye mırıldandı Harlan.

“Sage, canım...”

“Anne, bu *adamin* eşyalarının *benim* odamda ne işi var?” Parmağıyla Harlan’ın göğsünü işaret ediyordu.

Laurie sakince, “İşte ben de bunu açıklamaya çalışıyorum,” dedi. “Harlan’i bizde kalması için davet ettik. Artık burada yaşıyor.”

Dördüncü Bölüm

“Burada mı yaşıyor? O burada mı yaşıyor? Hem de benim odamda mı? Berduşun tekini eve alıp ona *benim* odamı mı verdiniz?”

“Sage, biraz sakın olursan...”

Sage, Laurie’nin lafını keserek, “Buna inanamıyorum işte!” diye haykırdı. “Bu ailede ben hariç herkes kafayı mı üşüttü?”

Bebek odasından çıkan Devon kapıyı sessizce kapattı. “Lauren yeniden uykuya daldı.”

“Güzel,” dedi Lucky. “Çeneni kapa, olur mu, Sage? Bu çılgınlıkları sağır sultan bile duyar.”

Uzun parmaklarıyla Devon’u bileğinden tutup koridorun sonundaki yatak odalarına götürürken kadının kalçasını şefkatle pışpışladı. “Devon’u uyandırdığın için sana kesinlikle minnettarım.” Kaşlarını çapkınca kaldırarak yatak odasının kapısını kapattı.

Sage kapanan kapıya dik dik baktı ve homurdanarak,

“Hayvan,” dedi. Sonra dikkatini annesine ve hayatına beklenmedik bir anda girmekle kalmayıp, evinin ve ailesinin kontrolünü çoktan ele aldığı belli olan adama çevirdi. Daha öncesinde onun adını duymamıştı ve şimdi adam başının belası olmuştu. Dahası, adam adeta bundan zevk alıyordu.

“Bu adamın eşyalarının odamda işi ne?” Uyuyan bebeğe hürmeten sesini iyice alçaltmıştı. “Benim eşyalarım nerede, anne? Bana hiç sormadan eşyalarımı atıp yerine onunkileri koyduğuna inanamıyorum.”

“Sage, yeter ama! Hemen sakinleş!”

Annesi bu ses tonuyla konuştuğu zaman, susup dinleme vakti geldi demekti. Sage tam bir iradeyle öfkesini dizginledi. Gidişata bakılırsa, eğer terbiyesini takınmazsa, Harlan Boyd onun ailesinin sevgi ve şefkatiyle sarınıp sarmalanırken o kapı dışarı edilecekti.

Laurie, “Odaları yeniden düzenlemek için senin iznini aldım,” dedi. “Hatırla bak, haftalar önce arayıp bazı eşyalarını misafir odasına koyabilir miyim, diye sordum.”

“Ah.” Aralarında geçen bu özel konuşmayı hatırlayan Sage’in suçlayıcı bakışlarındaki öfke pırıltısı biraz olsun azaldı. “Böyle bir şeyi hayal meyal hatırlıyorum. Tezim üzerinde çalışıyordum. Pek dinlemedim. Odamda kalacak yatılı birinden bahsetmediğinden eminim.”

Laurie, “Dalgın olduğunu hissettim,” diye açıkladı. “Konuşmayı bitirdim, çünkü aklımın derslerinde olduğunu biliyordum. O esnada sana Harlan’dan bahsetmenin gerekli olduğunu düşünmedim.”

“Odamda birinin kaldığını bilmek isteyeceğimi düşünmedin mi?”

“Sage, hemen hemen yedi yıldır, üniversiteye gittiğinden beri o odada kalmıyorsun!” Laurie’nin annelere özgü sabrı nihayet tükenmişti. “Austin’de bir dairen var. Yakında evleneceksin. Travis’le kendi eviniz olacak.”

Harlan sesli bir biçimde boğazını temizledi. Kollarını göğsünde birleştirip ayak bileklerini üst üste çapraz atarak duvara yaslandı. Sage, onun istifini bozmamak için ne kadar çaba sarf ettiğini gördü. Onu çıplak elleriyle öldürebilirdi.

“İster evleneyim, ister bekâr kalayım, büyüdüğümde her zaman bu evde bir odam olacak zannederdim.” Bunun olmaması için elinden geleni yapmasına rağmen, sesi hüzünlü ve ağlamaklı çıkıyordu. Neden olmasın ki ama? Onun bilgisi dışında, birileri bugünü *Sage’in Kızını Tekmeleme Günü* ilan etmiş olmalıydı.

İfadesi yumuşayan Laurie, Sage’i kucakladı. Tatlı bir sesle, “Elbette bu evde odan var,” dedi. “Her zaman olacak. Evlenip de buraya ailenle birlikte geldiğinde, herkesi yatıracak yerim olacak. Fakat Sage, bundan böyle bu ev senin için bir uğrak yeri. Gelip gideceksin. Eşyalarını misafir odasına geçirdim; böylece Harlan için daha fazla yer açıldı. Aksi halde, bu geniş yer boşa gidecekti. Mantıklı değil mi?”

Son derece mantıklıydı ama yine de Harlan’dan dolayı kabul edilmezdi. Yatağında yatan kişi herhangi biri olsa, Sage bu kadar dert etmezdi. Ama bu, tırnaklarını yemesine neden olan kişinin ta kendisiydi.

Bu haletiruhiyeyle, “Sizin misafirperverliğinizden faydalanmasaydı Harlan nerede kalmayı planlıyordu acaba?”

“Öncelikle, bundan faydalanmıyor. Orada kalmasını ona ben önerdim. Artık o karavanda yalnız kalmasına gerek olmadığını düşündüm.”

“Karavanda mı?”

Harlan sessizliğini bozarak, “Pikabımın arkasında çektiğim *Streamline*,” dedi.

Laurie elini Harlan’ın koluna koyup, “Alınma ama Harlan,” dedi. Sage’e dönüp, “Eskiden iyiymiş fakat şimdi muhtemelen epey cereyan oluyordur içinde,” dedi. “Burada daha rahat ettiğinden eminim.”

“Ah, eminim öyledir.” Sage o kadar tatlı konuştu ki, karşındakilerin dışı çürüyebilirdi. “Sırtını güneşe vermiş yatan bir domuz kadar hayatından memnun olduğuna eminim. Odam her zaman rahat bir yerdi. En azından, ben öyle düşünüyordum. Çocukluğumdan beri odamın rahat olduğunu düşünürüm.”

Laurie kaşlarını çatarak kızını sert fakat sessiz bir şekilde fırçaladı.

Yaslandığı duvardan ayrılan Harlan, “Bakın,” dedi. “Karıışıklığa sebep olmak istemem. Eşyalarımı bu gece yeniden karavana taşıyacağım, böylece sen de odanı geri alabilirsin.”

Sage dudaklarını sıkarak, “Bana iyilik yapma,” dedi. Sözcükler ağzından çıkarken dudakları belli belirsiz hareket ediyordu. “Annemin dediği gibi, burası benim için sadece uğrak yeri.”

“Bu doğru mu peki?” Harlan daha fazlasını bildiğini belli edercesine ezdire ezdire konuşmuştu.

Sage kesin bir dille, “Doğru,” diye yanıtladı. “Şimdi, izin verirseniz, duş alıp yatacağım.” Koridorun başına doğru yürürken valizlerini sakar gibi taşıyor, kolları yerinden çıkacakmış gibi hissediyordu. Misafir yatak odasına giden yolun yarısında durup, “Banyo hakkım *hâlâ* var, değil mi?” diye sordu.

Annesi, “Hiç de komik değil, Sage,” dedi.

“Haklısın, hiç komik değil.”

Misafir yatak odasına girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Harlan ıslık çaldı. “Aile kavgası çıkmasını asla istemezdim. Üzgünüm, Laurie.”

“Bu gece bunun için endişe etme. Yarın işleri yoluna koyarım.”

“İşleri kolaylaştıracaksa, karavana seve seve giderim. Orada kalmalıydım aslında.”

Laurie, Harlan’ın elini sıvazlayarak, “Buna gerek kalmayacak,” diyerek onu telkin etti. “Burada olmandan memnunum. Chase ve Lucky’ye iş konusunda yeni bir umut verdin. Bunun karşılığında, buradayken sana bir oda vermek, yapabileceğim en küçük şey.” Koridorun sonuna baktı. “Sage’ in kabalığı yüzünden senden özür diliyorum. O... şey, sinirleri epey gergin.”

“Evet, fark ettim.” Gülümsemesi en ufak bir kin içermiyordu.

“İyi geceler, Harlan.”

“Sana da.”

Harlan eskiden Sage Tyler’a ait olan odaya girdi. Bu konuda kendini kötü hissediyordu. Onunla dalga geçmek hoşuna gitmişti; ama duygularını gerçekten incitmeyi istemişti. Bu akşamın erken saatlerinde yaşadığı şeyden sonra, hem de hiç. Ne tuhaftı. Belcher’le ayrılığından ziyade, oda konusu kızı sanki daha fazla üzmüştü.

Sırasıyla tek ayağı üzerinde durup kovboy botlarını çıkarırken, “Beyinsiz orospu çocuğu,” diye mırıldandı.

Sage henüz bilmiyor ama Belcher’den kurtuldu esasında, diye düşündü Harlan. Bunu anlaması için bir süre geçebilirdi; ama bir gün uyandığında, aslında mutsuz bir hayattan kurtulduğu gerçeğini fark edecekti.

Elbette, şimdi gururu zedelenmişti. Kendine olan güveni bu gece bir darbe yemişti. Ama derinde bir yerde, aslında rahatlamıştı. Onun gibi zeki bir kadın, büyük bir hatadan döndüğünü bilmek zorundaydı.

Belcher gibi budala bir pısırlıkla geçireceği hayat onu perişan ederdi, diye düşündü Harlan. Sage’in sırf serçeparmağının ucundaki canlılık, cesaret ve hareketlilik bile, Belcher’in tüm bedenindekinden fazlaydı. O muhallebi çocuğu, on milyon yıl geçse bile, onu tatmin veya mutlu edemezdi.

Özellikle de, yatakta.

Şayet Belcher onu tatmin ediyor, tüm bedeniyle deli gibi arzuluyor olsaydı, Sage bu ayrılığa daha fazla çabayla karşı çıkardı. Ağlar, etrafa tekmeler savurur ve felaket şeyler yapardı. Ama tam olarak yapmış sayılmazdı. Harlan sırf bir tır-

nağı kırıldı diye, Sage'in Belcher'in arkasından akıttığından daha çok gözyaşı döken kadınlar görmüştü.

Son anda gözü korkup caymak, Belcher'in sık sık yaptığı bir şey olabilirdi ve kız bunun geçeceğini biliyordu. Sage onu geri kazanmak için harika bir planı olduğunu düşünüyor olabilirdi veya belki de, kalbinin derinliğinde bir yerde, Belcher'in hayatından çıkmasıyla aslında çok şey kaybetmediğini biliyordu.

Eğer bu sonuncu şık geçerliyse –ki Harlan öyle olduğunu umuyordu– Sage ile Ateşli Dudaklar'ın seks hayatı o kadar da harika olmayabilirdi. Sage tatminkâr, iyi seksi, mezbahada kurbanlık gibi yatmak olarak kabul etmişti.

Sage Tyler ve seks, Harlan'ın kafasında birleşince, ortaya kışkırtıcı bir görüntü çıktı. Harlan'ın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Kahretsin; Sage yatakta adeta dişi bir aslan gibi yabani, kumral, kıvrak ve vahşi olabilirdi.

Anında kendine geldi.

Onu, teni kadar yumuşak saten çarşafın üzerinde sere serpe uzanmış, saçları başının arkasında, tıpkı doğası gibi, dağınık ve vahşi halde yatarken hayal etmesi doğru değildi.

Kendi kendiyile alay ederek, *onun doğası hakkında ne biliyorsun ki sanki?* diye sordu.

Çok şey. İçgüdüsel olarak, Sage'in şehvetinin hiç açığa çıkarılmadığını biliyordu; eğlenmeye hakkı olmayan, baştan çıkarıcı bir düşünceydi bu. Yanlıştı. Bir o kadar da tehlikeliydi.

Tyler ailesi ona karşı iyiydi. Onu kanatları altına almış-

lardı. Onların güvenini kazanmıştı. Fakat kız kardeşlerine göz koyduğunu bilseler, buna izin vermeyeceklerini de biliyordu. Kahretsin, elbette ki vermeyeceklerdi. Bunu hoş görmezlerdi.

Yine de bu düşünceyi kafasından atamadı.

Sage'i direğe sarılıp o züppe ahmak için ağlarken görünce, kalbi ona karşı şefkatle dolmuştu. Kızın evin her köşesinde gördüğü onca fotoğraftan hiçbirini, kanlı canlı ilk karşılaşmaları için Harlan'i hazırlamaya yetmemişti. Sage kalçalarını saran deri pantolonuyla ona doğru yürürken, arzu adeta altın madalyalı bir boksörün attığı yumruk misali, kasıklarını delip geçmişti. O andan beri, bunu kontrolü altında tutmaya çalışıyordu.

Rahatsızlığı aklına gelince, kot pantolonunun en üstteki düğmesini açtı. Yeleğini çıkarıp geniş dolaba astı, ardından gömleğini çıkarıp eliyle top haline getirdi ve Laurie'nin verdiği hasır sepete attı. Çorapları da gömleğini takip etti.

Yatağın örtülerini çekip ellerini başının arkasına alarak uzandı, gözlerini tavana dikti. Düşünmesi gerektiği zamanlarda genellikle böyle yatardı.

Bu geceki düşüncelerinin odak noktası, Chase ve Lucky'nin minik kız kardeşleriydi. Onun çekici olmasına şaşmamıştı. İki adamın her birinin kendine özgü bir çekiciliği vardı. Laurie Tyler kesinlikle yaşını göstermiyor ve kendinden çok daha genç erkeklerin başını döndürebiliyordu. *Kim senin onlara bakmadığını zannettikleri zamanlarda, dalgın gözlerle bakışıklarını anımsayınca, şerifin de aklını başın-*

dan almış, diye düşündü.

Esasında, ailenin kalan kısmının ne kadar hoş göründüğünden yola çıkarak, Sage'in de güzel olduğunu düşünmüştü. Beklemediği şeyse, kızın kendi üzerinde yarattığı etkiydi. Kadınlara sahip olmak kolaydı. Gitme zamanı geldiğinde, onları geride bırakmak da bir o kadar kolaydı.

Bu kıza kolay kolay veda edilmezdi. Sage, vazgeçilmesi zor olan, ucu bucağı olmayan bir sürpriz çuvalıydı. Kızın inişli çıkışlı duyguları, Harlan'ın ilgisini daha önce hiç olmadığı kadar esir almıştı.

Sage, onu gizli gizli dinlerken yakaladığında o kadar titiz davranmıştı ki, Harlan onunla dalga geçmeden edememişti. O kadar arsızdı ki, onu susturmak için Harlan'ın, o güzel dudaklarını öpmekten başka çaresi gerçekten kalmamıştı. Ve bu o kadar nefis bir öpücüktü ki, Harlan onu yatağa atıp hemen oracıkta ona sahip olmak istemişti.

Öpüşmelerini yeniden hatırlamak, bedeninin alt kısmını daha da rahatsız hale getirdi, kot pantolonunun düğmelerinden birini daha açtı. Bu arzusundan dolayı gurur duymuyordu. Bundan utanıyordu. Tyler ailesi ona güvenmişti ve güvenlerine asla ihanet etmeyecekti.

Diğer taraftansa, zihnini okuyacak değillerdi. İnsan, düşünceleri yüzünden asılmazdı. Chase ve Lucky'yi karılarına karşı deli gibi aşk ve şehvet hissettiklerini bilecek kadar uzun zamandır tanıyordu. Arzuyu anlayabilecek, adam gibi adamlardı.

Yine de, bunu yapması pek de akıllıca olmazdı.

Kapı birdenbire açılınca gözlerini kapıya çevirdi. Kori-
dorun ışığında, Sage'in silueti görünüyordu. Yeni yıkanmış
yüzü, geriye taranmış ıslak saçları ve üzerindeki bornozuyla
Sage'in yüzündeki saldırgan ifadeyi ciddiye almak zordu.

"Battaniyemi istiyorum."

"Efendim?"

Harlan ne oturabiliyor ne de ayağa kalkabiliyordu. O an
için bu, fiziksel olarak imkânsızdı. Tek yapabileceği şey, soru
sormaktı –Sage'in yüzündeki ifadeden, kızın oraya roman-
tizm aramaya gelmediği belliydi– bu yüzden, uzanmaya de-
vam etti.

Sage odanın içine yürüyüp yatağın ayak ucuna kadar
ilerledi. "Elektrikli battaniyem," dedi. "Kendimi bildim bileli
bana aittir. Kışın hep onunla yatarım. Onu istiyorum."

"Bir erkeğin yatak odasına öylece dalmadan önce kapıyı
çalmaz mısın hiç?"

"İki ağabeyle birlikte büyüdüm. Erkekleri don atlet gör-
meye alışkınım."

"Sevgilini de mi?" diye sormadan edemedi. Çünkü onun
Belcher'le seks hayatını gerçekten çok merak ediyordu. Ayırı-
ca, onu kışkırtmak istiyordu. "Onu donla düşünemiyorum.
Bahse girerim ki, dizkapakları yumru yumrudur."

Sage, bir düzine gonca gülü saniyeler içinde kurutabile-
cek bir bakış attı. "Battaniyemi alabilir miyim, lütfen?"

Harlan gözlerini kendi bedeni boyunca, çıplak ayakları-
na kadar gezdirdi. Sonra bakışlarını yeniden kıza çevirip,
"Ne istersen alabilirsin, Bayan Sage."

Sage bundan hoşlanmadı. Hem de hiç. Dudaklarını bir çizgi halini alana dek sıktı. Yatağın örtüsünü çekip yere attı ve elektrikli battaniyesini döşeklerin arasından sıyrılıp gelene kadar çekti. Çıplak topuklarının üzerinde dönüp, açık kapıya doğru uzun adımlarla yürürken elektrik kablosunun çıkmasıyla aniden durdu. Geriye düşüp yere boylu boyunca serilmekten son anda kurtuldu.

“İnanılmaz uzunlukta bir kablolu yoksa, fişi çekmen iyi olur sanırım,” dedi Harlan alay edercesine.

Sage bulunduğu yerden fişi aniden çekip prizden çıkardı. Battaniyeyi kucağına toplarken Harlan’e dik dik bakıyordu. “Tüm ailemi kafalamış olabilirsin ama ben aptal değilim. Gözüm üzerinde, Bayım. Sana zerre kadar güvenmiyorum.”

“Bak bu enteresan bir düşünce.”

Sage onu duymazdan gelip devam etti. “Genellikle akli başında ve sezgileri olan ağabeylerim her nasılsa sana güvenmişler ve aileden biri gibi kucak açmışlar. Ve annemin nezaketinden dolayı sakın şımarma. O, kuduz bir köpek için de üzülür ve bence sen çok daha tehlikelisin. Rezil oldukları ortaya çıkmadığı sürece, annem herkesi sever, ki senin ne kadar rezil olduğunun ortaya çıkması da an meselesi.

“Çok iyi oynuyorsun. Hakkını yiyemem. Pat bile yanılmış, oysa o bir sahtekârı yüz kilometre öteden tanır. O da sana kanmış.”

Göğsüne hafif bir yumruk atıp, “Ama ben değil,” diye sürdürdü konuşmasını. “Hepsinin gözünü boyamış olabilirsin ama ben seni en fena halinle gördüm. Karşındakini tiksindi-

rici, aşırı duygusal, sahte, güvenilir adam cazibenle heyecanlandırmadığın zaman nasıl davrandığını gördüm.

“Saftirik aileme senin sahtekâr ve düzenbaz biri olduğunu göstermek benim ahlaki vazifemdir ve elime geçen ilk fırsatta bunu kesinlikle yapacağım.”

Harlan yumuşacık bir sesle, “Aynı zamanda beni hayatından çıkaracaksın,” dedi. “Böylesi uygun olmaz mı? Çünkü bir yalanın içinde yaşadığını tek bilen benim, değil mi? Beni etrafında istememenin esas nedeni bu. Benden dolayı gerginisin. Sırtımızı onlara açıklayacağımdan korkuyorsun.”

Öfkeden tir tir titreyen Sage yeniden kapıya doğru yöneldi ve bu kez kapıya ulaştı. Kapıyı arkasından hızla çarpıtığında pencereler tıngırdadı.

Harlan güldü. Sage damarına basıldığı zaman feci bir öfkeye kapılıyordu. Deneyimleri Harlan’e bir kadın öfkeli olduğunda, diğer tutkularının da tavan yaptığını öğretmişti.

Bunu düşününce zevk ve acıyla inledi. “Ah, boşver gitsin.”

Pantolonunun bir düğmesini daha açmaktansa, kalkıp pantolonunu tamamen çıkardı. Hazır pantolonunu çıkarmışken, iç çamaşırını da çıkardı. Çarşafını düzeltti, yatak örtüsünü yeniden serdi ve tekrar yatağa girip önceki pozisyonunu aldı; fakat Sage odaya bir kez daha habersizce girerse diye bu defa yorgani çenesine kadar çekti. Bacaklarına doğru bakarken, örtülerin altında ne yaptığım artık belli olmaz diye düşünüyordu.

Sage yanılıyordu. Gözü Harlan’in üzerinde değildi.

Kimseninki değildi. Son on dört yıldır kimseninki değildi, bir başınaydı. Onun yaşam tarzının ve serseriliğinin nedenlerini birkaç kişi anlayabilirdi; ancak Harlan kimseye bir görüş oluşturma için şans tanımıyordu. Eski hayatını kimseyle konuşmuyordu. Geçmişini bilmek, bir insanın ona karşı düşüncelerini değiştirebilirdi. En azından, bir fikir verebilirdi.

Bugün ne ise, o şekilde kabul edilmek istiyordu. Şimdiki haliyle. Keskin zekâsı, yenilikçi fikirleri ve yumuşak huyuyla takdir görmek istiyordu. Kırk dört numara botlarıyla ayakta nasıl duruyorsa, o şekilde yargılanmak istiyordu; başka türlü değil.

On dört yıl önce aldığı kararla barıştı fakat doğal yerleşme içgüdüleri yüzünden pek az kadın bundan hoşlanırdı. Özellikle de, kökleri derine dayanan ve ailesi onun için her şey olan Sage gibi bir kadın. O, Harlan'ın sürekli yer değiştirme ihtiyacını asla anlayamazdı. Elbette ki, Harlan'ın ondan bunu anlamasını istemek için bir nedeni asla olamazdı. Kahretsin, olmaz.

Kız onun gözünden ve aklından ne kadar çabuk uzaklaşırsa, o kadar iyi olacaktı. O etrafındayken, elindeki işe konsantre olması imkânsız olmasa da, zor olacaktı. Noel tatilini uzatmamasını umuyordu. Harlan'ın şans varsa, hindi artıklaları biter bitmez Sage giderdi.

Ama o gidene kadar, sakın durmak, gözlerini ondan uzak tutmak ve pantolonunun ağ kısmını rahat tutmak için epey çaba harcayacaktı.

Pişen domuzun cezbedici kokusu Sage’i uyandırdı. Annesinin aşağıda kurabiye ve soslu sosis hazırladığını bilmenin mutluluğuyla, sıcacık ve rahat bir hisle gülümseyerek yastığına gömüldü.

Travis, onun en sevdiği kahvaltıya “taşra yemeği” diyerek dalga geçerdi.

Travis’in düşüncesi, bir gece öncesinin nahoş anılarını beraberinde getirdi. Kötü anılar, mutluluğunu çevreleyip dağıttı.

Gözleri açıldı. Karşısındaki duvarda asılı fotoğraflar bildikti: Sage, Milton Point Lisesi ponpon kızların kaptanıyken; Sage, lise diplomasını alırken keple; Sage, Teksas Üniversitesi İşletme Fakültesi Dekanı’ndan diploma alırken benzer bir fotoğraf; Sage yedi yaşındayken ailece gittikleri Yellowstone Milli Parkı’nda, ağabeyleri ve babacığıyla birlikte. Sevdigi fotoğraflar.

Yanlış duvar kâğıdı. Yanlış oda.

Olan biten ne varsa, gerçekten de kötü bir rüya falan değilmiş yani. Bu onun odası değildi. Onun odasında kalıp eşyalarını kullanan, yatağında uyuyan, çarşaflarına sarman *oydu*. Bütün düşüncelerin içinde en rahatsız edici olan buydu işte.

Noel’in gelmesini, okulun yükünün nihayet üzerinden kalkmasını önceden iple çekiyordu. Sonra Travis, tatillerini aileler arasında bölmek konusunda mızızlanmaya başlamış, Sage de tüm tatili evde geçirmek için tavizler vermek zorun-

da kalmıştı. Sage'in ailesiyle geçireceği zaman konusunda uzlaşmaya vardktan sonra nişanı bozma cüretini göstermişti.

Bu yüzden, Sage'in onu affetmesi için çok uğraşacaktı. Sage'in af konusunda ne kadar cimri davrandığını görecekti. Sürünerek döndüğü zaman, Sage, Noel boyunca numara yapıp ve tatilini mahvederek ne kadar kabalık ettiğini ona sert ve kesin bir dille söylemeyi planlıyordu.

Geçen yıl boyunca sürekli evlilikten bahsetmişlerdi. Planlar yapmışlardı. Evliliğin sadece aşktan ziyade, mantığa ve ortak hedeflere dayanması gerektiği konusunda hemfikirlerdi. Cinsel arzu, hayat kurmak için sağlam olmayan bir temeldi.

Sage mutluluğunun asla bir adama bağlı olmayacağına uzun zaman önce karar vermişti. Travis bunu anlıyordu. Aynı şekilde, o da karısının kendini onun tıbbi pratiğinin başarısına adanmasını istiyordu. Sage, Travis'i seviyordu. Dün gece Travis de onu sevdiğini kabul etmemiş miydi? Fakat aşk konusunda diğer bazı çiftlerden daha gerçekçilerdi.

Travis tutkuya sürüklenebilirdi, tıpkı her erkek gibi. Birlikte şehvet dolu anları olmuştu. Fakat Travis'in ağırlık merkezi belinin altında değildi. Sage'in ağabeyleri gibi saf, hayvani bir seksapeli yoktu. Ve onun gibi...

Aklı bu hain düşünceye takılıp kaldı. Bu adamın, tatilinin bir dakikasını daha mahvetmesine izin vermeyecekti. Onu aklından çıkaracaktı.

Ne yazık ki, aklının kendi iradesi vardı. Harlan Boyd'un onun yatağında uzanırkenki hali gözünün önündeydi. Yatak ona göre kısaydı. Sarı kafasının tepesi yatağın baş kısmına

değiyor; uzun bacaklarıysa neredeyse ayak kısmına yetiştiriyordu.

Usturlu davranmak adına zerre kadar çaba göstermemiş, tek dizini kırıp kaldırmış halde, öylece yatmıştı. Sage *Playgirl* dergisinde birçok çıplak erkek fotoğrafı görmüştü; ama hiçbirisi bu kadar seksi olmanın yakınından bile geçmemişti. Üstü çıplak, pantolonunun iki düğmesi açık halde yatıyor olmak, çıplak olmaktan daha seksiydi.

Bu denli canlı ayrıntılarla bunu hatırlıyor olmak onu rahatsız etti; ama haklı olduğundan kesinlikle emindi. İki düğmesi açıldı. Şortunun belinin lastikli olduğunu görmüştü.

İnce, kahverengi tüylerle kaplı, kaslı ve geniş göğsü tamamen gözlerinin önündeydi. Karnı epey kaslıydı. Sage onun karnının dörtte birinde sıçrayabilirdi, o kadar sıkıydı. Ellerini başından çekme nezaketinde bile bulunmamıştı. Onun yerine, yumuşak tüylerle kaplı kol altlarını sergilemişti.

Hastanedeki tüm hemşirelerin ona aval aval baktığını biliyordu. Bu pislik ne kadar hoş görüldüğünün gayet farkındaydı ve eğer fırlamaları cazip buluyorsanız, *hoştu* da. Kendini beğenmiş bir teşhirciydi. Sage odaya girdiğinde, gömleksiz yakalandığı için kekeleyerek özür dilemiş miydi? Hayır. Üzerini örtmeye çalışmış mıydı? Hayır.

Onun yerine, yüzünde keyfinin yerinde olduğunu belli eden bir gülümsemeyle, ya seks yapmayı düşünen ya da henüz seks yapmış gibi –gözlerindeki ateşi hatırladı– veya seks için uyanır gibi bir ifadeyle, kendini beğenmiş bir halde yatmıştı.

Düşünceleri pis olabilirdi ama kendi değildi. Yatak odası Sage varken nasılsa, öyle derli topluydu; hatta daha temizdi aslında. Sage mutfakta, onun mavi bakışları eşliğinde sandviçini yerken, adamın tırnaklarının temiz ve bakımlı olduğu dikkatini çekmişti. Kötü kokmuyordu. Uçağın kokpitinde Sage'in burnuna en sevdiği erkek parfümünün kokusu gelmişti. Kıyafeti kesinlikle modaya uygun değildi ama Milton Point'e göreydi. Teksas şivesiyle konuşuyordu ama daha kültürlü gibiydi. Bariz dilbilgisi hataları yapmamıştı.

Bununla beraber, kısıtlı erdemi önemli kişilik kusurlarını zar zor telafi ediyordu. Sage'i öyle öpmeye nasıl cüret edebilmişti? Yetişkinlerin seyredebileceği türde bir filmden çıkma bir öpücüktü bu; muhtemelen sadece öyle filmler seyrederiyordu. Daha önce kimse Sage'i öyle öpmemişti. Travis bile...

Sage mantıklı bir şekilde, Harlan ve Travis'i mukayese etmeyi bıraktı. Sadakatle, kendi kendine, bu mukayesenin Travis'e haksızlık olacağını söyledi ama neden haksızlık olacağı konusunda derine inmedi.

Ne yazık ki tüm bildiği, Harlan Boyd'un şimdiye kadar karşısına çıkmış olan en sinir bozucu, can sıkıcı ve küstah kişi olduğu ve küçük düştüğü anına tanıklık ettiğiydi.

Kesinlikle bununla yaşayamazdı. Tahammül edilemez bir şeydi bu. Ailesini üçkâğıda getirip kendini Tyler Sondaj için vazgeçilemez kıldığından, Sage onun bu yakınlarda gözden kaybolmasına dair umutlarından vazgeçebilirdi.

Tek alternatifi, Travis'i olabildiğince çabuk döndürmektir. "O zaman son gülün kim olacaktı göreceğiz, Bay Boyd."

Beşinci Bölüm

Tyler ailesi gece yarısı mum ışığı ayını için kilisenin orta koridorunda tek sıra halinde yürüyordu. Bu ayın, uzun yıllardır aksatmadıkları bir Noel arifesi geleneği idi. Ailenin tüm üyelerinin orada olması beklenirdi. Bu yılsa, malum nedenden dolayı, Marcie ve Chase mazur görülmüştü.

Laurie, Pat'in onun için tuttuğu mantoya kolunu geçirirken mutlu bir ifadeyle, "Onların yerine Harlan bizimle olacak," demişti.

Aile kasabaya gitmek üzere çiftlik evinin holünde toplanırken Sage, Harlan'ı bariz şekilde görmezden gelmişti. Harlan gün boyunca ortalıkta gözükmemiş, bu yüzden Sage onu bir gece önceden beri görmemişti.

Sage bu sabah Marcie'yi hastanede ziyaret edip yeğeni Jamie'yi bir kez daha görmüştü. Günün kalan kısmınıysa, evde kurabiye pişirmekle ve son dakika alışverişi yapmakla geçirmişti. Hüküm süren Noel ruhu, Travis'e dair karanlık düşüncelerini aydınlatmıştı.

Kilise için evden çıkmaya hazırlanırken, Harlan'ın

rahat adımlarla merdivenden inmesi Sage'in tatil havasını sekteye uğrattı. Harlan, Sage'in onu kabullenmemesine dair ipucunu anlamayıp ön verandada yürürlerken kıza yanaştı.

“Kiliseye sizinle gelmemin sakıncası var mı, Bayan Sage?”

“Aslında var. Sen aileden değilsin.” Sage adamı küçümseyerek baştan aşağı süzdü. Hiç şık sayılmazdı; üzerinde siyah bol bir pantolon, beyaz gömlek ve savaştan kalma gibi görünen kahverengi deri bir avcı ceketi vardı. “Ama bizi utandırmayacağın için sevinmeliyim sanırım.”

Harlan, Sage'in dişlerini gıcırdatmasına sebep olacak şekilde sırtarak öne atılıp arabanın kapısını onun için açtı. Kızın hemen arkasından binme şansını daha yakalayamadan, Sage kapıyı çarparak kapattı.

Cemaatin kalan kısmı, önden üçüncü sıranın Tyler ailesine ayrıldığını gayet iyi bilirdi. Sage kendini bildi bileli orada otururlardı. Koridorun aşağısına toplu halde yürümeleri oldukça heyecan vericiydi. Her birinin elinde kilisenin kapısında verilen mumlar, programlar, mantolar, Lauren bebek ve onun eşyaları vardı.

Pat Bush kenarda durup sıraya geçerken Laurie'ye yol verdi. Laurie birkaç adım attıktan sonra arkasına dönüp, “Sage'in yanma oturmak istiyorum. Sen ilerle,” diye fısıldadı. Pat öne geçip sıranın sonuna kadar yürüdü, Laurie ve Sage onu takip ediyordu.

Sage omzunun üzerinden bakıp arkasından Devon'un geldiğini görünce rahatladı. Onun arkasındaysa Lucky vardı.

Sonra da Harlan. Tanrı'ya şükür, onunla yan yana oturmak zorunda kalmamıştı.

Kilisenin ön tarafına bakıp bu havanın içine süzülmesine izin verdi. Mihrap ve koro balkonu parlak kırmızı çiçeklerle süslenmişti. Orgcu ve piyanist bir Noel potpurisi çalıyorlardı. Ortam dingin ve hürmet doluydu.

“... ama ağlarsa, çıkmamız gerekebilir.”

Devon'un fısıldamasıyla Sage'in dikkati dağıldı.

“İyi fikir. Harlan'le yer değiştirelim.” Lucky fısıldamak nasıl olur bilmiyordu. Sesi tüm kilisede duyulmuş olabilirdi. Tıpkı Lucky anaokulunu bitirdiğinden beri her pazar olduğu gibi, kürsünün yanında oturan rahip ona bakarak kaşlarını çattı.

Harlan ayağa kalktı, Lucky koridorun yanındaki koltuğa geçti, Devon da onun yanına kayd, böylece Sage'in yanında boş bir yer açıldı. Harlan onların ayaklarına ve dizlerine çarpmamaya çalışarak sıraların arasında yürüyüp Sage'in yanındaki boş yere oturdu.

Sage'in duruşu dikleşti ve duyulur bir biçimde inledi.

Harlan ona doğru eğilip, “Ayağına mı bastım?” diye fısıldadı.

“Hayır.”

“Dizine mi çarptım?”

“Hayır.”

“Bunları yapmadığım için mi inledin peki?”

Sage bir an için başını çevirip, Harlan'ın dikkatini kürsüye verdiğini ve erdemli bir yüz ifadesi takındığını gördü.

Sage kıyafetleri bile Harlan'e değmesin diye annesine olabildiğince yaklaştı.

Noel potpurisi bir kreşendoyla sona erdi. Rahip kürsüde ayağa kalktı. Tam gece yarısında bitmesi için ayin daima tam on bir buçukta başlardı.

"Selam, millet."

Chase, Pat'in omzundan uzanmıştı, dış koridordan onları fısıltıyla selamladı. Sırada oturan hepsine gülümsüyordu.

Laurie memnun bir halde, daha yüksek tonda bir fısıltıyla, "Ah, demek gelebildin!" dedi.

"Marcie onun yüzünden ayini kaçırmamam için ısrar etti."

"Jamie nasıl?"

Chase ancak yeni baba olan bir adamın sırtıabileceği gibi sırttı. "Harika." Ayini başlatmak için Tyler ailesinin yerleşmesini beklediği belli olan rahibe özür dilercesine baktı. Fısıldayarak, "Buraya oturayım," deyip onların önündeki sırada bir yere geçmeye yeltendi.

Laurie, "Öyle bir şey yapmıyorsun. Yer açabiliriz," dedi. "Hep birlikte oturmamızı istiyorum. Pat, kaysana."

Bir kez daha yer değiştirerek Chase'e zar zor yer açıp, rahip açılış duası için başlarını eğmelerini istemeden önce yerleştiler.

Sage ortamın havasına pek girememişti. Harlan'ın yanında sıkışıp kalmıştı. Baldırları kalçadan dize kadar birbirine değiyordu. Laurie kızını dürtüp kıpırdamamasını tembihleyene kadar, ikisi de omuzlarını öne almak için mücadele

ettiler. Sage'in pes edip kolunu ve omzunu Harlan'inkilerin arkasına yerleştirmekten başka çaresi kalmamıştı.

Ayetler okunurken ileri doğru bakan Harlan'ın yüzünde mest olmuş bir ifade vardı. Sage daha iyi biliyordu. Hafif ışık, mavi gözlerindeki sevinci yansıtıyordu. Kolunun arkasıyla Sage'in koluna gereksiz bir baskı yapıyordu. Sage, Harlan ilahi kitabına uzanırken kolunun göğsüne değmesinin kazara olmadığından emindi.

Otuz dakikalık ayin sanki bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Nihayet ışıklar söndü ve yer göstericiler ellerindeki mumlarla oturanların mumlarını yakarak koridor boyunca yürüdüler.

Mumu yakıldığında Lucky, dönüp Devon'un mumunu yaktı ve karısına yumuşacık bir öpücük kondurdu. Bebeğini dikkatle tutan Devon da Harlan'ın mumunu yaktı.

Harlan kendisine dönerken Sage mumunu uzattı. Harlan mumların fitiline değil, Sage'e bakıyordu. Sage umursamıyormuş gibi yapıp bakışlarını kaldırdı ve göz göze geldiler. Fitili tutuştuğu an, Sage'in göğsünde bir şey, tıpkı mumun tepesindeki ateş gibi sıcak ve kendiliğinden hop ediverdi. Bir an için, Harlan'ın mavi bakışlarının esiri oldu. Sonra çabucak silkelenip annesinin mumunu yakmak için döndü.

Mum yakma işlemi esnasında Harlan'e bir kez daha bakmaktan sakındı. Baş eğik halde oturup terli, hareketsiz ellerinin arasında yanan mumu seyretti. Takvanın resmini aksettirmeye çalışıyordu. Kesinlikle herkes onun o an karışık bir duygu seline kapıldığını değil, dua ettiğini düşünüyordu.

İçi daralıyordu. Ağzı bir anlığına kupkuru oluyor, sonra hemen bolca sulanıveriyordu. Harlan`e bir kez daha bakmamak için tüm iç kontrolünü kullanması gerekti. Bedeninin bedenine dokunduğu her noktanın son derece farkındaydı. Kendini sersem gibi hissediyordu.

Daha önce hiç böyle hissetmemişti, korkutucu bir şeydi bu. Belki de, nezle olacaktı. Rahatsız edici bir biçimde ılıktı ve anlatılamaz bir şekilde ateş basıyordu.

Dizleri güçsüzdü ve rahip tüm cemaate ayağa kalkmaları için işaret verdiğinde onu zar zor taşıyacaktı. Çanlar gece yarısını vururken, mumlarını söndürüp toplu halde dışarı çıkmadan önce, enstrümentsiz olarak “Sessiz Gece” ilahisini söylediler.

Bu, Sage`in moralini daima yükselten, onu canlandıran bir an olmuştu. Fakat bu gece çıkış kapısına doğru ilerlerken, kalbinin güm güm atmasının, o anın maneviyatıyla hiç ilgisi yoktu. Bunun dünyevi bir şey olmasından dolayı suçluluk hissediyordu.

Otoparka vardıklarında Chase, Laurie`ye, “Bu seferlik elma şarabı ve kurabiyeleri kaçıracağım, anne,” dedi. “Bu bizim birlikte ilk Noel`imiz. Çoğu kısmını Marcie ile geçirmek istiyorum.”

Laurie ona sarılırken, “Anlıyorum,” dedi. “Seni özleyeceğiz. Marcie`ye sevgilerimizi ilet.”

“Yarın görüşürüz.”

“Akşama yemeğe geliyor musunuz yani?”

Chase arabasına yürürken, “Hiç kaçırır mıyım?” dedi.

Eve giderken Sage, Pat ve Laurie'nin olduğu arabaya bindi, Harlan ise Lucky ve ailesiyle gidiyordu. Yolda giderlerken kilisedeki ayin, Jamie ve Noel günü planları hakkında konuştular; ancak Sage alışılmadık bir biçimde durgundu.

Harlan Boyd'un onu fiziksel olarak bu kadar güçlü bir şekilde harekete geçirmesinden rahatsız olmuştu. Hayatı boyunca hiçbir erkeğin, evlenmeyi planladığı adamın bile, cinsel olarak bu kadar farkında olmamıştı. Aynı şekilde, adam da ona eşit biçimde duyarlı değilse, aldığı her nefesin farkında olacak kadar bir adama duyarlı olabileceğine hiç inanmamıştı.

Saçmaydı. Mevsim yüzündendi. Noel, insanların aklına çılgınca şeyler sokuyor, Noel Baba'ya falan inanmalarını sağlıyordu.

Annesinin masayı kurmasına yardım ederken, güvenli tarafta olmak için Harlan'den uzak durdu. Sandviçleri ve sosları daha önceden hazırlamışlardı. Bir çaydanlık içki, ocakta kaynıyordu. Duruma göre, yemek odasını kullanırlardı ama Noel arifesi daima sıradan bir gün olmuştu.

“Bugün Travis’le konuştunuz mu?”

Laurie bu beklenmedik soruyu yönelttiğinde, Sage'in ağzındaki kurabiye genzine kaçtı. “Ah, hayır ama şey, ailesinin tüm gün ve akşam boyunca planları vardı. Onunla konuşacağımızı zannetmiyordum. Pat, bir sandviç daha alır mısın? Daha iki tanecik yedin.”

Dikkati kendi üzerinden çekmek için şerife takıldı. Masada bulunanlardan sadece bir tanesi blöfünü yememişti.

Risk alıp Harlan'e baktığında, genç adam ona göz kırptı.

Daha sonra, Sage kirli tabakların olduğu tepsiyi mutfığa taşıırken, Harlan'ın bir kucak dolusu Noel hediyesiyle arka kapıdan girdiğini gördü. Dönüp bakmadı bile.

Fakat Harlan yanından geçerken eğilip dudaklarını doğrudan Sage'in kulağına değdirerek, "Çok iyi yalan söylüyorsun, Bayan Sage. Hiç şüphe duymuyorlar," diye fısıldadı.

Harlan'ın dudaklarını ve nefesini kulağında hissetmenin şokuyla Sage elindeki tepsiyi az daha düşürüyordu. Tepsiyi tezgâha çarptı. Tabaklar şangırdadı. "Yalan söylemedim! Travis'in bugün beni arayacağını zannetmiyordum. Bu arada, hazır seni yalnız yakalamışken, kilisede bana yaptığın şeyi beğenmediğimi bilmeni istiyorum."

"Muhtemelen öyle. Ama *hoşuna gitti*."

Sage dediklerine itiraz etmeden önce, Harlan kapıdan çıkıp gitti.

Laurie, Devon ve Sage, Noel yemeğini hazırlamak için ertesi sabah saat yedide mutfaktalardı. Laurie fazla veya az pişmesinden korktuğu için hindinin üzerine titriyordu.

Mutfak masasında oturan Harlan hafif bir kahvaltı edip odun getirmeye ve oturma odasındaki şömineyi yakmaya gönüllü oldu. Laurie onu en özel gülümsemelerinden biriyle kutsadı. Sage sanki Harlan orada değilmiş gibi davranıyordu.

Lucky gelip Devon'a, "Lauren mamasını yedi, banyo yaptı ve yattı," dedi.

Doğradığı kereviz sapını elinden düşüren Sage, şaşkınlıktan ağzı açık halde tezgâhtan dönüp, “Dalga geçiyorsun!” dedi.

Lucky kendine kahve koyup *Dallas* gazetesini açarken, “Ne?” diye mırıldandı.

“Milton Point’in eski hovardası, kadınların gözbebeği, minik kızına banyo mu yaptırıyor?”

“Evet, ona banyo yaptıran tek erkek ben olsam iyi olur.”

Devon sahte bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırarak, “Lucky, bunu *senin* söylemen ne kadar da tuhaf,” dedi. Lucky homurdandı ve ona bakıp yeniden gazetesine gömüldü. Dakikalar sonra, “Hey, Devon, bu şimdiye kadar yazdığın en iyi makale. Tüm eyalette yayımlanması boşuna değil. Anne, Sage, siz okudunuz mu?”

İkisi birden evet dedi. Devon’un Amerika’daki evsizler hakkındaki, hem bilgilendirici hem de dokunaklı Noel makalesini okumuşlardı.

Kuşluk vaktinde Pat elinde hediyelerle geldi. Lucky, Pat’in elindekileri oturma odasındaki ağacın altına koymak için aldı.

Sage, “Hediyelerimizi ne zaman açacağız?” diye sordu.

“Akşam yemeğinden sonra.”

“Ah, anne. Yemekten *sonra* mı?”

“Evet, yemekten sonra.”

Ancak Chase ve ailesinin beklenmedik gelişiyile planlar değişti. İlk erkek torununu kucağına alan Laurie gözyaşlarını tutamadı. Hindi hemen aklından çıkıverdi ve kucağında be-

bekle oturma odasındaki sallanan sandalyeye oturdu. Chase endişeli bir biçimde, Marcie'nin daha rahat bir yere oturmasına yardım etti; oysa Sage'e göre, Marcie kendi başına da gayet iyi hareket edebiliyordu.

Marcie gülerek, "Umarım masada bizim için de yeriniz vardır," dedi. "Burada olmamı hesaba katmadığınızı biliyorum ama doktor beni bu sabah taburcu edince, Chase ve ben kısa bir süreliğine uğrarız diye düşündük."

Chase elini Marcie'nin omzuna atarken, "O yorulana kadar," dedi. "Harika görünmüyor mu?"

Harika görünüyordu. Serbest bıraktığı kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. İlla fark aranacaksa, muhteşem görünüşü hamilelikle daha da güzelleşmişti. Bedeni daha dolgundu.

Burnunu Jamie'nin tatlı tatlı kokan boynuna sürten Laurie, "İşte şimdi tam Noel oldu," dedi.

Herkes yeni doğan bebeğin etrafına toplanmış, hayranlıkla onu seyrediyordu. Hazır herkes oradayken, Sage hediyeleri açmayı önerdi. Sage'in isteğini yerine getirdiler.

Sage'e göre, Noel'e yaraşır şekilde süslenen ağacın altındaki hediyeleri çıkarırken Pat, Noel Baba gibi davrandı. Ağaçtaki baston şeker ve gümüşü şeritleri Sage ve ağabeyleri okulda yapmışlardı. En amatörce yaptıkları süsler bile atılmamış, her yıl gururla sergilenmişti.

Sage hediyelerinin hepsini beğendi, özellikle de Marcie ve Chase'in aldıkları binici kamçısını. Chase sevecenlikle kız kardeşinin saçından bir tutam çekerken, "Hayvana asla

bununla dokunmayacağını biliyorum,” dedi. “Ama yine de, hoş görünüyor.”

Pat hediye paketi yapılmış başka bir kutuyu Sage’e uzatarak, “Al, Sage, sana bir tane daha var,” dedi. Hediyeğin üzerindeki kâğıda bakarak, “Bu da...” dedi. “Harlan’dan.”

“Harlan mı?” Sage’in sesi öyle bir çıktı ki, duyan Hun İmparatoru Attila’dan bahsediyor sanırdı. Sesini düzelterek Harlan’e baktı ve, “Daha iki gece önce tanıştık. Bunu yapma-na gerçekten hiç gerek yoktu,” diye mırıldandı.

“Ah, içimden geldi.”

Genç adamın samimiyeti Sage’in sinirine dokundu.

Laurie, “Neymiş bakalım, Sage?” diye sordu.

Sage paketi açtı. “Kitap ayracı.”

Harlan herkesin dikkatini çekerek, “Üzerinde bir not var,” dedi.

Sage italik elyazısını okudu ve yüzünü buruşturarak Harlan’e baktı.

Chase, “Ne yazıyor, Sage?” diye sordu.

“Bize de oku.”

Sage yeterli olacağını umarak, “H. L. Mencken’dan bir alıntı sadece,” dedi. Ama yetmemişti. Hepsini birden beklen-tiyle ona bakıyorlardı. Sahne ışığının altında, kesinlikle Harlan’ın onu koymak istediği yerde. Dümdüz bir ses tonuyla, “Vicdan, biri bakıyor olabilir diye bizi uyaran içsesimizdir,” diye okudu.

Lucky güldü. “Bunu bana vermeliydin.”

Devon gözlerini kısarak, “Vicdanını sızlatacak ne yaptın ki?” diye sordu.

Herkesin dikkati onlara yöneldi. Sage, Harlan'e dik dik baktı ve kitap ayracını yeniden kutusuna koyup ayağa kalktı. "Ben gidip hindiye bir bakayım." Harlan'ın alaycı gözleriyle sırtına bir delik açtığını hissederek yürüdü.

Harlan'ın masadaki varlığına rağmen Sage, Noel yemeğinden inanılmaz derecede keyif aldı. Evde, sevdiklerinin yanında olmak o kadar güzeldi ki. Yemek esnasında, uzun zamandır olmadığı kadar rahat olduğunun ve Travis orada olmadığı için böyle olduğunun farkına vardı.

Travis ağabeylerini daima kızdırır, onların esprileri de daima onu kızdırırdı. Sage ise arada kalır, hepsinin arasında uzlaşma sağlamaya ve Travis'i, şakalaşmanın Tyler ailesinin geleneği olduğuna ikna etmeye çalışırdı. Bugünse, onun aşırı hassasiyetini çekmiyor olması son derece rahatlık veriyordu.

Sanki düşünceleri Travis'e malum olmuş gibi, masayı tam toplarlarken telefon çaldı. Telefona Laurie cevap verdi. "Sage, sana. Travis arıyor."

Sage holdeki telefona gitmek için oturma odasından çıkarken omzunun üzerinden Harlan'e ukala bir bakış attı. Ahizeyi annesinin elinden alıp kulağına tuttu ve yan odadaki herkesin duyabileceği bir ses tonuyla, "Mutlu Noeller, sevgilim!" dedi.

"Ah, Mutlu Noeller." Travis'in sesinden şaşırdığı belliydi. Onun bu kadar neşeli olmasını beklemiyordu. "Eve sağ salım vardın mı diye merak ettim sadece."

"Benim için endişelenmene gerek yok. İyiyim."

"Şey, bu iyi işte. Rahatladım."

Kızın nasıl gittiğini sormamıştı. Umurunda değil miydi? Merak etmiyor muydu? Kim bilir, belki de otostop çekmiş ve sapığın teki onu arabasına almıştı, ki Harlan'ın söylediği ve yaptığı şeyleri düşününce, olan biten pek de farklı değildi.

Travis'e, "Marcie'nin bir oğlu oldu," diye anlattı. "Ona 'Jamie' takma adını verdik."

"Gerçekten mi? Çok hoş."

"Bir görsen, Travis. Öyle şirin ki."

"Sage, ben... bir şeyin değişmediğini söylemek istiyorum. Aramamın tek nedeni, sağ salim vardığını görmektir. Giderken aklın pek başında değildi. Hizmetçi sana verdiğim bileziği misafir yatak odasındaki sehpanın altında bulmuş."

"Doğru."

"Onu almanı istiyordum, Sage."

"Nedenmiş?"

"Şey, sana ilişkimizin bittiğini söylemek zorunda kaldığım için kendimi çok kötü hissettim. Seni çok üzdü. Bunu görebiliyordum. Kendini alıştırarak zamanın olduğuna göre, bunu nasıl karşılıyorsun? Çok fazla üzülmeyi istemiyorum."

Yani ararken aklında barışmak yoktu demek. Özür dilemiyor, zeytin dalı uzatmıyordu; yalnızca üzüntüsünü belirtiyor ve vicdanını rahatlatmak için altın bilezik sunuyordu.

Sage onun sesinden, asla sürünerek dönmeyeceğini anladı. Son birkaç gündür, geri dönebileceğini düşünerek kendini kandırıyordu. Gerçek buydu. Bu, sondu. Travis'in sesinde duyduğu şey, pişmanlık ve yakarış değildi; acımaydı.

Nasıl da bu kadar küstah olabiliyordu! Köprüden atlaya-

cağını falan mı sanmıştı? Ya da evine varıp ağlamaktan mahvolmuş gözlerine soğuk bezler koyup perişan halde yataklara düşmesini mi? Büyük ihtimalle öyle sanıyordu.

Kulak misafirlerine dikkat ederek, cıvı cıvı bir sesle, “Pekâlâ, çok meşgulüm, Travis. Aradığın için teşekkürler. Mutlu Noeller,” dedi.

Yerine bıraktığı ahizeyi saniyeler boyunca, sanki suyunu çıkaracakmış gibi sıktı. Travis ile evlenmeyeceklerini duyurup kimsenin tatil keyfini bozmaya hâlâ niyeti yoktu. Ailesini bu işten haberdar edip alınının akıyla çıkmasını sağlayacak düzgün bir yol bulana dek bu durumu görmezden gelecekti.

Fakat kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Yemek odasına dönmek yerine, hızla yukarıya çıktı. Artık yattığı odanın kapısına yaklaştığında, diğer taraftan sesler duydu.

Marcie yatakta uzanıyor, Jamie ise memesini oburca emiyordu. Chase ikisini hayranlıkla seyrediyordu. Marcie, Sage’i odanın kapısında dururken görünce, “Ah, üzgünüm, Sage,” dedi. “Başka bir yere geçelim.”

Kederini bir gülümsemenin altına gizleyen Sage, “Saçmalamayın. Sadece rujumu tazelemeye geldim,” dedi.

Tuvalet masasına gidip yüzünde kaygı belirtisi var mı diye aynaya baktı. Hiç belirgin değildi. Bir tüp dudak parlatıcısı kullandı, ardından yatağa geçip gözünü karısından ve çocuğundan alamayan Chase’in karşısına oturdu.

Üçü birlikte aile saadeti oluşturuyorlardı. Yine gözyaş-

ları bastırdı; fakat bu kez kolayca açıklanabilirdi. Bebek görünce herkes duygulanırdı. “Jamie güzel, siz ikiniz...” dedi kısık sesle, “Gerçekten güzelsiniz.”

“Teşekkürler. Bizce de öyle.” Marcie ile Chase göz göze geldiklerinde, birbirlerine öyle saf bir aşkla ve bağlılıkla baktılar ki, Sage kendini fazlalık gibi hissetti. Chase az sonra, “Merhaba demeye zar zor fırsat bulabildim, yumurcak. Diplomayı almandan dolayı sizinle gurur duyuyoruz.”

“Teşekkür ederim.”

Marcie dertlenerek, “Travis’in Noel’i burada bizimle kutlamaya gelememesi kötü oldu,” dedi. “Jamie ile ben planlarınızı mahvettik sanırım.”

“Önemli değil. Biz...”

Eğer nişanın bozulduğunu birilerine söyleyecekse, bu Marcie ve Chase olacaktı. Marcie başkalarının duygularına karşı inanılmaz şekilde hassastı. Chase daima Lucky’den daha ciddiydi. Lucky ya o orospu çocuğunun kız kardeşini ne cüretle terk ettiğini bilmek ister ya da Sage tahammül edemeyecek noktaya gelene kadar onunla alay ederdi.

Fakat Sage yenilgiyi henüz kabul edecek durumda değildi. Onlar da üzüntülerini belirteceklerdi. Travis’inki gibi, onların acıması da katlanılmaz olacaktı. Hepsini bu zor durumdan uzak tutmak adına, hâlâ nişanlı oldukları masalını devam ettirdi.

“Planlarımızı zaten çok kez değiştirdik, bir kereden daha bir şeycik olmaz.”

“Hey, Chase.” Lucky kapıya vurdu. “Karından ve çocu-

ğundan kovboyların kışını tekmeleyişini seyredecek kadar ayrı kalabilir misin acaba?”

Chase soru sorarcasına Marcie’ye baktı. Marcie güldü. “Bunu kaçırmanı senden isteyemem galiba.”

“Maçı evde de seyredebilirim.”

“Hayır. Gününün keyfini çıkar. Ben iyiyim. Jamie’yi emzirdikten sonra burada kalıp biraz dinlenirim.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

Chase odadan ayrılmadan önce eğilip Marcie’yi dudaklarından öptü. Marcie kocasının odadan çıkışını seyretti, ardından gözlerini yeniden Jamie’ye çevirdi. Emmeyi bırakmıştı. Memesini tutup yana çekti, meme ucu bebeğin ağzından çıktı.

Sage kollarını uzattı. “Kucağıma almamın sakıncası var mı?”

“Katiyen yok.” Lauren doğduğunda, Sage yeni doğmuş bir bebeğin nasıl kucağa alınacağını öğrenmişti; ama yine de, bebeği kucağına temkinli alıyordu. Ona bakan Marcie, “Daha kendi bebeğine sahip olmadan, çok pratik yaptın. Seninki de yakındır,” dedi.

Sage kesin bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Hayır, sanmıyorum.”

“Travis’le çocuk sahibi olmak hakkında konuşmadınız mı?”

“Ah, elbette. Ama en az beş yıl erteledik.”

“O kadar kesin mi?”

Sage başını evet anlamında sallayınca, Marcie gülerek

yavaşça beline yastık koydu. “Bazen işler bu şekilde yürümüyor.”

“Chase düğün gecenizde hamile kaldığını söyledi.”

“Doğru, hem de korunduğumuzu sanmamıza rağmen. Tanrı’ya şükür ki korunmamışız,” dedi oğluna sevgi dolu gözlerle bakarak.

Sage başını kucagında uyuyan minik bebeğin üzerine eğip, yanağını onun yumuşacık, ılık kafasına değdirdi. “O bir melek.”

Biraz sonra bebeği annesine verdi. Marcie onun uyumasını seyrederken mutlu görünüyordu. Eskiden fena halde kariyer odaklıyken, şimdi sevdiğini ve sevildiğini bilmenin verdiği güvenle, son derece dingin görünüyordu.

Sage, “İşlerin ne âlemde?” diye sordu.

“En azından Jamie süttten kesilip biberona geçene kadar doğum iznindeyim. Şu an benim için satış yapan iki temsilcim var. Esme, ofisi adeta acemi birliği idare eder gibi yönetiyor. İşler gayet yolunda.”

Sage, Marcie’ye çok imrendiğini hissetti, tıpkı bir gün önce Devon’a imrendiği gibi. Onlardan çok da genç sayılmazdı ama başardığı pek az şey vardı. Kariyeri yoktu. Kariyer peşinde koşmuyordu. Varoluşundan dolayı ona muhtaç olan bir çocuğu yoktu. Ona tapan, hayran olan ve daima kendisine hayat arkadaşı olmasını isteyen bir erkeği yoktu.

Ansızın odanın duvarları üzerine gelmeye başladı, değersizlik hissiyle bunaldı. “Yeni binici kamçımı deneyeceğim sanırım.” Başka laf etmeden, kaçarcasına odadan çıktı.

O sabah deri pantolonunu giymişti, bu yüzden üzerini değiştirmesine gerek yoktu. Evin arka kapısından çıktıktan birkaç dakika sonra, atına atlamış, çayırdaki dörtmala gidiyordu.

Şahane bir gündü. Gökyüzü öyle açık ve maviydi ki, bakarken insanın gözü kamaşıyordu. Yüzüne değen güneş ılıktı ama rüzgâr soğuktu. Rüzgâr saçlarının arasından geçerken, gözlerini yaşarttı. En azından o, bu durumu kendine öyle açıkladı.

Hayatı ne işe yarıyordu? Hiçbir şeye. Nereye gidiyordu? Hiçbir yere.

Flört etmeye başladıkları zaman, Travis Belcher ile evlenmek ideal bir şey gibi gelmişti. Oysa şimdi, onun haklı olduğunu anlıyordu. Sage kendi kendine onu sevdiğini söyleyerek buna inanmıştı. Risk içermeyen bir ilişkileri vardı. Bu güvenli bir ilişkiydi çünkü onu, canını acıtmasına yetecek kadar sevmiyordu. *Reddedilmek* canını acıtmıştı, evet ama ona duygusal açıdan bağlı olduğu için değil.

İşte şimdi kabul etmişti. Travis'e, ifade ettiği ideal kadar âşık değildi. O halde, kişi olarak Travis'i kaybetmek, önceden planladıkları gibi onunla evlenmenin geleceğinde açtığı boşluk haricinde, büyük bir kayıp değildi. Canını acıtan kayıp buydu. Ağladığı buydu. Hayatının geri kalanında ne yapacaktı?

Ailesine gerçekten ne istediğini söylese, şaşkınlıktan küçük dillerini yutarlardı. Başını pırpışlar ve ne kadar komik olduğunu söylerlerdi. Kimse "yumurcağı" ciddiye almazdı.

Hiç almamışlardı ki.

Atı, o bir sonraki yapacağı şeye karar vermeden çok önce yorgun düşmüştü. Kesin kararlı olduğu tek şey, şu an için başka bir üzücü durumu daha kaldıramayacağıydı. Bu yüzden, gizli ihtirası şimdilik sır olarak kalacaktı.

Kısırlaştırılmış atı ahıra götürüp kaşağıladı, sonra da bir kova dolusu yulaf verdi. Atın bölmesinden çıkarken bir hareketlilik gözüne çarptı ve döndüğünde Harlan'ı çift kanatlı kapağa dayanmış halde dururken buldu.

Rimelinin yanaklarına akmamış olmasını umarak ters ters, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Sadece biraz temiz hava alıyor ve bacaklarımı açıyorum.”

“Maç seyrettiğini sanıyordum.”

“Devre arası.”

“Kim kazanıyor?”

“Redskins.”

“Kaç kaç?”

“Pek de kutlama havasında değilsin. Ateşli Dudaklar'ın araması seni neşelendirir sanıyordum.”

“Neşelendirdi.”

“Dönmen için yalvardı mı?”

Sage cilveli bir şekilde, “Bazı tekliflerde bulundu,” dedi. “Döneceğini söylemiştim sana.” Yüzsüzce yalan söylüyordu. Konu Harlan olunca, vicdanı devre dışı kalıyordu. “Her damat evlilik öncesi stresine girer ve düğünden önce en az bir kez geri adım atmaya çalışır.”

“Her damat değil.”

Ellerini kalçalarına koyarak, “Sen hiç damat oldun mu?” diye sordu.

“Oldum diyemem.”

“O halde ne bok olup olmadığını nereden biliyorsun bakalım?”

Harlan ısıklık çaldı. “Bir de küfrediyorsun. Seni bu moral-sizlikten kurtarmak için cidden bir şey yapmamız lazım.”

“Aldığın o aptal hediyeyi açtığım an Noel havasından çıktım.”

Harlan hiç pişmanlık belirtisi göstermeden sırıttı. “Beğenmedin mi? Onu gördüğümde, ‘Beni Sage’e al’ diye bağı- rıyordu resmen.”

“Paranı harcamasan daha iyi olurdu.”

“Pekâlâ, işte şimdi tatilinin keyifsiz geçmesinden kendi- mi sorumlu tutuyorum.” Başını yukarı kaldırdı. “Belki bunun faydası dokunur.”

Sage başını kaldırdı. Kapının sövesine ince bir dal ökse- otu asılmıştı. “Onu oraya kim koydu? Daha önceden yoktu.” Harlan’e baktı. “Ah, bu çok hoş.”

“Hayırseverlik diyelim. Travis’i özlediğini düşündüm. Sana Noel öpücüğü vermek için o burada olmadığına göre...” Kızın emrine amadeymiş gibi kollarını iki yana açarak kal- dırdı.

Sage, “Sen ciddi misin?” diye haykırdı.

“Hiç bu kadar ciddi olmamıştım.”

“Seni öpmemi mi bekliyorsun?”

Ellerini pantolonunun arka cebine koyup başını hafifçe

yana yatırdı. “Neden olmasın ki? İlk olmayacak.”

“Ben seni daha önce öpmedim.”

“Ama ben öyle hatırlamıyorum.”

“Sen ağzımızı birbirine sürterek beni buna zorladın.”

“Eğlenceliydi, değil mi?”

“Hiç de değil.”

Yavaş yavaş kıza doğru gelirken güldü. “Hadi ama ne diyorsun?”

“Hayır.”

“Neden peki?” O kadar yaklaşmıştı ki, neredeyse bedenleri birbirine değiyordu. Gözleri yarım açık ve etkiliydi. “İlk seferkinden daha çok hoşuna gitmesinden mi korkuyorsun yoksa?”

Meydan okuyuşu, bir trompet kadar gürültülüydü. Hiçbir Tyler, özellikle de Sage, meydan okuma karşısında geri adım atmazdı. Ağabeylerinin her düello çağrısını kabul etmişti. Eğer etmeseydi, ona piliç veya sulugöz derlerdi. Harlan muhtemelen bunu tahmin etmişti ve onu gaza getirmek için kullanıyordu. Öyle bile olsa, Sage böylesine alçakça yapılan hodri meydandan da geri çekilemezdi.

“Ah, nedir ki? Ökseotunun altında bir öpücük alt tarafı. Ne büyük marifet!”

Altıncı Bölüm

Büyük marifet, Harlan'ın öpüşmeyi iyi bilmesiydi.

Öpüşme konusundan uzmanlardan oluşan bir grup *Donahue*'de sahneye çıkacak olsa, Harlan Boyd o grubun başkanı olurdu, büyük marifet buydu.

Büyük marifet, Sage'in o öpücüğü tepeden tırnağa kadar hissetmesiydi.

Harlan'ın cesareti karşısında korkmadığını göstermek için blöfüne meydan okuyup öpüşmeyi kısa ve basit tutmayı planlamıştı. Sage, Harlan iş yapıyor edasıyla yüzünü ellerinin arasına alıp geriye doğru yatırdığında bile, paniğe kapılmamıştı. Bununla başa çıkabilirdi. Adamın biriydi sonuçta. Alt tarafı sadece bir öpücüktü bu.

Ama o daha Harlan'ın bunu nasıl başardığını anlayamadan, baştan çıkan dudakları aralandı ve Harlan'ın dilini ağzına aldı. Aldı demek yerinde bir söz olurdu. Harlan bunu kaba bir şekilde yapmaya, dilini ağzına sokmaya çalışmamıştı. Onunla daha samimi olmak adına beyhude çabalarla dilini vurarak veya zorla iterek ağzına sokan daha az yetenekli bazı

erkek arkadaşları gibi yapmamıştı.

Harlan'ın dili ağzına yumuşakça girmiş, ağzının içini tembelce okşamış, orada rahatça gezinmiş ve hakkıyla tadına bakmıştı. Ani ve şaşırtıcı olan tek şey, Sage'in tepkisiydi. Harlan'ın dudakları sıkıydı, yumuşak ve gevşek değildi. Doğru miktarda basınç uyguluyor ve zevk verici bir seviyede emiyordu. Hüneri şaşkınlık vericiydi ama durdurulamayacak kadar da muhteşemdi. Yetenekli bir sihirbazın ellerini kesmek gibi olurdu bu.

Harlan kendine has bir şekilde büyülüyordu. Sage'in karnı hafifçe pır pır ediyor, kollarıysa ağırlaşıyordu. Başı dönüyor, kulak memeleri basınçtan zonkluyordu. Göğüsleri, özellikle de göğüs uçları karıncalanıyordu. Bacaklarının arasında sersemletici, hararetili bir ağrı hissediyordu.

Harlan kızın dudaklarını serbest bırakmadan, ellerini kızın başından omuzlarına götürdü. Sonra sırtına ve ardından kalçasına kaydırdı. Kızı kendine doğru çekti.

Onun sertliğini hisseden Sage, hafifçe inledi. Dizleri, tıpkı bir gece önce kilisede olduğu gibi, zayıf düştü. Kemikleri adeta erimiş gibiydi, destek almak için Harlan'e yaslandı. Dudakları Harlan'inkilere kenetlenmiş haldeydi. Elleriyle onu gömleğinden tuttu, parmaklarıyla farkında olmadan yapılı göğsünü okşadı.

Harlan bir an için dudaklarını çekip ona bakarak, "Kahretsin, Sage," diye mırıldandı.

Sage'in gözkapakları da tıpkı bedeninin kalan kısmı gibi dermansızdı. Gözlerini zar zor açtı. Daha sonra bu yaptığı-

dan fena halde pişmanlık duyacağını biliyordu; ama şu an Harlan onu öpmeye devam etmezse ölebilirdi.

Harlan da aynen öyle düşünüyor olmalıydı, zira Sage'i tutup ahırın arka kısmına götürdü. Evde biri pencereden bakacak olsa, kapının altında ne yaptıklarını gayet rahatlıkla görebilirdi. Harlan, Sage'in sırtı ilk bölmenin suntasına değene kadar durmadı.

Ahırın kokusu Sage'in burun deliklerine doldu. Hayvan kokusu, taze saman, eski deri ve Harlan'ın kokusu. Kokusu; erkek, parfüm ve güneş ışığı kokularının karışımıydı. Sağlıklı, seksi, erkeksi.

Harlan başını eğince, Sage onun dudaklarını yakaladı. Dili Sage'in istekli ağzına girince, kısık ve arzulu bir ses çıkararak bedenini kızın bedeninin üzerine, onun yumuşaklığına bastırdı. Sage uzanıp parmaklarıyla Harlan'ın saçlarını kavradı.

Soluklanmak için ayrıldıklarında, nefes nefese kalmışlardı. Yüzleri pespembeydi, bedenleri arzuyla yanıyor, kasıkları şehvetle zonkluyordu.

Harlan bir kez daha, "Kahretsin," diye mırıldanıp başını Sage'in boynuna gömdü.

Ağzı açıktı, dudaklarını kızın teninde gezdirerek büyük bir arzuyla öpüyordu. Sage bedeninde iz bırakan son erkeği, öldürmekle tehdit etmişti. Oysa şimdi, elleriyle Harlan'ın sırtındaki kasları okşuyor, boynuna ulaşabilmesi için yer açıyordu.

Harlan önce burnuyla kızın yakasını itti. Sonra bluzunun

ilk düğmesini açıp boynunun çukurda kalan kısmını öptü. Sage inleyerek geriye yaslandı ve karnını onunkine dayadı. Harlan kızın bluzunun ikinci düğmesini açtı, sonra da üçüncüsünü. Düğmeleri açtığında, istekli dudaklarıyla kızın parfümünün izini sürdü.

Sage'in göğüslerini görebilmek için nihayet başını kaldırdı. Göğüsleri hızla inip kalkıyordu, düşük kesimli, şeffaf dantelli sutyeninden fırlayacak gibiydiler. Dik ve sert göğüs uçları, ağımsı danteli delip geçecek gibiydi.

"Kahretsin, Sage." Harlan dişlerinin arasından tısladı. Elleriyle kızın göğüslerini teker teker kavramıştı.

Sage'in gözleri kapalıydı. Uzun, sersemletici bir ah çekti. "Evet."

Harlan avuçlarını kızın göğüslerinin ortasına bastırdı.

Birdenbire, hem elleri hem de sıcaklığı geri çekildi. Sage gözlerini açıp onu görmeye çalıştı. Birkaç adım ilerisinde duruyordu. Az önce onu yumuşakça okşayan ellerini, şimdi sanki onlara güvenmiyormuş gibi, pantolonunun arka cebine koymuştu. Gözlerini göğüslerine dikmişti. Dudaklarını ısırıyor, sessizce küfrediyordu.

Sage hipnozdan çıkmış gibi kendine geldi. Kendini seyircilerin önünde çıplak bir halde yürürken bulsa bile, onu hipnotize eden kişiye bu kadar sinirlenemezdi. Aralarındaki mesafeyi iki ufak adımla kapatıp, Harlan'ın yüzüne okkalı bir tokat attı.

Ona yapmış olduğu şeyden dolayı değil, yaptığı şeyi kestiği için tokat attığını fark edince, şaşkınlıkla donup kaldı.

Harlan yanağını ovuşturarak, “Pekâlâ, neredeyse işe yaradı,” dedi.

“Yakınına bile yaklaşmadı.” Sesi kısıktı, öfkeden titriyordu. “Kendini tebrik etmekten başka yapabileceğin bir şey yok.” Beceriksizce bluzunun düğmelerini iliklemeye başladı; ama sonra bu karışık işten vazgeçip ceketini açık göğüslerinin üzerine çekti. “Hiçbir şey hissetmedim.”

Harlan sakın bir sesle, “Kendi çabalarımдан bahsetmiyorum,” dedi. “Seninkilerden bahsediyorum.”

Saçmalıyordu. Ya öyleydi ya da Sage sözcükleri mantıklı bir şekilde birleştiremeyecek kadar kızgındı. Dağınık saçlarını geriye attı. “Neden bahsediyorsun sen? Sanki çok umrumda da.”

“Benden kurtulmak için giriştiğin başarısız çabalarından bahsediyorum.” Sage gözlerini kırıştıtarak aval aval bakıyordu. Söylediklerini idrak edememesi, Harlan’i kızdırmış gibiydi. Birkaç kez altdudağını ısırdı. “Anladığın belli, Sage.”

“Bir şey anladığım yok.”

Harlan alay edercesine homurdandı. “Dünkü çocuk değilim, biliyorsun.” Sonra yaklaşıp kızın üzerine abanarak, “Gerçekten iyi bir sebebi yoksa, hiçbir hatun buz gibiyken bir anda seks bombasına dönüşmez.”

“Buz gibi mi? Seks bombası ha! Sebep mi?” Sage bu kırıcı sözlerden öncelikle hangisine cevap vereceğini bilemedi.

“Beni hayatından çıkarmak için iyi bir sebebin var. Se-

ninle bir şeyler yapmaya çalışacağımı düşündün, sonra da çılgılık çılgılığa ağabeylerine koşacaktın, değil mi?”

Nefesi kesilen Sage, “Ne?” diye sordu.

“Doğru. Seninle bir şeyler karıştırırsam, kıcıma tekme yi basarlar diye düşündün. Büyük ihtimalle de haklısın. Ama işe yaramadı.” Bakışlarını kızın göğüslerine indirdi. “Çok yaklaştın ama aklım tam zamanında başıma geldi.” Bunu dedikten sonra dönüp kapıya yöneldi.

Sage birkaç saniye onun arkasından bakakaldı. Sonra ileri atılıp onu yakasından tutarak kendine döndürdü. “Hayatım boyunca hiç bu kadar basit, bu kadar seviyesiz olmakla suçlanmadım. Ne tür bir kadın olduğumu sanıyorsun sen?”

“Yalancısın.”

“Değilim!”

“Beni kandırabilirdin. O hovardanın seni terk ettiğini ailene söylemedin.”

“Kimse sormadı ki.”

“Ama seni *terk etti* işte. Biraz önce seni aramasının nedeni barışmak değildi.”

Sage suçu sabit görülmüş gibi ayakta duruyordu. Harlan güldü. Sage, “Tamam o halde, sana yalan söyledim,” diye bağırdı. “Aileme yalan söylemedim.”

“Ama Travis’in adı geçtiğinde bunu anlatmaya hevesli görünmüyorsun.”

“Bu seni ilgilendiriyor mu?”

“Sanırım hayır. Böyle sürdürmek istiyorum. Başkalarını manipüle ettiğin gibi, beni de bu işe karıştırma.”

“Böyle bir çabam hiç olmadı.”

Harlan tek kaşını kaldırdı. “Bu doğru mu?”

Sage cüretkâr bir biçimde, “Evet,” dedi. “Doğru.”

“O zaman neden beni öyle öptün?”

Sage sert bir karşılık vermek için ağzını açtı ama birdenbire, söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti. Hemen ağzını kapatıp uzağa baktı.

Harlan, kız geriye doğru birkaç adım atmak zorunda kalıncaya dek onun üzerine yürürken kısık sesle, “Söyle,” dedi. “Öpüşürken aklının başından gerçekten beklenmedik bir şekilde gitmediğini söyle. Tüm o inlemelerinin, sızlanmalarının, kendine çekmelerinin ve sıkıca kavramalarının sahte olduğunu sanıyordum. Bunların gerçek olduğunu mu söylüyorsun? O ‘evet’ yalvarıp yakaran, gerçek bir ‘evet’ miydi?”

“Kapa çeneni. İğrençsin.”

“İğrenç, ha?” Sözcüğü, her seferinde daha da komiğine gidiyormuş gibi birkaç kez tekrarlayıp güldü. “Evet, bu yüzden dilime bebeğin emziğe baktığı gibi bakıyorsun, değil mi?”

Harlan’ın kendine olan güveni tahammül edilemez seviyedeydi. Sage bir an için sağduyusunu yitirmişti, hepsi bu. Son geri çevrilişi ya da mevsimden dolayı her yere yayılan aşk ve iyi niyet havası veya açıklayamadığı hormonal dengesizliği buna sebep olmuş olabilirdi. Ne sebeple olursa olsun, geçici bir delilik yaşamıştı.

Sage onun yalnızca saygısızlık etmesine izin vermekle kalmamış, bir de üstüne, bundan hoşlandığına, can attığına

kendini ikna etmişti. Harlan bunu bir anlarsa, hayatını cehenneme çevirmek için kullanırdı. En iyisi, kalpsiz bir düzenbaz olduğunu zannetmesine izin vermektir.

Saçlarını geriye atıp Harlan'e tepeden baktı. "Pekâlâ, denemeye değerdin, değil mi? Daha ileri gitseydin, ağabeyle rime ne kadar aşağılık olduğunu gösterirdim. Hâlâ da yapabilirim."

Onu tepeden tırnağa süzen Harlan, "Büyük ihtimalle de, sana inanırlardı," dedi. "Epey öpülmüş görünüyorsun. Dudakların kıpkırmızı ve şiş. Saçların dağınık. Gözlerin kocaman. Evet, bu seksi halinle onlara gidip seni becerdiğimi söylersen, dolu bir şarjörle peşime düşeceklerinden şüphem yok."

Kaygısızca sırtırtırken tek gözünü kapadı. "Ama onlara bunu söylemeyeceksin, değil mi? Çünkü o zaman ben de onlara, senin de beni öptüğünü ve sanki uzanıyormuşuz gibi üzerime geldiğini söylerim. Onlar da şehvetten anlayan dürüst adamlar olarak, biriyle nişanlıyken nasıl olup da başkasını ayarttığını sorarlar. Sonra da, Ateşli Dudaklar'ın seni terk etmesiyle ilgili her şey açığa çıkar ve..."

Dudaklarını ısıırıp başını iki yana sallarken kıza kederle baktı. "Bu, herkesin Noel gününü mahveder, değil mi? Futbol maçının son çeyreğini kaçırlılar. Minik kızının bir erkeği böyle parmağında oynattığına inanamayacağı için Laurie ağlamaya başlar. Marcie o kadar üzülür ki, sütü kesilir ve sonra da minik Jamie hastalanır ve..."

"İğrençsin." Sage tüm ruhu ve bedeniyle adeta bunun

doğru olduğunu belli edercesine, dişlerini sıkarak söylemişti bunu. Öfkeden kudurmuş halde, Harlan'ı iterek geçip, geniş kapıya yürüdü.

“Hey, Sage?”

Sage döndü. “Ne var?”

“O muhallebi çocuğunu da böyle öptün mü hiç?”

“Ha!” Küstah bir tavırla, “Bundan çok daha iyi hem de!” dedi.

“O zaman o, başından attığın bir ahmaktan başka bir şey değil, öyle değil mi?”

“Ne oldu, Marcie, uyku tutmadı mı?”

Chase komodinin üzerindeki gece lambasını yaktı. Karnısı yanında sırtüstü yatmış, tavanı seyrediyordu. Eliyle karnını sıvazlıyordu. Chase hemen paniğe kapıldı.

“Bir sorun mu var?”

Eşinin endişesi karşısında, Marcie gülümseyerek, “Hayır,” dedi.

“Bugün çok yoruldun. Hastaneden sonra direkt eve gelmeliydik. Doktorun beni taburcu olabileceğine ikna etmesine izin vermemeliydim. Muhtemelen Noel gününü tatil yaparak geçirmek istedi.”

“Rahat olur musun? Ben iyiyim. Sadece karnımın yenisinden düz olmasına alışamadım henüz. İyi hissettiriyor. Onun karnımda olmasındansa, beşiğinde olmasını yeğlerim.” Oğullarının uyuduğu beşiğe baktı.

“Seni uyanık tutan, karnının düz olması değil.” Chase dirseğinin üzerine yatıp karısına baktı.

“Jamie’nin emme saati geldi neredeyse. Annelerin altıncı hissi vardır, görürsün.”

“Ah.” Chase bir an için dikkatle Marcie’nin yüzündeki alaycı gülüşe baktı. “Aklına takılan başka bir şey var. Nedir?” Karısının elini tutup dudaklarına götürdü, parmak uçlarını öptü. “Ne?”

“Sage.”

Chase karısına şaşkınlıkla baktı. “Sage mi? Ne olmuş ona?”

“Bilmiyorum. Aklımda olmasının nedeni de bu. Bugün onunla ilgili yolunda gitmeyen bir şey vardı ama ne olduğunu çözemedim.”

“Sage, Travis’in Noel gününü onunla geçirmemesine gücendi.”

Marcie, “Belki de,” diye mırıldandı.

“Sence de öyle değil mi? Başka bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Zor bir dönemden geçtiğine dair bir hisse kapılıyorum. Huzursuzdu.”

“O her zaman huzursuzdur.”

“Bugün daha farklıydı. Neşesi birkaç dakikadan uzun sürmüyordu.”

Chase bir an için düşündü. “Büyük ihtimalle sınavları yüzünden hâlâ diken üstündedir.”

“Olabilir ama ben nedense bu kadar basit olduğunu dü-

şünmüyorum. Daha derinde bir şeyler var.”

“Herhangi bir fikrin var mı?”

“Hımm, üniversiteyi bitirdiğimde kendimi nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Birdenbire, resmen büyüdüğümü kavramıştım. Korkunç bir şeydi, tıpkı uçurumun kenarında durup hayata atlamak üzere olmak gibi.”

Chase kıs kıs güldü. “Kendini Sage’le kıyaslayamazsın. Sen bir beyinsin. O ise mankafanın teki.”

Marcie sert bir dille, “Öyle mi?” derken elini Chase’in elinden çekti. “Onunla hiç konuştun mu, ne dediğine hiç dikkat ettin mi, fikrini dinlemeye değer buldun mu hiç?”

“Hey, Marcie, bak ben...”

Marcie, “Hayır, bunları yapmadın,” diye kendi sorusunu kendi yanıtladı. “Lucky ve sen, ona hâlâ minik kız kardeşinizmiş gibi davranıyorsunuz. Ama öyle değil. O bir kadın. İyi eğitim almış bir kadın.”

“Umarım öyledir. Eğitimi epey masraflı oldu.”

Marcie doğrularak, “Bu da başka bir konu zaten,” dedi. “Ne zaman kızın eğitimi hakkında konu açılrsa, bunun size kaç patladığından bahsediliyor. Onunla ne kadar gurur duyduğunu hiç ona söyledin mi?”

Chase, “Tabii ki,” dedi. “Bugün söyledim. Sen de orada oturuyordun.”

“Bana sanki mecburiyetten söylenmiş gibi geldi. Senin ve Lucky’nin eğitiminiz de Sage’inki kadar tuttu. O bir kadın olduğu için yatırımınızı geri alamayacağınızdan mı korkuyorsunuz yoksa?”

“Muhtemelen. Özellikle de, o pısırik Belcher’le evlenirse.”

“Yani hayat arkadaşını seçmeyi dahi beceremeyeceğini mi düşünüyorsun?”

“Öyle demedim.”

“Bunu ima ettin ama. Daha da kötüsü, Travis hakkındaki düşüncelerini Sage’in bilmesine izin verdin. Bunun Sage’i kıracağını düşünmedin mi?”

“Sage asla kırılmaz.”

“Tabii ya!”

Chase pöfleyerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Gecenin köründe burada yatıp küçük –pardon genç– kız kardeşim hakkında tartıştığımıza inanamıyorum.”

“Tartıştığımız falan yok. Sadece gözünden kaçan birkaç noktaya dikkatini çekiyorum.” Marcie duraksadı, Chase başıyla devam etmesini işaret etti. “Öncelikle, o artık çocuk değil. O bir yetişkin ve her yönden Lucky ile sana eşit.”

“Ben mağara adamı değilim, Marcie. Cinsiyet eşitliğini destekliyorum.”

Marcie onu yok sayıp konuşmasına devam etti. “Son derece zeki. Hassas biri.” Chase kuşkulu bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. “Öyle, Chase. Bunu göstermiyor, çünkü iki ağabeyinin onunla dalga geçmesinden korkuyor, ki sizin de yapacağınız buydu zaten.”

Tamam, ona takılıyorruz. Ama onun büyüdüğünü uzun zaman önce kabullendik.”

“Ama onu hâlâ dışlıyorsunuz; tıpkı küçükken peşinize

takılmak istediğinde yaptığınız gibi.” Chase istemeden de olsa, Marcie’nin iyi bir noktaya değindiğini kabul etti. “Bence kendini dışlanmış hissediyor. Lucky, Devon ve Lauren bir grup, tıpkı sen, ben ve Jamie gibi. Laurie kendini Pat’e ve torunlarına kaptırmış durumda. Sage’in kendini ne kadar yabancılaşmış hissettiğini anlayabiliyor musun?”

“Sanırım öyle.”

Marcie affedici bir ifadeyle, yastıkların arasından uzanıp elini Chase’in yanağına koydu. “Ona biraz daha anlayış ve saygı çerçevesinde davran.”

Chase başını salladı. “Daha dikkatli olacağıma söz veriyorum.”

“Teşekkür ederim, hayatım. Tavırlarındaki değişikliklerin Sage için makbule geçeceğinden eminim.”

“Hazır annem ve Pat’ten bahsetmişken, sence bu aptal oyunlarını ne zaman bırakacaklar?”

Chase karısına Lauren’in doğduğu gün annesiyle Pat’i öpüşürken gördüğünü söylemişti. Ondan sır çıkmayacağını biliyordu.

“Bilmiyorum ama acele edip bu konuda bir şey yapmalarını umuyorum.” Marcie kollarını kocasının boynuna doladı. “Dünyadaki herkesin aşktan delirmesini istiyorum, böylece sana her baktığımda ne kadar mutlu olduğumu anlayabilirler.”

Chase karısına sarılıp onu kendine çekti, tutku ve aşkla öptü. “Ne kadar zaman geçmesi gerekiyor, şeyden önce...?”

Marcie, “Sekiz hafta. En az,” diye fısıldadı Chase’e.

“Uzun ve eziyetli iki ay olacak.”

Marcie yorganın altından kocasını okşadı. “Öyle olmak zorunda değil. Senin için hiç değil.”

Marcie’nin dokunuşuyla Chase zevkten inledi. “Eğer her loğusa kadın senin kadar seksi olsaydı, tüm dünyadaki erkekler eşlerini hamile bırakırdı.”

Jamie uyanacak zamanı buldu. Chase işlerinin yarıda kesilmesine kızmaktan ziyade, yataktan kalkıp üzerine bir sabahlık geçirdi. Bebeğin bezini değiştirip beşikten aldı ve geceliğini indirmiş, oğlunu emzirmeyi bekleyen Marcie’ye götürdü.

Chase ağlayan bebeği annesinin kucağına verdi ve Jamie’nin Marcie’nin meme ucunu bulup emmeye başlamasını şaşkınlık ve sevgiyle seyretti. Kıs kıs gülererek, “Açgözlü minik serseri,” dedi.

Marcie kirpiklerinin altından kocasına bakıp gülümseyerek, “Babasına çekmiş,” dedi.

“Eğer seni seviyorsa, babasına çekmiştir.” Oğlunun me-me emmesini seyrederken duyulan Chase’in boğazı düğümlendi. “Seni –veya başka kimseyi– bu kadar sevebileceğimi asla düşünemezdim, Marcie. Tanya’nın ölümünden sonra, yeniden sevmemi ancak sen mümkün kılabilirdin.”

Marcie’nin gözleri buğulandı. “Yanıma uzan,” diye fısıldadı. Chase üzerindeki sabahlığı çıkarıp yeniden yatağa girdi. Marcie eliyle kocasının başını kavrayıp onu diğer göğsüne çekti.

Sage her yıl, tatil sonrası bunalımına girerdi. Bu yılsa, bunalımı öyle derindi ki, neredeyse karanlığa gömülmüştü. Noel'i takip eden ilk günlerde süsleri çıkarmak, yeniden kutulamak ve gelecek yıla kadar tavan arasına kaldırmak gibi işlerde Laurie'ye yardım ederek meşgul olmayı başardı.

Marcie ve Chase için yemek yapıp defalarca Woodbine Lane'deki evlerine gidip geldiler. Sage orada kalıp Jamie için yardımcı olmayı bile önerdi fakat Marcie'nin annesiyle babası birkaç günlüğüne Houston'dan geldikleri için bu önerisi kibarca reddedildi.

Milton Point'te yaşayan arkadaşlarıyla görüştü ama bu onun için daha can sıkıcıydı. Birçoğu ya kariyeriyle, ya kocalarıyla, ya da yeni çekirdek aileleriyle meşguldü. Onlarla pek fazla ortak noktası kalmamıştı artık.

Harlan'den olabildiğince uzak durmaya çalışsa da, her akşam aynı masada yemek yiyorlardı. Harlan'ın artık Sage'e, Sage'in ona ettiği kadar dikkat etmemesi, Sage'i epey rahatlatıyordu. Harlan vaktinin çoğunu Lucky'yle iş konuşarak geçiriyordu. Laurie, Harlan'ın eğer Sage isterse odasını boşaltabileceğini teklif ettiğinden bahsetti. Sage reddetti. Zarar zaten verilmişti. Sevgili odası artık kirlenmişti, bir daha asla o odayı kullanmak istemiyordu. Konu kapanmıştı.

Ailesiyle ya da ona evlilik planlarını soran yakın arkadaşlarıyla Travis hakkında konuşmaktan ustalıklı kaçınıyordu. Pat bir akşam uğradığında Sage, Laurie'nin ona Travis ile küs olabileceklerini söylediğini duydu.

“Bildiğim kadarıyla, Travis, Noel gününden beri arama-

dı, o zaman aradığında da konuşmaları kısa sürdü,” dedi Laurie. “Tartışmış olmalılar. Sen ne düşünüyorsun?”

Sage, Pat’in düşünürken ağzındaki kibrit çöpünü bir taraftan diğerine geçirdiğini gözünde canlandırabiliyordu. “Biliyorsam ne olayım. Erkekleri anlamak bazen zordur, kızları anlamaksa imkânsız.”

Sage planlarını onlarla doğrudan paylaşmadığı için, merakları her geçen gün biraz daha artıyordu. Kimse bir şey sormuyordu ama Sage onların endişesini hissedebiliyordu.

Zamanı tükeniyordu. Travis’le evlenmeyeceklerini onlara anlatmak zorundaydı. Fakat bunu nasıl yapacak, bu durumdan alınının akıyla nasıl çıkacaktı? Şimdilik, bu sorunu onun adına halledecek bir şeyin çıkması için fırsat kolluyordu.

Bir şey çıktı ama bu pek de onun umduğu türden bir şey değildi.

Bir sabah üzerini giyinirken, birisi odasının kapısını yavaşça çaldı. Üzerine geçirdiği sabahlığı kalkan gibi tutarak yürüyüp kapıyı birazcık açtı.

“Ne istiyorsun?”

Kabalığı Harlan’i gücendirmede. Elindeki gazeteyi Sage’e uzattı. “Bugünkü gazetenin Houston sosyete ekinde çıkmış. Başkasının eline geçmeden kestim.”

Kafası karışan Sage, sayfanın başlığına dikkatle baktı.

Yeni Yıl Arifesinin Galası Nişanla Taçlandı

Alt başlıktaysa, *Çocukluk aşkları evlenme planlarını açıkladı*, yazıyordu.

Altta da, Doktor ve Bayan Belcher, Travis ve yeni nişanlısının fotoğrafı vardı.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Yedinci Bölüm

“... ve ona bakmak için odaya girdiğimde, başını kaldırmış battaniyesinin üzerindeki ördeklere falan bakıyordu.”

Lucky, Harlan’e baktı, şüpheciliği kolayca anlaşıyordu. Harlan yorum yapmadan omuzlarını silkti.

Onları gören Chase duraksadı. “Yalan söylemiyorum. Yemin ederim. Başını kaldırıyor. Bu da bir şey mi! Bir de şunu dinleyin...”

Lucky, “Bu daha ne kadar sürecek?” diye sordu. Sandalyesini yatabildiği kadar geriye yatırmıştı. Botlarını çalışma masasının köşesine dayamıştı.

“Neden?”

“Çünkü son on beş dakikadır Jamie’den bahsediyorsun. Evet, şirin bir çocuk, biraz mola versen olmaz mı?”

“Lauren’in doğduğu zamanı hatırlıyor musun? Ben, senin anlattığın her ufak başarıyı oturup dinliyordum. Pekâlâ, bir süre sonra sıkıcı olmaya başlıyor.”

Lucky ayağa kalktı. “Lafi ağzımdan aldın.”

Chase kardeşinin yeniden oturması için sandalyeyi gös-

terdi. "Ama yine de, ben dinlemiştim."

"Tanrım." Lucky inleyip, bir kez daha yardım dilenerek Harlan'e baktı.

Harlan'ın duvara yaslanmış duran, arkası düz bir iskemlesi vardı. Tyler Sondaj Şirketi'nin daima rahat bir ortamı olmuştu. Bunu seviyordu. Birbirleri için hiç düşünmeden canlarını verebilecek bu iki kardeşin arasındaki tatlı şakalaşmayı da seviyordu.

Tarafsızlığı korumaya çalışarak, "Kafayı o bebekle bozmuş, Lucky," dedi.

Cesaretlenen Chase iskemlesinde öne doğru eğildi. "Jamie'nin pipisi de kocaman. Yani ko-ca-man."

Lucky şaşkınlıkla, "O daha sadece bir bebek!" dedi.

"Biliyorum ama büyüdüğü zaman kadınları inanılmaz derecede mutlu edeceğini söyleyebilirim." Chase ukala bir tavırla sırıttı. "Bu yaşlı herife benziyor."

"Amcası Lucky'ye demek istiyorsun." Kardeşlerden daha genç olanı Harlan'e bakıp göz kırptı. Harlan kıs kıs güldü.

Chase kardeşine, "Cehenneme kadar yolun var," dedi. "Her neyse, tam bir zekâ küpü. Şeyi anlatmış mıydım?"

"Evet," diye haykırdı Lucky.

Chase, ona öfkeyle ters ters baktı ama daha ağzını açıp bir şey diyemeden, Sage içeri girdi. Harlan sessizce nefesini tuttu. Ne zaman onu görse midesine kramp giriyordu; verdiği en küçük fiziksel tepki buydu.

Son birkaç gündür araya mesafe koymasının nedeni de buydu. Noel günü ahırda başının belaya girmesine ramak

kalmıştı. O günden beri, beladan uzak durmaya niyetliydi.

Bu sabah, kendi kararını çiğnemek zorunda kalmıştı. Kapıyı çalmasının ardından kız kapıyı açtığında, sutyenin saten askıları dışında omuzları çıplaktı. Önüne sabahlık tutuyordu; Harlan bir şey görememişti ama hayal gücü onu alıp sürüklemişti.

Makyajının henüz sadece yarısını yapmıştı, saçları halen ıslaktı; ama muhteşem görünüyordu. Şimdiyse daha da güzel görünüyordu. Yüzünde gergin bir gülümseme vardı ama bu sabah ona verdiği haberi düşününce, kendini böylesine toparladığı için onu takdir etti. Buna şaşırmamalıydı. Yıkıcı bir haberin ardından iyi olduğunu görmüştü. Harlan'ın hayranlık duyabileceği türden bir sağduyusu vardı.

Göz göze geldiler ama Sage hemen başını çevirdi. Onu suçlayamazdı. Bildiği şey yüzünden, ondan utanıyordu fakat utanmamalıydı. Aptal olan, Travis Belcher'di; o değil.

Chase, "Hey, Sage," dedi. "Sana Jamie'nin şey yaptığını anlattım mı..."

"Evet," dedi çabucak. "İki kez."

"Ama daha ne diyeceğimi bilmiyordun ki."

"Her neyse, duydum. Önce bir merhaba diyemez misin?"

"Elbette. Selam. Kahve içer misin?"

"Hayır, teşekkürler. Kahvaltıdan yeni kalktım."

Lucky, "Seni buraya hangi rüzgâr attı, yumurcak?" diye sordu. Sorusuna karşılık beklemediği açıktı. Yanıtlaması için Sage'e zaman tanımadan sabah gazetesini alıp açtı.

Sage masaya yaklaşıp gazeteyi Lucky'nin elinden çekti. *Akıllı kız*, diye düşündü Harlan. Lucky sosyete ekini görmeden gazeteyi almıştı. Sanki Lucky o kısmı okuyabilecekmiş gibi. Belcher'le ilgili olan kısmı Harlan'ın görmesi tamamen şans eseri idi.

"Konuşmak istiyorum."

Lucky, "Benimle mi?" diye sordu.

"İkinizle de."

Chase'i de dahil ederek dönüp Harlan'e baktı. Harlan onun buyurgan ifadesinin altındaki gerginliği, hatta çaresizliği görebiliyordu.

Önce iskemlesinin ön iki ayağını yere değdirdi ve ardından doğrulup kalktı. "Garajda bekleyen işlerim var. Sonra görüşürüz."

Ceketini giydi, kovboy şapkasını takıp kaşlarına kadar indirdi. Yeniden Sage'le göz göze geldiğinde, iki parmağının ucuyla şapkasının kenarına dokundu ve kapıyı açıp dışarı çıktı. Kapıyı arkasından kapatırken, Sage'in ağabeyleriyle ne konuşacağını merak ediyordu. Konu her neyse, Sage'in bundan epey çekindiği belliydi.

Neyse ki, Harlan bu sabah daha önce birbirlerini gördüklerine dair bir laf etmeden veya bir şey belli etmeden ofisi terk etmişti. Gazete kupürünü ona verdikten sonra, kapıyı çekerek anlayışlı bir şekilde oradan ayrılmıştı.

Sage'in istediği son şey, onun merhametiydi. Onun bu

halden anlayan sessizliğindense, takılıp dalga geçmesini yeğlerdi. Harlan sanki birisi –veya Sage’in içinde bir şey– ölmüş gibi davranıyordu. Bununla beraber, şimdi Sage’in Harlan Boyd ve kendi hakkında ne düşündüğünden ziyade, telaşlanacak başka şeyleri vardı.

Volta atıp beyin fırtınası yaparak, ne yapacağına kafa yorup odasında fırtınalı bir saat geçirmişti. Austin’e dönüp orada iş mi aramalıydı? İlham gelmesini beklerken Milton Point’te kalıp zaman mı öldürmeliydi? Yoksa cesaretini takınıp kötü durumun kontrolünü ele alıp bunu iyileştirmeli miydi?

Bir sonraki adımına karar verdikten sonra, zaman kaybetmeden çabucak üzerini giyinip evden çıktı. Travis’in başkasıyla nişanlandığını herkes öğrendiğinde, kimse Sage Tyler’i karanlıkta oturmuş yaralarını sararken göremeyecekti. Alternatif planlarını çoktan uygulamaya koymuş olacaktı.

Harlan’in arkasından ofisin kapısı kapanır kapanmaz, Lucky, “Ne oldu?” diye sordu.

Kaybedecek zaman olmadığından, Sage konuya direkt girdi. “Kariyer istiyorum.”

Şaşırان iki adam bir an için ona, sonra birbirlerine, sonra yine ona baktılar. “Kariyer mi?” diye tekrarladı Chase.

“Gevelemedim.”

Lucky, “Senin bir kariyerin var,” dedi. “Yakında evleneceksin.”

“Evlilik, kariyer demek değildir.”

“Travis Belcher’le evli olmak, insanın isteyebileceği en

zahmetli meslek olacaktır.”

“Lucky.” Chase mahcup bir ifadeyle iç çekti.

Sage öfkesini kontrol etmeye çalışırken en yakınındaki iskemlenin arkasına tutundu. Lucky’yle tartışması şu an amacına hizmet etmezdi. Durumunu ikna edici bir biçimde ileri sürmeliydi. Tepesinin atması, onu olgunlaşmamış ve amatör göstermekten başka bir şeye yaramazdı.

Düpedüz yalandan kaçınıp gerçeğe hafifçe değinerek, “Ne zaman evleneceğimden emin değilim,” dedi. “Bu süre zarfında, beni meşgul edecek ve ilgimi çekecek, mücadele gerektiren bir işe ihtiyacım var. Kendi hayatımı kazanmak istiyorum.”

Lucky kadınları etkilemesiyle nam salmış gülümsemesiyle, “Pekâlâ, bak, Houston’da pek çok iş olduğundan eminim. Yoksa Travis’le evlenene kadar Austin’de mi kalmayı planlıyorsun?”

“Ben... bir süre Milton Point’te kalmayı düşünüyorum. Yani, eğer evde kalmam sen ve Devon için pek sorun olmayacaksa tabii?”

“Kahretsin, hayır. Orası senin de evin, Sage. Hepimizin evi. Sorun olmazsa derken ne demek istiyorsun?”

Chase yeniden araya girerek, “Lucky,” dedi. “Önce onu bir dinleyelim, olur mu? Sonra da tartışırız.”

“Peki, ben ne yapıyordum sanki?”

Kardeşini duymazdan gelen Chase, derin gri gözlerini Sage’e çevirdi. “Senin için devreye girmemizi mi istiyorsun, Sage? Yolunu mu yapalım? Potansiyel bir işverenle mi tanış-

tıralım? Bunu yapmaktan zevk duyarız, değil mi, Lucky? Bize isim ver, elimizden geleni yapalım. Nerede çalışmak istiyorsun?”

Hâlâ anlamamışlardı. O, onlar için yalnızca küçük bir kız kardeşten ibaretti, eşek şakası yapmaktan başka işlerine yaramayan bir nesneydi. Yapmak istediği şeyi, akıllarından bile geçirmemelerini öğrenmek onu çok kırdı.

Fakat hayal kırıklığıyla uğraşarak zaman kaybedemezdi. İncinen duygularından daha fazlası söz konusuydu. Omuzlarını dikleştirip başını gururla kaldırarak, “Burada. Tyler Sondaj için çalışmak istiyorum,” dedi.

Chase ve Lucky hayretle bir kez daha birbirlerine baktılar. İlk olarak Chase konuşabildi. “Burada mı? Pekâlâ, şey, Sage, ah, bu harika.”

“Burada ne halt...” diye söze başlayan Lucky, Chase’in bir bakışla onu uyarmasıyla çenesini kapadı. “Ah, evet, Sage, bu harika.”

Sage derin bir oh çekti. Göğsündeki gerginlik hafıfledi. Hafifçe güldü. “Gerçekten mi? Sahiden mi diyorsunuz?”

Lucky ağır ağır konuşarak, “Tabii ki,” dedi. “Neden olmasın? Burada daima yapılacak bir şeyler vardır. Dosyalamada sürekli geride kalıyoruz. Özellikle de bu zor zamanlarda, dosyalara boğulma işinden Lucky de, ben de nefret ediyoruz. Üstelik ikimiz de bunu doğru düzgün beceremiyoruz. Gördüğün gibi, ortalığa çekidüzen verme işinde de iyi değiliz.”

Tepesi atan Sage topuklarının üzerinde dönüp kapıya

doğru yürüdü. Chase arkasından koşup onu bileğinden yakaladı. “Bırak gideyim.” Bileğini kurtarmaya çabalıyordu.

“Hayır ve eğer çocukluğunda yaptığın gibi, ısırırsan, yumruğu yersin. Şimdi, sakın ol.” Sonra Lucky’ye çıkıştı. “Bir dahaki sefer o kocaman, aptal ağzını açmayı düşündüğünde, bir iyilik yap ve ağzını kapalı tut.”

İyice şaşkına dönen Lucky, kollarını iki yana açtı. “Ben ne yaptım ki? Ne dedim ki?”

Sage kolunu kurtarmayı başarmıştı. Öfkesini kontrol edeceğine dair kararını unutuvermişti; bu yüzden, gitmek yerine kalıp gözü kara, genç bir dişi aslanın dişleri ve pençelerinin yırtıcılığıyla karşılarında durdu. En nihayetinde, kendi hayatı için mücadele ediyordu.

“Dosya memuru, ofis görevlisi veya kat temizlikçisi gibi bir pozisyon aramıyordum, Lucky,” diye bağırdı. “Eğer gerçekten bir düşünürseniz, bir işi yönetmede ikiniz kadar nitelikliyim. Pratikte olmayabilir; iş yaptıkça öğrenilir... ve daha fazla eğitim aldım. Her yönüyle benzin sanayi üzerine konuşmalar dinleye dinleye büyüdüm. Geçişimle, pek çok bilgiyi özümstedim. Bu iş şu an çöküyor. Sizden birini suçlamıyorum; ama dışarıdan birini işe almanız kesinlikle çok kıracı. Ailenin bir üyesi,” diye ekledi Harlan’i düşünerek.

“Kimse sormayı düşünmedi ama benim bazı taze fikirlerim olabilirdi. Ayrıca, burada olmak sizin kadar benim de hakkım. Aramızdaki tek fark, benim yumurtalıklarımın, sizinse hayalarınızın olması. Erkek doğmuş olsaydım, üniversiteden sonra doğrudan şirkete gelmemi bekleyecektiniz.

“Ayrıca, beni saldırgan bir feminist olarak etiketlemeden önce, tam olarak anlamanızı sağlayayım. Kadın olmaya bayıyorum. Başka bir şey olmak istemezdim. Ama konu kariyere gelince, adil ve eşit muamele görmek istiyorum; tıpkı eşlerinizin kendi mesleki alanlarında gördüğü gibi. Onların diliği hakkında hiçbirinizin şüphesi olduğunu sanmıyorum.

“Beni akli başında bir yetişkin olarak görmeye başlamanızı istiyorum, eğlence için eziyet ettiğiniz, saçı iki yandan örgülü çocuk olarak değil. Sadece erken gelişmedim, zeki-yim de. Her ne kadar siz farkına varmamış olsanız da, ben uzun zaman önce büyüdüm.

“Pekâlâ, fark etmenizin zamanı geldi. Başımı okşayıp sonra da kenara itip sanki görünmezmişim gibi, beni görmezden gelmenizi kabul etmiyorum. Bundan böyle dışlanmayacağım.”

Sage’in konuşmasını uzun bir sessizlik takip etti. Sınirden göğsü inip kalkıyordu, ela gözleri öfkeden çakmak çakmaktı.

Nihayet, Lucky, “Vay be! Ne nutuktu ama bırr... ah, Sage.”

“Teşekkürler.”

“Seni Devon mu hazırladı?”

“Hepsini kendim hazırladım.”

Chase ilk defa konuştu. “Seni aile işinden kasten uzak tutmadık, Sage. Ama büyüdüğünden beri, okulda, uzaktaydın. Evlendikten sonra çalışacağını, özellikle de Milton Point’te, hiç zannetmiyorduk.” Kaşlarını çatı. “Sanırım bu

konuyu Travis'le konuştun. O ne düşünüyor peki?"

"Önemi yok. Asla onun malı olmadım, olmayacağım da." Hiç bu kadar dürüst olmamıştı. "Evlenene kadar üretken olmak istiyorum."

"Şirket için ne yapmayı düşünüyorsun?"

Onlara endişeyle baktı, ardından bakışlarını indirdi. Bu, konuşmasının zayıf halkasıydı. "Emin değilim. Yıllardır farklılaşmaya yönelik yollar bulmaya çalıştığınızı biliyorum. Belki yeni bir bakış açısıyla yardımcı olabilirim.

"Veya belki de, yeni müşteriler bulabilirim, zira eski müşterilerimizin çoğu bu işten çekildiler. Sanırım rakamlara ulaşabilirsem, kâr getirebilecek işleri toparlayabilir, potansiyel müşterilere iyi teşvikler sunabilirim."

Lucky nemrut bir ifadeyle, "Çok para ödeyemeyiz sana," dedi.

"Bir şey ödemek zorunda değilsiniz." İkisi de şaşırmış görünüyordu. Sage hemen, "Primle çalışabilirim. İş geliştirene kadar bana para ödemek zorunda kalmazsınız, sonra da net üzerinden kararlaştıracamız bir yüzde alırım," diye ekledi.

"Neyle geçineceksin?"

"Okulun son dönemi için verdiğiniz paranın tamamını kullanmadım. Hâlâ birikim olarak duruyor. Ayrıca, evde kalırsam benzin dışında pek masrafım olmaz. Elimdeki kıyafetlerle idare etmeye ve dolabımdakilerle yetinmeye alışkıyım."

Chase kederli görünüyordu. "Bunun için üzgünüm, Sage. Son birkaç yıldır sana fazla para veremedik. Bu konuda

fazlasıyla anlayışlı oldun.”

“Ayrıca hiç daha fazlasını istemedin, buna minnettarız,” diye ekledi Lucky.

Sage’in kalbi yumuşadı, onlara doğru yürüyüp her bir koluyla birine sarıldı. “Hepimiz birden krizdeyiz, öyle değil mi? Bundan böyle, bunun üstesinden gelebilmek için ben de payıma düşeni yapacağım. Anlaştık mı?”

Lucky, “Bana uyar,” dedi.

Chase, kız kardeşine baktı. “Tamam, bizimlesin. Ama bize teşekkür etmek için aceleci davranma. Çünkü bu, senin de bizimle birlikte batacağın anlamına gelebilir.”

Sage, ağabeyinin onayını duyar duymaz ileri atılıp ona sımsıkı sarıldı, ardından Lucky’ye dönüp ona da aynı coşkuyla sarıldı. “Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Yemin ederim. Bana bu şansı verdiğiniz için teşekkür ederim.”

Chase, “Bize kendini kanıtlamak zorunda değilsin,” dedi.

“Belki de değilim. Ama kendimi kendime kanıtlamak zorundayım.”

Lucky, “Biliyorsun, Chase,” dedi, “Harlan’ın fikrini bizden daha iyi satabilir.”

“Harlan,” diye mırıldandı Sage. Onun adı geçince Sage’in sevinci sönüverdi. Heyecandan neredeyse onu unutmuştu. “Harlan’ın fikri tam olarak *nedir*?”

Chase, Sage’i kolunda tutup kapıya doğru çekti. “Gel. Sana gösterelim.”

Ofisin kısa bir mesafe uzağında bulunan garaj, geniş ve mağaraya benzer bir yerdi. Seneler önce yanıp kül olmuştu. Yangının çıkarılmasından Lucky sorumlu tutulmuş fakat geceyi birlikte geçirdiği Devon Haines, onun o sırada başka yerde olduğunu kanıtlamıştı. Oranın yerlilerinden Alvin Cagney ve Jack Ed Patterson hâlâ cezaevinde suçlarını çekiyorlardı.

Bina eski yerine yeniden inşa edilmişti ve yangında yok olan tüm teçhizat yenilenmişti. Her şeye rağmen, garaj yine de eski parlak günlerini yaşamıyordu. Sage küçükken oranın benzin, çamur ve çalışkan adamlar kokan, makine gürültüleriyle çınlayan, işçilerin esprileriyle dolu, kirli bir yer olduğunu hatırlıyordu.

Genç bir bayan için uygun bir yer değildi; bu yüzden Sage büyürken orada bulunmasına genellikle izin verilmezdi. Ağabeylerinin istedikleri zaman gelip gitmelerine, babaları için çalışan adamlarla haşır neşir olmalarına imrenirdi. Çoğu zaman Sage, sondaj alanlarını ziyaret etmek ve bir kuyuya denk geldikleri zamanki o kutlamaya katılmak isterdi.

Chase pikabını çift kanatlı geniş kapıdan içeri sürdüğünde, garajın değiştiğini gören Sage üzüldü. Garaj aşırı temizdi. Teçhizat sessiz ve tozluysa da. Kötü havaya, şanssızlığına, kuru deliklere küfrederken, kirli yüzlerini pis bandanalarına silen petrol işçileri yoktu. Doğru Teksas petrol sahalarının eski güzel günlerinin kahkahaları ve kuyruklu yalanları yitip gitmişti.

Şimdi garajda yalnızca bir adam vardı; o da bir çizim masasının üzerine eğilmiş, teknik çizim yapıyordu. Pikabın geldiğini duyunca, ayağa kalkıp elindeki sarı kurşunkalemi koyu sarı saçlarının arasına, kulağının arkasına yerleştirdi. Sage ağabeyleriyle birlikte ona doğru yaklaşıırken, Harlan soru soran gözlerle ona bakıyordu.

“Gelişme var mı, Harlan?”

Harlan olumsuzca başını salladı. “Pek sayılmaz. Daha ucuz hale getirebileceğimiz bir yol göremiyorum.”

“Ne hale getirmek?” diye sordu Sage.

Harlan bir adım yana kayıp elini çizimin üzerinde gezdirdi. Sage çizime baktı fakat hiçbir şey anlayamadı. Bilgisizliğini göstermekten nefret etse de başka seçeneği yoktu.

“Bir tabak meyvenin sürrealistik bir natürmortu değil, öyle değil mi?”

Adamlar kıs kıs güldüler. “Sen anlat, Harlan,” dedi Chase. “Senin fikrin.”

Harlan, “Pekâlâ, şöyle işte,” diye söze başladı. “Bazı uyarlamalarla, bir benzin kuyusu pompasının, başka bir şeyin pompası olarak –mesela su olabilir– kullanılabileceğini düşünüyorum.”

“Bazen su, benzin kuyusuna pompalanır.”

Lucky, Sage’in kafasını pırpıslayarak, “Aferin,” dedi. Sonra, kızın az önce söylediklerini hatırlamış gibi, elini çekti. “Alınma.”

Sage otomatik olarak, “Alınmadım,” dedi. Harlan canlı mavi gözleriyle Sage’in dikkatini çekiyordu. Bu gözler, sa-

hibi istediği zaman küstah ve alaycı olmaktan çıkıyor ve zekâ dolu bir aklın penceresi olabiliyordu. “Kafanda hangi uygulama vardı?”

Harlan tereddüt etti. Chase, “Sage artık şirketin bir parçası. Ne üzerinde çalıştığımızı ona da anlatabilirsin,” dedi.

“Ah, sır tutabileceğinden eminim.” Sözlerinin ardından hafifçe güler gibi oldu. “Uygulama, sulama olacak, Sage. Biraz pratik zekâ ve biraz da işletme sermayesiyle,” diye ekledi. Chase ve Lucky’ye sert bir ifadeyle gülümserken, “Sondaj teçhizatını sulama sistemine uyarlayabiliriz.”

Sage bir an için bu bilgiyi özüksedi. “Kim için peki?”

Lucky, “İşte burada devreye sen girebilirsin,” dedi. “Bir prototip üretir üretmez, pazarlama yapmamız gerekecek.”

“Çiftçiler,” dedi Sage.

“Bu iyi bir başlangıç olabilir.”

“Vadinin aşağısındaki narenciye üreticileri.” Sage’in kafasında çarklar dönmeye başlamıştı fakat fikirlerini daha ileri götürmeden önce, acil bir sorunu fark etti. “İşletme sermayesine ihtiyaç olduğunu söylediniz.”

Chase iç çekti. “Harlan prototipi neredeyse bitirdi; ancak yatırım yapacak nakdimiz olmadığından onu durdurmak zorunda kaldık.”

“Fakat bunun sizi durdurmasına izin veremezsiniz!” diye haykırdı Sage. “Herhangi bir şey yapmadan önce, bir prototipiniz olmalı.”

Lucky, “Nasıl olacak söylesene,” diye homurdandı.

“Elbette borç alabilirsiniz...”

“Unut bunu. Artık Teksas’ta benzin işi yapanlara kredi veren banka yok.”

“Eyalet dışından,” dedi Sage.

Lucky, “Teksas zımbırtısını duyar duymaz hepsi de telefonu yüzüne kapatıyor. Finansman arıyorsan eğer, Lone Star’lı olmak ölüm öpücüğü demek,” dedi.

“Yapamıyoruz,” dedi Chase.

Harlan, “Alınmak yok ama,” dedi.

“Bu binanın arkasında, tamı tamına kilometrelerce uzunlukta borumuz kullanılmayı bekliyor,” dedi Chase. “Fakat şimdilik, orada bırakmak durumundayız.”

Sage, Harlan’e “Neye ihtiyacın var?” diye sordu.

“Minibilgisayara,” diye yanıtladı Harlan.

“Ne için?”

“Otomatik zamanlama için.”

“Anladım. O olmadan olmaz mı?”

“Olur ama son teknoloji olmaz.”

“Ve bizim de yüksek teknolojiye ihtiyacımız var.”

“Doğru.”

Bir an için sessizce sinir bozucu durumlarını düşündüler, sonra Lucky bileğindeki saate baktı. “Benim ofise dönmem gerekiyor. Tatil arası bir hafta olmasına rağmen, hâlâ çalışan insanlar var ve birkaç telefon görüşmesi yapacağım. Geri ararlarsa diye ofiste olmalıyım.”

Chase, “Sage, akşam yemeği vaktine kadar neden burada Harlan’le kalmıyorsun?” diye öneride bulundu. “Seni eve o götürür. Bu şeyin nasıl çalışacağını anlatsın. Eğer bunu sa-

tacaksan, tüm cevapları bilmelisin.”

“O... olur,” diye kekeledi Sage.

Öğleden sonrasının kalan kısmını Harlan’le birlikte geçirmektense, başparmaklarından asılmayı tercih ederdi ama Tyler Sondaj Şirketi’nin çalışanı olarak, ilk görevini geri çeviremezdi.

Sekizinci Bölüm

Ağabeyleri gittikten sonra, Sage soğuktan dolayı kollarını göğsünde birleştirip sessiz binanın içinde gözlerini gezdirdi.

“Üşüdün mü?” diye sordu Harlan.

“Biraz.”

“Buraya gel, ısıtıcıya daha yakın.”

Harlan’ın ayağının yakınında küçük bir elektrikli ısıtıcı vardı. Sage, ısı ışınlarının geldiği yöne doğru yürüyüp ellerini sığağa uzattı. Pantolonunun üzerine giydiği balıkçı kazağı dışarısı için yeterliydi fakat bina daha soğuk gibiydi.

“Travis’in nişanlandığını onlara söylemediğin için sana bir teşekkür borçluyum sanırım.”

Göz göze gelip bir an için öyle kalakaldılar. Harlan’ın bakışlarında hafitten bir hayal kırıklığı vardı. “Bana hiçbir şey borçlu değilsin. O cetveli uzatır mısın, lütfen?”

Sage, Harlan’ın işaret ettiği çizim aletlerinin durduğu tepsiye uzandı. Harlan kızın uzattığı ince, metal cetveli alıp çizimine bir çizgi ekledi.

Sage daha yakından incelemek için eğildi ama bu şema onun için hâlâ çizgi ve yaylardan oluşan tuhaf bir düzenlemeden fazlasını ifade etmiyordu. “Ne yaptığını bildiğinden emin misin?”

“Bunu bildiğimi söyleyen bir mühendislik diplomam var.”

“Sen üniversite mezunu musun?”

Kızın şüpheciliği Harlan’i kırabilirdi ama kırmadı. Bunun yerine, sırtıp başını ona çevirdi. “Parasını ödeyip gerekli dersleri tamamlayan hemen hemen herkese diploma veriyorlar.”

“Üzgünüm, biraz şey gibi söyledim... pekâlâ, sadece şaşırdım o kadar. Hangi liseden mezun oldun peki?”

“Olmadım.” Biraz sildi ve tamı tamına ölçerek bir çizginin uzunluğunu yeniden ayarladı. “Lise diplomamı yazışmayla aldım.”

“Tanrı aşkına, nasıl olur?”

“Bir rafineride çalışıyordum. Aynı anda hem eğitim görüp hem de hayatımı kazanmamın tek yolu buydu.”

“Lisedeyken tam zamanlı mı çalışıyordun yani?”

“Doğru.”

“Kendi kendini mi geçindiriyordun?”

“Hımm, hiç futbol maçı yok, eve dönüp dinlenmek yok, gezmek yok. Gece vardiyasında çalışıyordum ve gündüzleri uyumadığım zamanlarda ders çalışıyordum.”

Sage onun için fena halde üzüldü ve elini omzuna koyup onu teselli etmemek için kendini zor tuttu. “Peki, ya ailen?”

Harlan kurşunkalemını bırakıp kızın yüzüne yeniden baktı. “Çok soru soruyorsun, farkında mısın?”

“Birlikte çalışacaksa, birbirimiz hakkında bir şeyler bilmeliyiz.”

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum.”

“Bence öyle.”

Kızın sert çene açısına dikkatle bakan Harlan belli ki, onun suyuna gitmenin daha uygun olduğunu düşündü. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Peki, ya ailen nasıldı? Lise hayatının tadını çıkarman gerekirken, neden geçimini sağlamak için rafineride çalışıyordun?”

“On beş yaşındayken evi terk ettim.”

“Neden?”

“Terk ettim işte, tamam mı? O zamandan beri de kendi başımayım. Lise diplomamı alır almaz Teksas A&M’ye kaydoldum ve üç yılını orada geçti. Yirmi yaşına gelmişim, tahsilliydim ve kendimden başka hesap vereceğim kimse yok.” Parmağının ucuyla çenesini sıvazladı. “Buna sen de dahil-sin.”

“Böylesine rüzgâra kapılmış olduğumu hayal edemiyorum.”

Harlan anlamlı bir şekilde omuzlarını silktilti. “Alışıyor-sun. Bu şeyi görmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Sage’in hoşuna gitse de, gitmese de, Harlan sohbeti bitirmişti. Onun hakkında daha fazlasını öğrenememek Sage’i üzmüştü. Harlan’ın anlattığı bu azıcık şey, Sage’i sakinleş-

tirmekten ziyade, daha da meraklandırmıştı. Harlan şimdilik bir bilmece olarak kalacak gibi görünüyordu.

Harlan, Sage'i geniş bir brandaya götürüp brandayı açınca, herhangi bir benzin borusuna benzeyen bir alet ortaya çıktı. "Şimdiye kadar yaptığımız şey bu," dedi. "Ama hâlâ eksik..."

"Kaçak mıydın?"

Harlan başını yere eğip birkaç dakika betonu seyretti. Nihayet başını kaldırdığında, uysal bir şekilde, "Sanırım öyle de diyebilirsin, evet," dedi.

Sage, "On beş," diye mırıldandı. On beş yaşındayken hayatındaki en büyük krizi, yeni bir sivilceyle uyanmaktı. Ergenlik dönemi boyunca, gelişmekte olan bedeni ve ona abayı yakan magandalar hakkında ağabeyleri durmadan ona takılırlardı. Evdeki hayatı her zaman muhteşem olmamıştı; fakat o yaşta ailesinden ayrıldığını, tüm yakınlarından ve sevdiklerinden uzaklaştığını düşünemiyordu. Harlan'e bunları anlattı.

"Pekâlâ, Sage. Kendini şanslı say. Her çocuk bu dönemleri senin gibi iyi geçirmiyor."

"Ev hayatın ve çocukluk dönemin o kadar berbat mıydı?"

"Sulama sistemini öğrenmek istediğini sanıyordum."

"Bana geçmişini anlatmayacaksın, değil mi?"

"Hayır."

Uysallıkla iç çekme sırası şimdi Sage'deydi. İnatçılık konusunda çetin cevize rast gelmişti. Sage onun yüzündeki

kararlı ifadeye bakarak, yapacağı her şeyi ortaya döktüğünü söyleyebilirdi.

Dönüp boruyu inceledi. “Makine makinedir. Bana göre hepsi aynı görünüyor.”

“Eğer insanlara bu fikri satacaksan, bunun neler yapabildiğini bilmek zorundasın.”

“Yalnızca gerektiği kadarını bilmek istiyorum. Açıklamalarını basit ve sıradan birinin anlayacağı şekilde yap. Saç kurutma makinesinin mekanizmasını bile anlamam.”

Harlan’ın yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Azimlisin, bunu söyleyebilirim.” Sage soru sorarcasına başını yana yatırınca, Harlan, “Hiç deneyimin olmamasına rağmen, ağabeylerini onlar için çalışman konusunda ikna ettin,” diye izah etti.

“Onlarla,” diye düzeltti Sage.

“Cesaret gerektirir bu. Ya da çaresizlik.” Hevesle kıza baktı. “Tyler Sondaj için çalışmak sana sevgilini unutturacak mı sence?”

“Sevgilimi unuttum bile.”

“Böyle mi?” diye sordu Harlan şüpheyle.

Sage sesini yükselterek, “Anlamadığın şey şu,” dedi, “Travis’le ilişkimiz tutkuya dayanmıyordu. Chase ile Marcie veya Lucky ile Devon gibi değildik. Onları kalp, akıl, beden ve ruh ilişkileri. Birine bir şey olsa, diğeri üzüntüden mahvolur; çünkü birbirlerine aşırı bağılılar. Böyle bir evlilik çok nadiren yürür.”

“Onları kaya gibi sağlam görünüyor.”

“Öyle, ama onlar istisna. Lucky’nin bir kadına sadık kalabileceğini veya Chase’in ilk karısının ölümünden sonra yeniden sevebileceğini asla düşünmezdim. Mantıksal olarak, ikisinin de evliliği yürümemeliydi. İlişkinin en başında, Travis ve ben evliliğe daha mantıksal açıdan yaklaşıyorduk.”

“Ve şu an olduğunuz yere bak.”

Sage yavaşça sırtını dönüp uzaklaştı. Harlan uzanıp Sage’i pantolonunun kalça kısmından tuttu. “Dur. Dursana. Sadece şaka yapıyordum.”

Sage, “Hiç komik değilsin,” derken Harlan’ın kalçasını tutan elini itti.

“Bazen hayat da değil.”

“Sence?”

“Pekâlâ, hayat hoş olmayan şeylerle doludur,” dedi. “Destekli tesisat, çayırdaki yabani otlar, hasta çocuklar, ödeyemediğin faturalar... eğer tüm bu zorlukları biriyle paylaşacaksan, bence senin önemsiz gördüğün tutku, kötü şeyleri uzun vadede daha katlanabilir hale getirir.” Göz kenarlarını kırıştırarak, “Ve bu acayip eğlenceli,” diye ekledi.

Sage’in yüzü ifadesizdi. “Fikrin tartışılabilir, çünkü Travis’le evlenmiyorum.”

“Bunu Chase ve Lucky’ye söyledin mi?”

“Hayır. Bana acıdıkları için beni işe almalarını istemedim. Ne zaman evleneceğimden emin olamadığımı söyledim, ki bu doğru. Hatta Travis ve ben anlamına gelecek şekilde biz demedim; ben dedim. Bu geçici dönemde, üretken olmak ve aile işinde çalışmak istediğimi söyledim. Nişanın bozul-

duğunu öğrendikleri zaman, bu ayrılığın zamanla ve karşılıklı olduğunu, Travis’le yavaş yavaş koptuğumuzu sanacaklar. Annem zaten tartışıp bozduğumuzdan şüpheleniyor. Kimse şaşırmayacak.”

“Her şeyi kafanda planladığını görüyorum.”

“Evet.”

Harlan endişeyle başını iki yana salladı. “İyi yapılan planlar için ne derler, bilirsin. Genellikle istenen sonucu vermez. Bire on bahse girerim ki, her şey bitmeden önce, Ateşli Dudaklar’ın seni terk ettiğini anlayacaklar.”

Sage’in tepesi attı. “Neden her seferinde...”

Harlan gülerek Sage’i kolunun üst kısmından yakalayıp havaya kaldırdı, bedenleri birbirine o kadar yakındı ki, Sage onun sert kaslarını tamamen hissedebiliyordu. Yüzleri aynı seviyedeydi. Sage bu ani sinir patlamasını, Harlan’ın başka bir yakıcı öpücükle durdurmasından hem korkuyor hem de az da olsa bunu umuyordu.

“Büyük ihtimalle, bugün öğrendiklerinle ilgili sana sorular soracaklar,” dedi. “Aşırı konuşma huyun var. Onları etkilemek istiyorsan, otur, çeneni kapa, gözlerini aç ve dinle.”

Botlarının topukları üzerinde dönüp uzun bir tabure getirdi. Sonra, rengi solmuş kot ceketinin kollarını sıyırıp içadının işlevlerini anlatmaya koyuldu.

“Yani, sıradan bir ev tipi fiske sistemine çok benzer bir şekilde, belirli günlerde, belirli zamanlarda, belirli böl-

geleri sulamaya programlanabiliyor.”

Sage’in bu basit kavrayışı karşısında Harlan sırtıttı. “Birkaç dönümlük alanları sulayabiliyor. Rezervuardan veya normal su kaynağından pompalanabiliyor.”

“Bunun için çok boru gerekir.”

“Boruyu döşemek çocuk oyuncağı. Önemli olan,” dedi, makinenin parçasını pat pat vurarak, “Sistemin tamamı, bu bilgisayarlı pompadan kontrol edilebilecek.”

“Biraz boru döşemek ve denemek için tek ihtiyacın olan şey, bir bilgisayar.”

“Evet, en azından bir tür zamanlayıcı alet. Ama şirketin kasası boş.”

İki saatlik yoğun eğitimin ardından Sage, Harlan’ın fikrini iyice özümseyişine inanıyordu. Harlan’ın ağzından çıkan her bir lafı –sadece söylediklerini değil, nasıl söylediğini de– dikkatle dinlemişti.

Harlan’ın sözcük dağarcığı çok genişti. Kafasındakileri kolayca ifade edebiliyordu. Sage onun üniversite mezunu olabileceğine inanmaya başlamıştı. Bu adam kesinlikle göründüğünden fazlasına sahipti. Zekâsını, güvenilir insan tavırlarıyla saklıyordu. Neden ama? Bu bir savunma mekanizması mıydı?

Muhtemelen. Bunu anlayabilirdi. O da güvensizlik ve aşağılık hissine kapıldığında, bunu örtmek için zaman zaman yumurcak gibi davranmıyor muydu?

Harlan kendini neye karşı savunuyordu peki?

Harlan geniş kapılara doğru baktı. Gökyüzü bulutluydu

ve az sonra karanlık çökecekti. “Bugünlük dükkânı kapatsak iyi olacak. Özümseyeceğin çok şey var. Karanlık olmadan eve varmazsan, annen endişelenebilir.”

“Evden ayrıldığında annen endişelenmiş miydi?”

Harlan sert bir ifadeyle baktı. “Hayır. Endişelenmedi.”

Başka laf etmedi. Harlan garajı kapatıp her şeyi titizlikle kontrol edip kapıyı kilitleirken, Sage pikapta onu bekliyordu. Binanın emniyeti konusunda ağabeyleri ona güvenmişlerdi, o da bu sorumluluğunu ciddiye alıyordu.

Anayola çıkan dar yoldan yokuş aşağı inerlerken, Harlan, “Bir dakikalığına karavanımda durmamın sakıncası var mı?” diye sordu.

Bir an için kuşkuya kapılan Sage, “Ne için?” diye sordu.

“Sana tecavüz edeceğim.” Harlan kahkaha atarken Sage refleks olarak sıçrayıp başını öyle hızlı çevirdi ki, boynu çıt etti. “Umutlarını yüksek tutma, Sage. Bir kitap alacağım.”

“Sapıkça bir espri anlayışınız var, Bay Boyd.”

“Sapıkça olabilir, ama en azından var.”

Harlan onu aşağılamakta haklıydı. Düşününce, o bile kendini bağnaz ve aşırı ciddi buldu. Adamın şakalarına neden gülüp geçemiyordu? Sırf bu kadar saldırganca tepkiler verdiği için ona böyle takılmaya devam ediyordu. Annesi, ağabeylerinin en iğrenç hallerini dahi görmezden gelmesini tavsiye etmemiş miydi? Bu, Sage’in asla öğrenemediği ve şu an için uygulayamayacağı bir dersti.

“Espri anlayışım, senin hoşuna gitmeyen pek çok şeyimden biri.” Külüstür pikabın içinden kıza bakarak, “Gün

gelecek, hoşuna gitmeyen her şeyi sana kabul ettireceğim,” diye ekledi. Sesi yumuşaktı, sözleriye adeta uyarı niteliğindedeydi. Bakışlarını ilk çeviren Sage oldu.

Harlan’ın karavanı Tyler Sondaj Şirketi’nden pek uzak olmayan, boş, işlenmemiş bir arazide duruyordu. Garajdan ayrıldıktan birkaç dakika sonra oraya vardılar. Streamline’ın hınca hınç dolu gibi görünmesi Sage’i şaşırtmadı. Gürültülü bir jeneratör, karavana elektrik sağlıyordu.

“Yerinde kalabilir ya da dışarı çıkabilirsin. Nasıl istersen.” Dışarı çıkıp basamak işlevi gören iki beton parçasının üstüne bastı. Kapılar kilitli bile değildi. Kapıları açıp içeride gözden kayboldu. Sage dar penceredeki perdeden ışık sızdığını gördü.

Merakı üstün geldi. Kamyonetten inip basamakları çıktı. Tel örgülü kapı gıcırdayarak açıldı. Sage irkildi fakat metal kapıyı itip içeri girdi.

Açık saçık dergiler ve boş bira kutularının çöpe dönüştürdüğü bir felaketle karşılaşmayı bekliyordu. Ancak içeride sıcak ev ortamı vardı ve son derece derli topluydu. Eşyalar kötü ve ucuzdu ama her şey temizdi. Biraz, daha doğrusu epey okunacak şeyi vardı. Bunlar daha ziyade süreli yayınlarından ve çoğu çok satanlardan oluşan karton kapaklı romanlardan ibaretti. Bir tane de *Playboy* vardı.

Sage fazla belli etmeden aile fotoğrafı, üzerinde adres yazan zarf, onun geçmişi hakkında ipucu sayılabilecek herhangi bir şey aranarak etrafına bakındı, ama Milton Point’e gelmeden önce ne yaptığına dair hiçbir ipucu yoktu.

Onu duymadan ve yüzüne bakmadan varlığını hissetti. Düşünmeden konuşup aklının köşesindeki soruyu sordu. “Hep yalnız mı yaşadın?”

“Evet.”

“Hiç evlendin mi?”

“Bunu daha önce de sormuştun.”

“Hiç damat oldun mu diye sormuştum.”

“Kılı kırk yarıyorsun, değil mi?” Kızın kızgınlığını saklayamadığım görünce, “Hiç evlenmedim,” dedi.

“Çocuğun var mı?”

Harlan gülmemek için kendini zor tutarken dudakları kasılıyordu. “Hayır.”

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi dokuz. Yakında otuz olacağım.”

Daha yaşlı görünüyordu, otuzlu yaşlarının başındaki Lucky’yle yaşıt gibiydi. “Ailen nerede?”

“Ailem yok.”

“Annen var. Sen giderken endişelenmediğini söyledin ya, demek ki bir annen varmış.”

Harlan arka odadan getirdiği kitabı kenara bırakıp bir adım yaklaştı. Böylece karavanın büyüklüğünü yarıya indirmiş oluyordu. “Neden bu kadar meraklısın, Sage?”

“Bilmiyorum. Meraklıyım işte.”

“Ailemden başka merak ettiğin ne var?”

“Nereden geldiğini, Chase’le Houston’da tanışmadan önce ne yaptığını, neden kapılarını kilitleme zahmetine girmediğini, üniversite mezunu ve zeki bir adam olarak neden

böyle yaşadığını...”

Harlan gözlerini loş ortamda gezdirdi. “Yaşam tarzımın nesi yanlış?”

Açık konuşup kaba görünme riskine girmek istemeyen Sage bocaladı.

“Yaşam tarzımı beğeniyorum. Hem de çok. Kapılarımı kilitlemiyorum çünkü birilerinin isteyebileceği bir şeye sahip değilim. Eğer sahip olduğun bir şeyler yoksa, sana da sahip olunmaz. Birisi senden değerli bir şey alacak diye endişe etmezsin. Bunların hepsinden uzağım.”

Bir adım daha attı, aralarındaki mesafe kapanmış oldu. Adımını genişletip ayaklarını açarak Sage’in ayaklarının yanına yerleştirmeden önce, botlarının ucu Sage’in botlarının ucuna değdi. Adımını genişletirken kalçası belirgin şekilde öne çıktı.

Sessiz, hareketsiz karavanda Harlan’ın bu kadar yakınında olması, Sage’i bunalttı. Harlan masmavi gözlerini üzerine öyle bir dikmişti ki bu, Sage’i biraz korkuttu. Yoksa korktuğu, Harlan’ın bu kadar yakınında durduğu her sefer midesinde hissettiği o tuhaf duygu muydu?

“Bana bir şey daha sor, Sage.”

Nefesi kesilen Sage, “Tüm sorularıma yanıt verdin,” dedi. “Bilmem gereken veya öğrenmek istediğim başka bir şey yok.”

“Evet, var.”

“Neymiş?”

“Seni bir daha ne zaman öpeceğimi bilmek istiyorsun.”

“Öyle bir şey bilmek istemiyorum! Nasıl oluyor da böyle düşünebiliyorsun?”

Sage’in ani itirazı Harlan’i zerre kadar sindirmemişti. “Kedi gibisin sen, değil mi? Kendini savunmak için durmadan tırmalıyor, pati atıyor ve tıslıyorsun. Ne zaman birisi gerçek Sage’e yaklaşacak olsa, sırtını kabartıyorsun.” Bakışları kızın dudaklarına kaydı. “Kendine biraz şans versen, zevkten dört köşe olursun.”

Sage güçlkle yutkundu, uzaklaşmak istiyor ama kıpırdayamıyordu, uzağa bakmak istiyor ama yapamıyordu. “Asla bilemeyeceksin. Beni öpmene bir daha asla izin vermeyeceğim.”

“Evet vereceksin. Acayip hoşuna gitti.”

“Hiç de gitmedi.”

Harlan ellerini uzatıp Sage’in yüzünü ellerinin arasına aldı. Başparmakları kızın dudaklarında geziniyordu. “İkimiz de, senin yalancı olduğunu biliyoruz, Sage. Bunda berbat olduğunu da.”

Sonra dudaklarını Sage’in dudaklarına götürdü. Ilık, yumuşak, iddiasız ve ıslaktı. Sage temasın birkaç saniye sürmesine izin verdi fakat Harlan dilinin ucuyla onun diline dokununca, geri çekilip başını çevirdi.

“Harlan...”

“İşte bu kadar. Adımı söyle.”

Harlan’in dudakları Sage’inkileri bir kez daha yakaladı. Sage hafifçe inleyerek itiraz ettiyse de bu kesinlikle göz ardı edildi. Harlan dilini bu kez uzattığında, Sage onun dilini

kendi diliyle okşayarak karşılık verdi.

Harlan başını yana yatırıp öpüşmeyi derinleştirirken, kollarını kızın beline sarıp onu iyice kendine çekti. Sage'in kulakları bir ses ahenksizliğiyle uğulduyordu; neden sonra bunun kendi kalbinin güm güm atması ve tükenen şehvetin uğultusu olduğunu fark etti. Bu sesi daha önce hiç duymamış, oysa şimdi hemen tanıyıvermişti. Bedenine yayılan ısı dalgası, kalçalarında toplanıyordu.

Harlan dilini Sage'in ağzının derinliklerine götürerek defalarca tadına baktı. Ya nefes alacakları ya da ölecekleri zamansa, Harlan yüzünü Sage'in boynuna gömdü, onu deli gibi öpüyordu. Kulağına kadar öptü. Onun dilinin ılık, ıslak dokunuşunu hisseden Sage, yavaşça inledi. Dizleri titredi ve kanepeye doğru geriledi.

Harlan onu yatırıp bedeniyle kızın bedenini kısmen kapattı. Sage parmaklarını Harlan'ın saçlarına geçirip onu kendine doğru çekti. Buna ihtiyacı vardı. Bir erkeğin ağırlığının onu ezmesine, onu tutku ve şehvetle arzulamasına, dudaklarıyla nefesini kesmesine ihtiyacı vardı.

Harlan'i sanki aşkından ölüyormuş gibi öpüyordu. Bir dizini büküp baldırının iç kısmını Harlan'in kalçasına dayadı. Bu çok iyi hissettirdi. Bacaklarının arasına değen Harlan'in ereksiyonu sertti. Daha fazlasını isteyen Sage, kalçalarını oynatarak ona sürtündü.

Harlan kızın göğsünü okşamak için elini kazağının içine soktu. "Sage, sana böyle dokunmamı istiyor musun?"

Sage bir yandan Harlan'in, ilk gördüğü andan beri ba-

yıldığı ancak şimdi kabul ettiği yüzünü rastgele öperken iç çekerek evet anlamında cevap verdi.

Harlan kızın göğsünü sutyeninden çıkardı. Sage'in dikleşen göğüs ucunu parmaklarının ucuyla okşadı. Sage daha fazlasını isteyerek inledi ve sırtını kamburlaştırdı.

"Tatlı bebek, Sage." Sefil bir halde iç çeken Harlan, elini çıkarıp yüzünü kızın arzu dolu dudaklarından kurtarmaya çalıştı.

Sage nihayet Harlan'ın artık onu okşamadığını, ilgi istediğini anladı. Tutku dolu, bal rengi kocaman gözleriyle Harlan'e bakarken başı onun ellerinin arasındaydı. "Sorun ne?"

Harlan, "Hiçbir şey," diye yanıt verdi. "Muhteşemsin. Muhteşem görünüyorsun. Muhteşem hissettiriyorsun. Tadın muhteşem."

Sage boğuk bir sesle, "O halde neden durdun?" diye sordu.

"Ağabeylerini seviyorum, Sage. Onlar da beni seviyor ve bana güveniyorlar. Onların güvenini boşa çıkaracak bir şey yapmak istemiyorum."

Hâlâ kıpırdanan Sage, hafifçe hareket ederek Harlan'i bacaklarının arasına daha rahat yerleştirdi. Harlan gözlerini yumup yavaşça inledi. Gözlerini yeniden açtığında, olağanüstü parlaklardı. Ağzının kenarlarındaki çizgiler gergindi. Nefesi kesik kesikti.

"Seni bir daha asla öpmemeliydim. Bunun bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim... ah, kahretsin." Acı çekiyormuşçasına yüzünü buruşturdu. "İnan bana, Sage, şu an du-

daklarımı tüm bedeninde gezdirmekten daha fazla istediğim hiçbir şey yok. Nerede olmak istediğimi biliyorsun. İçinde. İçinin derinliklerinde.” Gözlerini yeniden kapatıp düzensiz nefes aldı.

“Ama daha ileri gitmeden önce, ne yaptığını bilip bilmediğini ve bunu benim kadar isteyip istemediğini bilmek zorundayım. Şımarık, küçük bir kızın egosunu tatmin etmek için kullanılmak istemiyorum.”

Sage, içini saran arzuya galip gelebilecek başka bir duygunun olabileceğine inanmıyordu. Fakat Harlan’ın sözlerini düşününce, öfkenin her şeyi fethedebileceğini anladı. Öfkeyle homurdanarak Harlan’i üzerinden itti, öyle ki, Harlan neredeyse karavanın muşamba zeminine kapaklanıyordu.

Bir hışımla kanepeden kalkıp dağınık saçlarını gözlelerinden çekti. “Ağabeylerimin intikamından korkmana gerek yok,” diye bağırdı. “Bir gün seni kendi ellerimle öldürecek-
ğim.”

Tehdidini savurduktan sonra, kapıyı açıp basamakların üzerinden atladı ve karanlığa doğru yürüdü. Harlan pikabıyla yanında durduğunda yaklaşık üç yüz metre yürümüştü.

Harlan açık camdan, “Bin şuna,” diye seslendi.

“Cehenneme kadar yolun var.”

“Ne yapacağız, durup birbirimize sövecek miyiz? Çocuk gibi davranmayı bırak ve bin hadi. Yağmur çiselemeye başlıyor.”

Sage aniden durup yüzünü ona döndü. “Yürüyeceğim. Seninle gitmektense, ortalığı sel götürse bile yürüyeceğim.”

“Akşam yemeğine saatlerce geç kaldığım için ailene ne diyeceksin peki?” Sage bir an durup düşündü. Harlan bu avantajı değerlendirdi. “Neden geciktiğimizi söylemeye hazır mısın?”

Sage karanlıkta durmuş ona dik dik bakıyordu. Harlan bakışlarını başka yöne, ufka doğru çevirdi. Pişmanlığı çok açıktı. Yeniden Sage’e baktığında, küstahlığından eser yoktu.

“Bugün, başlamaması gereken bir şeyi başlatmanın tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Sana elimi sürdüğüm için bile özür dilerim. Noel günü ahırda olan bitenin ardından, sana bir daha dokunmamam gerektiğini bilmem lazımdı. Ama...” diye yumuşakça devam etti, “Suçun ilk öpüşmeden sonraki kısmını ve ben durdurmasam neler olabileceği kısmını kabul etmen lazım.”

Adamın altında ne kadar arsızca kıvrandığını hatırlayan Sage, içinden onun haklı olduğunu biliyordu ama bunu kabul etmektense dilini keser atardı. Şu anki davranışıyla, Harlan sevişmelerini kestiği için ona ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu sadece. Buna katlanamazdı. Ayrıca, Harlan’dan onu eve bırakmasını isteyen Chase’di. Eğer eve onunla gitmezse, ailesi bunun nedenini bilmek isteyecekti.

Sert adımlarla yürüyüp pikabın kapısının kulpunu çevirdi, kapıyı açtı ve içeri bindi. Cam yerine takılmamıştı, açık yer hâlâ mukavvayla yamalıydı. Oradan dışarıyı göremediği için ön camdan soğuk bir tavırla dışarı baktı.

Gözlerinde biriken yaşları hissedince, gözlerini kırpıştırarak yaşları engelledi; Harlan’ın bunu görmesini istemi-

yordu. Harlan'ın onu, çılgın arzuları engellenmiş bir kadın olarak görmesindense, şımarık küçük bir kız zannetmesini tercih ederdi.

Ve Harlan'i arzulamıştı.

Son günlerde kimseye tamamen dürüst davranmıyor olsa bile, en azından şu an kendine dürüst olmalıydı. Çileden çıkarıcılığı kadar arzuluyordu onu.

Nasıl bir büyüğü varsa, Sage'in daha önce karşılaştığı kimseye benzemiyordu. Kovboyvari gevşek yürüyüşü, cılız bedeni, delici mavi gözleri, dağınık sarı saçları, gizemli havası, tahammül edilemez küstahlığı, Sage'in onu daha önce hiçbir erkeği istemediği gibi istemesine neden oluyordu.

Çocukluk aşkıyla mücadele eden saf bir genç kız gibi davranıyordu. Sage'in kız arkadaşları, ağabeyleri için deli olurlardı ve Sage onların bu aptallığıyla dalga geçerdi. Bir adama bu şekilde karşılık vermek, adam ona her baktığında böyle sıcacık, capcanlı, heyecanlı hissetmek gururunu zede liyordu.

Fakat Harlan diğer erkekler gibi değildi. Gizli güçleri vardı. Onu sadece öpmemişti, ağzıyla sevişmişti. Travis'in öpücükleri onu asla dengesini yitirme noktasına getirmemişti. Onun sarılması asla başını döndürmemişti.

Harlan onu fiziksel karşılıkların daha ötesinde tavl amıştı. Duygularından faydalanmıştı. Belli ki, muhtaç bir çocukluk geçirmişti. Liseye gidemediğini söylemesi Sage'i derinden etkilemiş, Sage bir şekilde onun muhtaç olduğu şeyleri telafi etmek istemişti.

Fakat onun da kendi için bir şeyleri telafi etmesini istiyordu. Onun dokunuşunu, ateşli öpücüklerini istiyordu. Dudaklarını tüm bedeninde gezdirmesi hakkında söylediği şey, ölçüyü aşıyordu ama dudaklarının tenine değdiğini düşünmek bile onu titretmeye yetiyordu.

Göz ucuyla ona baktı. Bu adam, onu ne kadar etkilediğini hiç bilemeden ölüp gidecekti. Nedenleri ne kadar onurlu olursa olsun, Sage'i reddetmesinin kızı ne kadar kırdığını asla bilemeyecekti. Onu hayatının en hassas döneminde geri çevirmişti.

Travis, Sage'in kendine olan saygısını yerle bir etmişti. Şimdiyse, özsaygısı hâlâ dağlanmış ve kabarmış haldeyken, Harlan onu yeniden ateşe atmıştı.

Onu en rahatsız eden şeyse, bu adamın onu fena halde incitebilme kapasitesiydi. Bunun nedenini çözemiyordu.

Harlan pikabını evin yanındaki yola park ederken, Lucky ve Chase verandada biralarını yudumluyorlardı. İşe başladığı ilk gün, yanlarında çalışan bir adamla yaptıklarını duysalar, ağabeyleri onun hakkında ne düşünürdü acaba?

Harlan'e huzursuz bir bakış attı. "Karavanda olan biten kesinlikle aramızda sır olarak kalacak."

"Olur."

"Samimi itiraflarda bulunma sakın."

"Olur."

"Bunun yaşandığını unut."

"Olmaz."

Sage başını kaldırıp Harlan'ın gözlerine baktı. Öyle bir

etkisi vardı ki, Sage eve doğru sendeleyerek yürürken nefesini zar zor toparlayabildi. “Selam.”

Chase, “Nerede kaldınız?” diye sordu.

“Ne önemi var?”

Lucky, “Sizi bekliyorduk,” dedi. “Chase sen gelmeden gitmek istemedi.”

Sage ters ters, “Pekâlâ, buradayım işte,” dedi.

Büyük ağabeyi, “Sinirlenecek bir şey yok,” dedi. “Biraz beyin fırtınası yaptık ve bunu seninle tartışmak istedik.”

“Ne tür bir beyin fırtınası?”

Sage çiseleyen soğuk, gri yağmurdan kaçmak için verandanın altına girdi. Yandan gördüğü kadarıyla, Harlan –tıpkı onu Belcher’lerin sarmaşık kaplı duvarına yaslanmış halde ilk gördüğü zamanki gibi– destek pozisyonuna geçmişti.

Lucky, “Sage nasıldı, Harlan?” diye sordu.

Harlan boğazını temizledi. “Şey, ee, iyiydi. İyi yani. Gerçekten hevesli.”

Sage yanaklarının yandığını hissediyordu. Ona bakmaya cesaret edemedi, onu ve seksi öpüşmelerini kafasından atıp ağabeylerinin söylediklerine konsantre olmaya çalışıyordu.

Lucky hararetle konuşuyordu. “Son söz senin, elbette.”

“Ne konuda son söz?”

“Kendini kesinlikle rahat hissetmediysen, ona yaklaşmanı istemiyoruz,” dedi Chase.

“Kime yaklaşmamı?”

“Ve o da hayır diyebilir,” dedi Lucky.

Chase araya girip, “Ve bu durumda,” dedi, “kimse haksızlığa uğradığını düşünmesin.”

“Ama o daha avantajlı. Şirketimize yatırım yapabilecek paralı insanlar tanıyor.”

“Sage, tüm yapman gereken, fikri ona satmak.”

Sage şaşkın gözleriyle bir ona, bir diğerine bakıyordu. Ellerini teslimiyetle açarak kahkahayı patlattı. “*Kim?*” diye haykırdı. “Birisi bana kim ve ne hakkında konuştuğunuzu söyleyebilir mi acaba?”

Chase sırtarak, “Doktor Belcher,” dedi. “Travis’in babası. Müstakbel kayınpederin.”

Dokuzuncu Bölüm

“Merhaba, Lucky. Bu kadar geç saatte aradığım için özür dilerim.”

“Harlan? Saat kaç?”

Harlan kolundaki saate baktı. “İkiyi biraz geçiyor. Tanrım, üzgünüm. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım.”

“Sorun değil. Aramanı ben istemiştim. Eee?”

Harlan, Lucky’nin sesindeki mahmurluğu anlıyordu. Onu derin uykusundan uyandırıp kötü haber verecek olmaktan nefret etti. “Okul yönetiminin o bilgisayarı bana neden bu kadar ucuza satmak istediğini şimdi anlıyorum.”

İkinci el bir bilgisayar bulmak için günlerdir kasabayı didik didik arıyordu ve sonunda bir devlet okulunun, elindekini cüzi bir fiyata bırakabileceğini öğrenmişti.

Lucky, “Çalışmıyor muymuş?” diye kötümser bir tahminde bulundu.

“Öyle sayılır.”

“Lanet olsun.”

“Aynen.”

İki telefon hattındaki sessizliğe hayal kırıklığı hâkimdi. “Pekâlâ, eve gel,” dedi Lucky. “Bu kadar uzun kalmamalıydın.”

“Hayır, geceyi bitirmeden önce bir şey daha deneyeceğim. Chase’i arayabilir miyim?”

“Hayır. Aramanı söylediğini biliyorum ama kötü bir haber için neden uyasın ki?”

“Aslında kafamdakiler için.”

Lucky, “Lanet olsun,” diye tekrarladı. “Keşke Sage arayıp destek olsa. Böylece Belcher’le hangi noktada olduğumuzu anlarız.”

Harlan tırnağını kemirmeye yoğunlaşmıştı. Sesinin rahat çıkmasına gayret ederek, “Henüz ses çıkmadı mı?” diye sordu.

“Hem de hiç. Noel arifesinden sonra iş konuşmak istemedi sanırım. Muhtemelen Travis’le planları vardı.”

Harlan aslında işin doğrusunu bilmesine rağmen, Lucky’nin teorisine uydu. “Evet, muhtemelen öyle olmuştur.”

“Belcher’lerin Noel gününde davet verdiklerinden ya da bir yere davetli olduklarından eminim; bu yüzden Sage’in tatil esnasında Doktor Belcher’le konuşma fırsatı olmamıştır. Yine de, arayıp bize bu kadarını söyleyebilirdi.”

Harlan zayıf bir sesle, “Eminim kendine göre sebepleri vardır,” dedi.

“Bir kadının aklından ne geçtiğini kim bilebilir ki? Ah, Devon, bu acıttı ama!” diye haykırdı. Harlan onun sessizce, “Uyuduğunu sanıyordum,” dediğini duydu. Kısa bir aranın

ardından, Lucky yeniden telefona konuştu. “Eve dön ve uyu, Harlan.”

“Fazla kalmam.”

“Sabah görüşürüz.”

Harlan yatağını paylaştığı ve sarılarak yeniden birlikte uyuyabileceği bir eşe sahip olduğu için arkadaşını kıskanarak yalnızlığın verdiği hüznle telefonu kapadı. Harlan’ın eşi olmadığı gibi, karavandaki pütürlü, daracık yatağı saymazsa, yatağı da yoktu.

Yattığı yatak ödünçtü. Geceleri yatağa girdiğinde, o yatakta daha önce yatan kadını düşünmekten gözüne uyku girmiyordu.

Minik tornavidayı eline alıp yeniden kurcalamaya başlarken yüksek sesle, “Acaba bu gece ne yapıyor?” diye meraklanmadan edemedi.

Neredeyse gece gündüz prototip üzerinde çalışıyordu. Çok çalışmak umurunda değildi; hatta bu çaba gerektiren proje, kafasını meşgul edip Sage’i düşünmesine engel olduğu için memnundu.

Ateşli bir hatundu. Chase ve Lucky ondan potansiyel yatırımcı olarak Travis’in babasıyla görüşmesini önerdiklerinde, kendini belli etmişti. Başka bir kadın bu durumda olsa, düşer bayılırdı veya gözyaşlarına boğulurdu. Belki de kekeleyerek açıklama yapardı.

Sage ise bir-iki saniye duraksayıp ardından gülümseyerek neşeli bir tavırla, “Bu harika bir fikir!” demişti.

Harlan onu dinlerken ve seyrederken, duyduklarına ve

gördüklerine inanamamıştı. Bu kız yorulmak bilmiyordu. Ağabeylerini üzmeğe, kendi yalanım devam ettiriyordu.

İnsan onun kararlılığına ve cömertliğine hayran kalırdı. Çünkü, şimdi kendini kurtarmak için yalan söylemiyordu. Aslında, tam tersiydi. Kendi gururunu ayaklar altına alıp ağabeylerinin hatırı için Doktor Belcher'i görmeye gidiyordu.

Akşam yemeği boyunca, Belcher'in ne kadar nüfuzlu bir adam olduğu ve sorunlarına kesinlikle çözüm olacağı konusunda gevezelik etmişti.

Ev yapımı *enchilada** yerken, "Başka teşebbüslere de yatırım yaptığını ve çok başarılı olduğunu biliyorum," diye anlatıyordu. Portakal şerbetiyle *oreo*** yerken ise, "Sabah kalkar kalmaz yola çıkacağım," diyordu.

İşte o an, gözlerini Harlan'ın gözlerine dikmişti; o ana kadar yapmaktan sakındığı bir şeydi bu. Gözleri onu keşfetmesi için meydan okuyordu. Harlan elbette bunu yapamazdı. Bu, Sage'in işiydi. Harlan'ın yönlendirmesi olmaksızın, rolünü gerektiği gibi oynamak zorundaydı.

Masadan kalkarken, "Şimdilik bana izin verin," dedi. "Yukarı çıkıp çantamı hazırlayayım." Sesi yüksek ve cıvıl cıvıldı, gözleri anormal bir şekilde parlaktı; ama bunu tek fark eden Harlan'dı.

Harlan sessizce oturup kaşığıyla eriyen portakal şerbetini didikleterek ve kendisini terk eden adamın babasıyla konuşmaya Houston'a gitmenin onun için dünyadaki en zor şey olacağını düşünerek, Sage'in merdivenleri çıkışını seyret-

* Meksika mutfağına özgü, acılı bir tür börek. (ç.n.)

** Beyaz krema dolgu çikolata. (ç.n.)

mişti. Aynı şeyi yapma cesaretini kendi gösterir miydi, bilemiyordu.

Sage yapmıştı. O, Harlan'ın karşısına çıkan en tuhaf kadındı.

Harlan ertesi sabah mutfığa indiğinde Laurie, Sage'in çoktan yola çıktığını söylemişti. "Tatile denk gelen hafta sonunda onun yolda olmasından nefret ediyorum ama bu seyahati iptal etmesi için onu ikna edemedim. Öyle inatçı ki."

Sözcükler yetersiz kalıyordu. Sage Tyler, Harlan'ın şimdiye dek tanıdığı en inatçı insandı, aşırı dik kafalı, gururlu ve yürekliydi. Ayrıca, Harlan'ın tanıyıp arzuladığı çok az sayıda kadınların arasında en çok arzulanıyordu.

Sarı saçlarından ayak parmaklarına kadar, Sage Tyler bir yetmişlik, büyüleyici bir kadındı. Saçlarını küstahça savurması ve sabırsızlıkla ayaklarını yere vuruşu Harlan'ın hoşuna gidiyordu. Şımarıklığından hoşlanıyordu. Yürekliliğine hayrandı ve öpüşüne bayılıyordu.

Hayat dolu bir kadınsılığın konsantre paketi gibiydi.

Üzücü olan kısım şuydu: Harlan onun ne kadar kadınsı ve arzulanırlığını bildiğini sanmıyordu. Ailesine ağabeyleri kadar önemli olduğunu kanıtlamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki, kendinden başka bundan kuşku duyan birinin olmadığını fark edemiyordu. Kadınsı olmayı bir güç olarak değil, zayıflık olarak görüyordu.

Onu bunun tam tersine ikna etmek kolay olmayacaktı. Sage, Laurie'nin sevgi dolu bir anne olarak söylediği her şeyi önyargıyla reddediyordu. Yalnızca ağabeyleri tarafından hoş

görüldüğünü ve desteklendiğini düşünüyordu.

Onu kendi değerine ikna etmesi için ihtiyacı olan şeyse, doğru adamdı.

Kelimeleri vurgulamak için tornavidayı tık tık vurarak, “Ve o sen değilsin,” dedi. “O halde bu düşüncüyü derhal aklın dan çıkar.”

Harlan onu öptüğü zaman, onun kendi tutkusundan bi-haber olduğunu içgüdüsel olarak anlamıştı. Sage öpüşmeye karar verdiği zaman, her şeyini ortaya koyuyordu. Dudakları dünyanın yumuşak merkezi haline geliyordu. Eğer gerçek öpücük buysa, Tanrı bilirdi... şeyin nasıl olacağını.

Tehlikeli topraklarda gezinen bu düşüncelerini kafasından savuşturdu.

Onun bu şehveti muhtemelen pek çok erkeği, erkekliklerine tehdit oluşturduğu için korkutmuştu. Belcher de onlardan biriydi kuşkusuz. Ama şanslı bir adam sonunda bunu anlayacak, kabul edecek ve bunun keyfini sürecekti. Şanslı bir orospu çocuğu olacaktı bu. Hayatının kalanını, serbest bıraktığı aç dişi aslanı tatmin etmekle geçirecekti.

Son birkaç dakika içinde, Harlan'ın kot pantolonu onu rahatsız edecek şekilde daraldı. Sage'i sadece düşünmek bile fiziksel tepki vermesine yol açıyordu. Bunun sona ermesi gerekiyordu. Sage'e iki kez neler yapabileceğini göstermişti ve sonunda ne olmuştu? Kız ondan nefret etmişti.

Bunu göze alamazdı. Sage onunla birlikte Tyler Sondaj'da çalışacaksa yapamazdı. Tyler ailesini tanıyordu. Onu seviyorlar ve fikirlerine inanıyorlardı ama iş Sage ile onun

arasında tercih yapmaya varırsa, onu anında kapının önüne koyarlardı.

Gelecekte oradan ayrılması elbette ki kaçınılmazdı. Hiçbir yerde uzun süre kalmazdı. Ama gitmeden önce, başladığı işi bitirmek daima hoşuna giderdi. Patronunun bir haydut olduğunu öğrendiği zaman hariç, asla bir projenin ortasında çekip gitmemişti.

Hararetli yapısı, kışkırtıcı bedeni ve kaymak gibi dudaklarıyla Sage Tyler, geçici süre birlikte çalıştığı o serseriden daha tehlikeliydi. Harlan ondan uzak dursa iyi olacaktı.

Fakat makinenin içini kurcalarken, düşünceleri yeniden ona kaydı. Nerede olduğunu, ne yaptığını ve onun da kendini yalnız hissedip hissetmediğini düşündü.

Pat, dirseğiyle Laurie'yi dörterken, "Bu felaket bir fikirdi," diye söyleniyordu. Milton Point'e yeni açılan McDonald's restoranının önünde, kahvaltı kuyruğunda sipariş vermek için ayakta bekliyordlardı. "Kendimi şapşal gibi hissediyorum."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü hiçbir zaman kahvaltıda üzerinde embesil bir palyaço resmi olan kâğıda sarılı bir şey yemedim."

Laurie omzunun üzerinden fısıldayarak, "Neden burada buluşmak istediğimi söyledim," dedi. "Bu hafta boyunca kahvaltı için her sabah eve geldin."

"Yani?"

Gülümseyen garson kıza, “İki yumurtalı *McMuffin*, iki portakal suyu ve iki kahve,” dedi. Sonra yeniden Pat’e dönüp, “Çocukların geceyi benimle geçirmek için gizlice eve girdiğini zannetmesinden korkuyorum.”

“Fena fikir değilmiş.”

Laurie, omzunun üzerinden Pat’e utandırıcı bir bakış atıp onun tepsileri alabilmesi için yana çekildi. Pencerelemin yanında boş bir masa buldular. Otoyolda trafik hızla akıyordu. Pat turuncu banketle ufak masa arasına sıkıştı. Küfürler mırıldanarak şapkasını çıkardı ve yanındaki sandalyeye koydu.

“Koca bir bebek gibi davranıyorsun.”

Pat sandviçinden ilk ısırığı alırken, “Bebekler azmaz ama,” dedi.

Yanakları kızaran Laurie, sinirlenmiş gibi görünmeye çalıştı. “Benimle konuşurken sözlerine dikkat et, Pat Bush. Yemin ederim, son zamanlarda seninle ne yapacağımı kestiremiyorum. O kadar aksisin ki.”

“Tüm bunlardan bıktım. Yalvarmak zorunda olmaktan bıktım. Yılbaşı oldu. Bir sonraki tarihin ne? Paskalya mı? Anma günü mü?”

Bunu söyledikten sonra, masaya eğildi. “Dinle, Laurie. Birbirimizi tanımıyor değiliz. Sana olan sevgimden şüphe duyuyor değilsin. Seni neredeyse kırk yıldır seviyorum. Budayatta olsaydı, sessizce seni sevmeye devam edecektim.

“O öldükten sonra bile sabrettim. Seni kırmak veya yalnızlığından faydalanmaya çalıştığımı düşündürmek isteme-

dim. Lucky'nin bebeğinin doğduğu ve seni hastane koridorunda öptüğüm gün var ya, işte o, hayatımın en mutlu günüydü.

“Ama şimdi birkaç kaçamak öpücük yetmiyor. Kilisede yanına oturmak, evinde yemek yemek ve orada burada sana eşlik etmek artık kesmiyor. İkimiz de gençleşmiyoruz.” Laurie konuşmak için ağzını açtı, ama Pat başını sertçe iki yana sallayıp konuşmasını sürdürdü.

“Daha fazla zaman kaybetmek istemiyorum. Birlikte yaşamak istiyorum. Seni çıplak görmek istiyorum. Seninle sevişmek istiyorum.”

“Şşt, Pat! İnsanlar duyacak.”

“Boşver, duysunlar. Umrumda değil. Seni istiyorum. Tamamen. Hep. Tüm yetişkinlik hayatım boyunca, seni en yakın dostumla, çocuklarınızla ve kanatların altına aldığın başka herkesle paylaşmak zorunda kaldım. Pekâlâ, şu an kendimi birdenbire acayip bencil hissettim. İlginin merkezinde olmak istiyorum ya da ilgini hiç istemiyorum.”

Bir an hırçınca baktıktan sonra, Laurie, “Ne nutuktu ama!” dedi.

Pat neredeyse unuttuğu sandviçini bir kez daha ısırdı. “Ne hissediyorsam onu söyledim.”

“Artık biliyorum.”

“Artık biliyorsun.”

Laurie ekmeğinin içinden bir parça alıp parmaklarının arasında yuvarladı. “Pat?”

Pat ters ters, “Ne var?” diye sordu.

“Merak ediyordum da.”

“Neyi?”

Laurie kirpiklerinin altından ona baktı. “Yatağın ikimizin sığacağı kadar geniş mi?”

Milton Point kasaba sınırlarına yaklaşırken, Sage radyoya uyum sağlayarak mırıldanıyordu. Soğuk bir sabahtı. Soğuk kuzey rüzgârı esiyordu ama gökyüzü açıktı.

Sage’in havası da günlük güneşlikti.

Kasabaya yeni açılan McDonald’s restoranının önünden geçerken kahvaltı için durmayı düşündü ama sonra vazgeçti. İyi haberi ağabeylerine vermeye can atıyordu, doğrudan ofise geçecekti. Raporunu duyduktan sonra, ağabeyleri büyük ihtimalle onu bu öğlen gösterişli bir kutlama yemeğine götürürlerdi.

Noel arifesi ve Noel günü dahil, son birkaç gündür kaldığı ucuz motelden şafak sökmeden önce ayrılmış, kuzeye doğru yola koyulmuştu. Neyse ki, Houston trafiğinin yoğun olduğu saatleri atlatmış, zaman kazanmıştı. Kendi arabası Austin’de olduğundan, Devon’unkini ödünç almıştı. Onun arabası daha yeni ve ataktı. Kilometreler hızla geçiyordu.

Belki de, morali yüksek olduğu için zaman hızla akıyor gibiydi. Doktor Belcher’le görüşmesi bundan daha iyi geçmezdi. Sage nihayet sinirlerine hâkim olup ofisini aradığında, adam *şoke* olmamış, şaşırmıştı sadece. Sage tıbbi olmayan bir konuda onunla kişisel olarak konuşmak istemişti.

Adam önce çekincelerinden bahsetmiş, ardından dün öğleden sonraya randevu vermeyi kabul etmişti.

Harika geçmişti.

Kasabanın eteklerindeyken anayoldan çıkıp Tyler Sondaj'a giden ara yola saptı. Chase ve Lucky'nin binanın önüne park edilmiş araçları, çoktan geldiklerini gösteriyordu. Dikiz aynasına bakıp saçını ve makyajını kontrol ettikten sonra arabadan inip kapıya yöneldi.

İçeride kasvetli bir hava vardı. Lucky arada bir beyzbol topunu tavana atıp tutuyordu. Chase kahve fincanının içine bakıyordu. Sage pembe yanaklarla gülümseyerek içeri daldığında, ağabeyleri asık yüzlerini ona çevirdiler.

"Merhaba, Sage."

"Selam, Sage."

"Selam! Neden böyle somurtuyorsunuz? Harika haberlerim var!"

"Duyduk bile."

"Belcher hakkındaki mı?"

Lucky dudaklarını büzdü. "Evet."

"Anlamıyorum." Onların bu hevesiz hali, Sage'in yüzündeki parlak gülümsemeyi soldurdu. "Prototipi finanse etmeye karar verdiğini söylemedi mi sana?"

"Öyle dedi," dedi Chase.

"O halde..."

Lucky beyzbol topunu duvarın en uzak köşesine atıp araya girdi. "O kendini beğenmiş orospu çocuğuna, parasını güneşin doğmadığı yere yatırmasını söyledik."

Sage bir adım gerileyip, “Ne?” diye mırıldandı. Tüm endişesini, ısrarlı satışını, gururunu yutmak zorundaydı! Ne için? “Neden?”

“Bize numara yapmana artık gerek yok, Sage. Travis’le aranda geçenleri biliyoruz. Seni nasıl terk ettiğini ve büyük Noel partisinde başka bir kızla nişanlandığını duyurduğunu biliyoruz.”

“Siz... siz...” Dile getirebileceği tutarlı bir düşünce oluşturamıyordu.

“Eğer kız kardeşimiz o yavşak, pısırik piç kurusu için yeterince iyi değilse, onun o ihtiyar babasının lanet parasını istemiyoruz!” Lucky ayağa öyle bir hızla kalktı ki, oturduğu sandalyenin üzerine kapaklandı. “Onca zaman seni oyalayıp sonra da Noel’den önce terk ettiğini düşünmek...” Yumruğunu hızla diğer avucuna indirdi. “Ellerimi onun cılız boynuna dolamak istiyorum. Harlan dedi ki...”

“Harlan mı?” *Harlan!* “O nerede?”

“Bu sabah karavanında uyuyor,” dedi Chase. “Az önce arayıp bütün gece uykusuz kaldığını ve... hey, Sage, nereye gidiyorsun?”

Sage kapıdan fırladı ve basamakları inerek arabaya gitti. Anahtarı kontağa soktu, vitesi taktı ve gaza bastı. Karavana doğru hızla giderken çukurları görmezden geliyordu. Streamline’in önünde frene bastığında, arka tekerlekleri çamura saplanıp etrafa taş sıçrattı.

Kapılar önceden olduğu gibi, açıktı. Kapıyı çalmaya te-nezzül etmedi, içeri girip sola döndü, küçücük mutfaktan dar

koridora geçip uyuma yerine gitti.

Harlan çaprazlama, kolunu bacağını uzatmış, yüzüstü yatıyordu. Etrafına örtüler dolanmıştı. Sage fazla duran yastığı alıp hızla Harlan'ın kafasına vurdu.

“Seni piç! Seni alçak! Seni aşağılık serseri!”

Harlan yan dönüp kendini kafasına uçan yastık darbelerinden korumak için bir kolunu kaldırdı. “Ne olu...”

“Seni geberteceğim!” Sage yastığı bir kez daha kaldırıp indirdi. “Bunu bana nasıl yapabildin? Her şeyi mahvediyorsun. Hayatımı mahvettin. Senle tanıştığımdan beri...”

Harlan onu bir kolundan tutup yatağa çekince, Sage tısladı. Yastığı elinden alıp attı. Yastık komodinin üzerindeki kırmızı gece lambasına çarpınca, lamba yere düştü.

“Derdin ne senin?”

“Bırak kalkayım!”

Vurmaya, tekme atmaya, kollarını sağa sola savurmaya başladı. Harlan bir bacağıyla kızın bacaklarına bastırarak onu yatağa sabitledi. Sage, onun kasığına tekme atmaya çalıştı. Harlan buna engel olmayı zar zor başıarabildi.

“Kes şunu! Lanet olsun, Sage, sakinleşsene. Nasıl bu hale geldin sen?”

“Onlara anlattın. Gidip her şeyi yumurtlamak için ben kasabadan ayrıldıktan sonra ne kadar bekledin? Sana arkamı döndüğüm an güvenime ihanet ettin.”

“Neler oluyor anlayamıyorum, ah!”

Afallayarak göğsündeki dört ince kanlı çizgiye baktı. Dikkatle küfrederek kızın bileklerini tek eliyle tutup kızın

başının arkasında, döşekte kendi sert parmaklarıyla kenetlenmiş halde tuttu.

“Beni bir daha çizersen, yemin ederim tüm tırnaklarını bir çırpıda keserim, ona göre!”

“Umrumda değil. Saçlarımı da tıraş etsen umrumda değil. Ne yaparsan yap umrumda değil. Beni bu kadar aşağılayamazdın.”

“Bu kadar korkunç ne yaptım ki? Ha? Seni neredeyse bir haftadır görmüyorum bile.” Kızın üzerine abanarak sıkıca tutuyordu.

Sage kurtulmaya çabalayarak Harlan’ın altında kıvranıyordu. Tiksintiyle gözlerini kısarak, “Tıpkı sinsi bir ödleğ gibi, ben kasabadan ayrılana kadar bekledin, sonra da onlara anlattın.”

“Kim ne anlatmış?”

“Randevu için o moruğa yalvararak rezil olmama izin verdin. Travis’in güya aniden ortaya çıkan nişanı hakkında yaptığı küstahça açıklamalarını oturup dinlemek zorunda kaldım. ‘Onlar çocukluktan beri arkadaş, Sage. Bu işleri anlayacağından eminim, Sage. Travis gerçekten seni kırmak istemedi, Sage. Onun ve bu diğer genç kızın bir gün evlenecekleri az çok belliydi zaten.’ Falan filan... ben masasına kusmak isteyinceye kadar anlattı durdu. Ama Tyler Sondaj’ın geleceğinin hatırına, gözlerimi yere dikip ağzıma fermuar çekip adamın ağzından çıkan her aşağılayıcı sözü dinledim. Ona o iradesiz oğlu ve rüküş, küstah ve şişko karısından uzak olduğum için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istedim. Ama

bunun yerine, sözde mahcup ve kalbi paramparça biri gibi davrandım.”

Yüzünü onun yüzüne eğmiş olan Harlan’e aşağıdan ters ters baktı. “Ama bunu çektiğime değdi çünkü onun prototipi finanse etme vaadiyle oradan ayrıldım. O moruktan istediğimi aldım.

“Ama sonra sen Chase ve Lucky’ye Travis ile olanları anlatarak her şeyi mahvettin. Nasıl tepki vereceklerini anlamamış mıydın? Aile gururlarının onun beni terk etmesini kaldıramayacağını bilmiyor muydun? Hiçbir ayrıntıyı es geçmediğine emin misin? Beni terk ederken söylediği her bir kırıcı sözü anlattın mı onlara?”

“Ben anlatmadım.”

Kesin bir dille fakat sakince yapılan bu itiraz Sage’i daha da öfkeliendirdi. Yeniden ondan kurtulamaya çalıştı. “Anlattın! Anlattığını biliyorum. Tek bilen sensin.”

“Belcher biliyordu.”

Sage çabalamayı kesip ona aval aval baktı. “Ne?”

“Belcher biliyordu. Ağabeylerine anlatan biri varsa, Doktor Belcher olmalı. Ben değilim. Yemin ederim, Sage.”

Yalan söylüyor gibi görünmüyordu. Mavi gözleri uykusuzluktan hâlâ şişti ama Sage gözleriyle gözlerini sorgularken, Harlan ona direkt bakıyordu. Sage diliyle üstdudağını ıslatıp ter tadı alınca şaşırdı. Bu tuz tadı gözyaşlarından mı geliyordu yoksa?

“Ama Lucky senin... bir şey dediğini söyledi.” Ne dediğini duymayı beklememişti. Harlan’ın ona doğru söylemesi

mümkün müydü?

“Lucky varken Travis hakkında söylediğim tek şey, o herif hakkındaki düşüncemdi ve o da aynen benim gibi düşünüyordu. Houston’a seni almaya geldiğim zaman onu görüp görmediğimi sordu. Ona, o şerefe nail olamadım, dedim. Travis’i sadece uzaktan gördüğümü, kadının yataktaki pozisyonundan ziyade, toplumdaki pozisyonunu önemseyen bir adama benzediğini söyledim.

“Şu an tekrarlamamı duymak istemeyeceğin birkaç müstehcen yorumun ardından, ben oraya vardığımda, Travis’le ciddi bir tartışmada olduğunuzu söyledim. Bana ne konuda tartıştığınızı bilip bilmediğimi sordu. Yalan söylemekten nefret ederim ama senin hatırın için ona hayır dedim.

“Bu konuşma Noel günü geçti, yani senin Houston’a dönüp Belcher’den para istemeyi düşünmenden çok daha önce. Bu yüzden, eğer Lucky ve Chase nişanının bozulduğunu öğrendilerse, haberi başkasından almışlardır.”

Sage altdudağını ısırarak gözyaşlarını bastırmaya çalıştıysa da gözyaşları şakaklarından saçlarına süzüldü.

“Karşında yine kendimi rezil ettim. Senden nefret ediyorum,” dedi ciddi bir ifadeyle.

“Şu an tek nefret ettiğin kişi sensin.” Harlan başını olumsuzca salladı. Kızın inatçı gururunun ona sürekli acı çektirmesine derinden üzülmüyor gibiydi. “Kendine bu kadar yüklenme. Herkes hata yapar.”

Bir eliyle hâlâ kızı bileklerinden yatağa çakılı halde tutuyordu. Diğer elinin parmaklarını kızın saçlarının arasından

geçirip kafa derisine dokundu. “Saçlarını kazımak, ha?” Hafifçe gülerek başını gömdü ve kızın gözyaşlarından birini dilinin ucuyla yakaladı, ardından dudaklarını kızın ıslak elmacık kemiğinde gezdirdi.

“Kes şunu. Ne yapıyorsun?”

“Uzun zamandır istediğin şeyi veriyorum sana.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum. Sürekli bilmece gibi konuşuyorsun. Sen...”

“Sage, kıpırdama ve çenenin kapa.”

“Dedim ki, ah, Harlan... Harlan yapma. Gerçekten diyorum. Hımm...”

Harlan ağzını sıkı bir şekilde Sage’in ağzına bastırdı, kıvrak diliyle kızın dudaklarını aralayıp ağzının içinde gezinirken, Sage sessiz kalmaya dünden razıydı. Yalnızca memnuniyetle, ufak ufak iç çekiyordu. Öfkesi güneşin doğuşunun ardından dağılan sabah sisi gibiydi.

Mırıldıyordu.

Harlan onun ellerini serbest bırakmıştı ama o, ellerini kazağının altına götürüp sütyenini açıp göğüslerine dokunana dek, Sage bunu fark etmedi. Harlan onu yumuşakça okşuyor, güçlü ama nazik elleriyle göğüslerini sıkıyordu.

Elleri serbest kalınca Sage onu yeniden itebilir veya çizebilirdi. Ama bunun yerine, bir kolunu Harlan’ın çıplak sırtına dolayıp diğeriyle başını okşadı. Girip gezinmesi için dudaklarını ona bırakmıştı. Sage dilini onun sıcak ağzına kaydırıp tadına baktı, dudaklarını içine çekti, sonra nefes almak için durdular.

Harlan'ın okşamaları daha cüretkâr ve daha sabırsız bir hal aldı. Sage onun altında kıpır kıpırdı. Hiç konuşmadan, Sage'in üzerinde fazla kıyafet olduğuna karar verdiler. Harlan onu doğrultup kazağını çıkarırken, Sage de ona yardım etti.

İşte o zaman, Sage onun zaten çıplak olduğunu fark etti. Şaşkınlıkla sıçradı. Harlan omuzlarını silktilti. "Uyurken asla bir şey giyemem."

Harlan'ın uzun kollarındaki kaslar, her bir damarına kadar gayet belirgindi. Göğsü geniş ve kıllıydı. Göğsünden döne döne inen kıllar, dar beline indikçe azalıyor, sonra kocaman cinsel organının etrafında koyu renkli ve yine gür bir hal alıyordu.

Heyecandan Sage'in ağzından, elinde olmadan sessiz ve ufak bir haykırış çıkıverdi.

Yeniden uzandığında çarşafların soğuşunu sırtında hissetti. Harlan'ın kokusu çarşaflara sinmişti. Elinde olsa, o çarşafların içinde yuvarlanırdı.

Harlan dağınık, sarı saçlı kafasını Sage'in göğüslerine gömdü ve diliyle göğüs uçlarına hafifçe dokundu, onları yavaşça dudaklarının arasına aldı. Sage'in bedeninin alt kısmı arzuyla sızlarken, ruhuna coşku yayıldı.

Harlan bir göğsünü ağzına alınca, Sage arsızca inleyerek kıvrandı. Harlan parmak uçlarını kızın dudaklarına götürdü, Sage onun parmak uçlarını öperken, Harlan ağzını olağanüstü bir ustalıklarla kullanıyordu. Sage tırnaklarıyla Harlan'ın göğsündeki kılları tarayarak düşünmeden ona sımsıkı sarıldı.

“Sen yine çileden çıkmadan, üzerindikileri çıkarsak iyi olur.” Şakalaşır gibi konuşuyordu ama gözleri parlak bir ışık huzmesi gibiydi. Sage, *benim gözlerim de öyle görünüyor-*
dur, diye düşündü.

Sage çıplak halde yanına yatınca, Harlan sessizce küfrederek onu seyretti. “Tanrım, sen seyirlik bir şeysin, Bayan Sage.”

Harlan dudaklarını Sage’in dudaklarına götürüp bir başka öpücükle kızı mest etti. Yalnızca onun parmaklarını yumuşacık, narin teninde hissetmek, Sage’i etrafını sarmalayan altın renkli sisten çıkarabilirdi.

Nefes nefese, “Harlan, canımı yakma,” diye fısıldadı.

Harlan başını kaldırıp soru sorarcasına baktı. “Canını yakmak mı? Beni ne sanıyorsun? Canını yakmak aklımın ucundan bile geçmez.” Kıza nazıkçe gülümseyip kızın bacaklarının arasında pozisyon alırken onu yeniden öpmek için eğildi.

Sage kadifemsi penis ucunun onu ayırdığını, içine girdiğini, zorlayarak delip geçtiğini hissetti.

Hafifçe haykırdı.

Harlan kaskatı kesildi. Başını kaldırdı. Sert kollarını Sage’in üzerinde köprü yaparak kendini yukarı çekti ve kızın yüzünü yokladı. Saniyeler içinde, gözlerinin derinliğinde binlerce soru belirdi. Sonra gözlerini sımsıkı yumdu, sıkıdığı dişlerini göstererek küfrü bastı.

O kadar uzun süre sessiz ve hareketsiz kaldı ki, Sage endişelenmeye başladı. Ellerini onun koltuk altlarına doğru kal-

dırıp kıvrımlı yanlarını kaydırdı.

Harlan dişlerinin arasından tısladı. “Yapma. Lütfen hareket etme.” Gözlerini açtı. “Bebeğim, o kadar... sıkıydın ki.” Dişlerini gıcırdattı. “Ve... ah... çok darsın.” Başını eğdi, göğsünün altında duran memelere baktı. Boğuk bir sesle, “Çok güzel,” diye ekledi.

Kızın göğsünü avuçlayıp pembe, narin göğüs ucunu başparmağıyla okşadı. O okşarken, Sage’in bedeni refleks olarak onu sarmaladı.

Harlan yeniden kızın üzerine yatarken, “Ah, Sage,” diye inledi. Bir kolunu kızın beline dolamış, bedeninin alt kısmını kendine doğru kaldırıyordu. Yüzünü kızın boynuna gömüp birazcık ısırdı.

Sage içinde kasılmalar hissediyordu. Nefes kesici bir histi ama Harlan’ın ondan ne beklediğini kestiremiyordu. Az önce yaptığı hatadan dolayı içine kapanmıştı ve kendinden emin değildi. Şu an içinde başkaldıran duygular o kadar yeni ve hareketliydi ki, saçma sapan bir şey yaparak bunu mahvetmek istemedi; bu yüzden hareketsizce yatmaya çalıştı.

Ancak bedeni, beyninin emirlerine karşı geldi. Kalçalarını kaldırıp Harlan’ın altında daireler çizdi. Harlan’ın sıkı poposunu baldırlarının arasına kenetlemişti. Sırtındaki kasları elleriyle okşuyordu.

Harlan boşaldıktan sonra dakikalarca hareketsiz kaldı. Sonra yavaş yavaş, parmaklarına doladığı Sage’in saçlarını serbest bıraktı, bedenlerini birbirinden ayırdı. Yuvarlanarak ilerledi ve dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin ara-

sına alarak yatağın kenarına oturdu. Yere bakarak mırıldanıyor, kendiyle dalga geçiyordu.

Olan bitenin ardından, yaptığı şeyin fenalığı Sage'in içine oturdu. Apar topar kıyafetlerini toplayıp tuvalet büyüklüğündeki banyoya geçti.

Onuncu Bölüm

Sakaldan tahriş olan dudaklarının kenarı ve boynu için yapılacak pek bir şey yoktu. Göğüslerinin oradakiler görünmezdi. Soğuk suyla yüzünü yıkadı. Vücudunu lifleyerek yıkadı, üzerini giyinip elleriyle saçlarını düzeltmeye çalıştı. Çantasını arabada bıraktığını hatırlayınca gıcık oldu. Elindeki imkânlarla, kendine olabildiğince çekidüzen verdi.

Kapının tokmağını dakikalarca tutarak yeniden yatak odasına dönmek için cesaretini toplamaya çalıştı. Yatağın kenarıyla arasında taş çatlasa yirmi santimetre vardı; bu yüzden Harlan'le hemen yüz yüze geldiler.

Daha doğrusu, Harlan hâlâ yatağın kenarında oturduğu için, *karın yüze* geldiler. Harlan kot pantolonunu giymişti. Sage tarihte türünün en edepsiz kadını olduğunu düşündü; çünkü –dağınık saçları, sakalı, çıplak göğsü ve ayaklarıyla– Harlan ağız sulandırıcı görünüyordu. İçi pırpır etti, henüz olan bitenden dolayı daha kendini cezalandırmadan, aynı şeyin bir daha olmasını istiyordu.

Harlan ellerini çaresizce açarak, “Sage,” diye konuşmaya başladı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Güzel. Çünkü bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Gitmem lazım. Hoşça kal.”

Dar kapıdan geçip koridora yöneldi. Harlan onu mutfaktan geçerken yakalayıp yüzleşmek için çevirdi.

“Bunu konuşmalıyız.”

Sage inatçı bir şekilde başını hayır anlamında salladı.

“Neden bana şey olduğunu... yapmadığını... ilk olduğumu söylemedin?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“On dakika öncesine kadar ilgilendirmeyebilirdi. Ama sonrasında ilgilendirir.”

“Orada da bitti zaten.”

“Kahretsin, evet. Canını yaktım mı?” Uzanıp kızın sakal çizikleri içindeki dudaklarının kenarına dokundu. “Tanrım, Sage, canını yakabilirdim.”

“Pekâlâ, yakmadın ama işte, suçlu gibi davranmayı kes.”

“Şey...” Güçlkle yutkundu. “Kanıyor mu?”

Utanan ve kızan Sage, gözlerini indirdi. “Kanayan biri varsa, sensin.” Harlan’ın göğsünde hâlâ belirgin dört çizgi vardı. “Sana bunu yaptığım için özür dilerim.”

Harlan elleriyle umursamaz bir hareket yaparak çizikleri boşverdi. “İyi olup olmadığını bilmek zorundayım.”

“Evet!” diye haykırdı Sage, sesi çatal çataldı. Ne kadar duygusal hissettiğini göstermekten ziyade, öfkeye sığmıyor-

du. “Böbürlenirsin sanıyordum. Şimdi sana gerçekten sevi-
neceğin bir şey verdim, değil mi?”

Kolunu kurtarıp karavandan çıktı. İçinden koşmak gel-
di ama yapmadı, ağırbaşlılığını sürdürmek istiyordu. Fakat
oyalanmadı da. Açık kapıdan, Harlan tıraşsız yüzünde ciddi
bir ifadeyle, onun gidişini seyretti. Arabayı geriye alıp yola
doğru dönerken, Sage onunla göz göze gelmekten kaçındı.
Biraz ilerlemişti ki, şirket arabalarından birini süren Chase’le
karşılaştı.

Chase açık pencereden, “Sage,” diye seslendi. Kolunu
uzatarak işaret etti. “Neler oluyor? Neden ofisten öyle kaçır-
casına çıktın?”

Sage’in iki seçeneği vardı; ya gözyaşları içinde, büyük
ağabeyine yanlış adama âşık olmaktan korktuğunu itiraf ede-
cek ya da konuyu geçiştirecekti.

İlki –kendi için bile– kabul edilemez olduğundan, zoraki
gülümsedi. “Kan beynime sıçradı.”

“Belcher yüzünden mi?”

“Sayılır. Travis’le aramda geçenleri size Harlan’ın an-
lattığını zannettim.”

“Neden öyle zannettin ki?”

“Houston’a beni almaya geldiği gece, Travis’le konu-
ştuklarımıza kulak misafiri oldu.” Sinirle dudaklarını ıslatıp
Harlan’ın tadım aldı. Bu adamın tadı, tıpkı süttten bıyık gibi
görünür müydü? “Harlan’le bunu konuştum. O... hiçbir şey
söylemediğini iddia etti.”

“Hayır, Harlan’dan duymadık. Doktor Belcher bu sabah

arayıp son günlerde Travis'le aranızda geçenlere rağmen, bir iş girişiminde birlikte çalışmamızın çok sevindirici olduğunu söyledi. Ne dediğini anlayamadım. Açıklamasını istediğimde, her şeyi anlatıverdi.”

“Bu aşk üçgeninde beni yaralı bir ezik gibi anlattığına eminim.”

“Onun gibi bir şey.”

“Pekâlâ, yanılıyor.”

Chase bir an tereddütle kız kardeşinin yüzüne dikkatle bakarak doğru söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. “O halde neden bize anlatmadın, Sage? Neden son birkaç haftadır bize numara yapıyorsun?”

“Çünkü ailenin geri kalanını derdime ortak etmek istemedim. Jamie'nin doğumuna gölge düşürürdü. Tatil mahvolurdu. Herkesi rahatsız ve gergin etmekten başka neye yarayacaktı?”

Chase nazik bir şekilde, “Yine de, bize içini dökmeliydin, Sage,” dedi. “Bu aile bunun için var. Eğer içimizden biri acı çekiyorsa, bunu hepimiz hissederiz. Biliyorsun.” Sırıttı. “Belcher'in telefonundan beri, Lucky Houston'a gidip Travis'i eşek sudan gelinceye kadar dövmekten bahsediyor.”

Sage gözlerini devirdi. “Harika olmaz mıydı?”

“Söylemen yeter. İkimiz birden gideriz.”

Sage, kalbi sevgiyle dolup minnetle gülümserken, başını hayır anlamında salladı. “Ama düşündüğünüz için teşekkürler.”

“Annem küplere binecek.”

“Ah, Tanrım, haklısın, Chase. Ona söylemek zorunda olduğum için ödüm kopuyor. Beni sürekli sıcak çay ve fazladan yemekle bunaltacak.”

“Onu mazur gör. Üzerine titremek kendini iyi hissetti-recektir.” Pikabını Sage’in arabasından ayıran boşluğa uzandı. Sage elini uzatıp açık camdan ağabeyinin elini tuttu. “İyi olduğuna emin misin?”

“Benim için endişelenme. Herkesin zannedeceği gibi kalbim kırılmadı.”

“Bunu söylediğine sevindim, Sage. Travis büyük bir kayıp değil.”

“Doğru. Diğer kayıp daha büyük; yani Doktor Belcher’in iş dünyasındaki temasları.”

Chase, Sage’in bildiği bir inatçılıkla başını olumsuzca salladı. “Asla. Belcher’in yardımı olmadan da ayakta kalırsız, teşekkürler.”

Alacakları en akıllıca tavır bu olmamasına rağmen, ağabeylerinin kendilerini bu denli güçlü hissetmeleri sevindiriciydi. Sadakatlerini gösteriyor ve Sage’in de dahil olduğu bir aile bağı oluşturunuyordu.

Chase’in elini bırakmadan önce sıktı. “Eve gidiyordum. Houston’dan çok erken saatte ayrıldım. Şöyle bir uyku çekmeye hazırım.”

“Yorgunluktan perişan görünüyorsun. Ayrılık hakkında başka bir kadınla konuşmak istersen, Marcie iyi bir dinleyicidir.”

“Bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyorum. Geçmi-

şime dair kötü bir deneyim olarak görüp burada önüme bakacağım.”

Chase’in yüzü hâlâ endişeliydi. Sage’i rahatsız eden bir şey olduğunu hissediyor ama ne olduğunu çözemiyordu. “Eve git ve uyu hadi.”

“Öyle yapacağım. Görüşürüz.”

Sage arabasının camını kapattı, ağabeyine el salladı ve uzaklaştı. Eve vardığında kimsenin olmadığını görmek onu sevindirdi. Laurie ve Devon büyük ihtimalle bazı işler için dışarıdaydılar. Bitkin bir halde bir eliyle cilalı tırabzanları tutup diğeriyle de valizini taşıyarak merdivenleri çıktı. Artık orada başkasının kaldığını hatırlamadan önce, içgüdüsel olarak önceki odasına yöneldi. Sonra adımlarını değiştirip misafir yatak odasına gitti.

Banyo yaptıktan sonra, banyonun kapısının arkasındaki boy aynasında vücudunu inceledi. Son derece aynı görünüyordu. Bu mümkün olamazdı. Kendini o kadar farklı hissediyordu ki, bu kadar değişikliğin görünmez olmasını anlayamıyordu.

Anlayamadığı bir diğer şeyse, “bunun” Harlan Boyd’la olmasına neden izin vermişti. Sayısız genç adam, en saçma yöntemden en romantik yöntemeye kadar türlü yollar deneyip ona sahip olmaya çalışmıştı. Kendini yatağa attı.

Harlan ise biraz bir çaba göstererek, pek çoğunun uğraşıp başaramadığı şeyi başarmıştı.

Bu ona daha önce hiç doğru ve doğal gelmemişti. Travis de istemişti, tabii ki. Hatta bir keresinde, birlikte yaşamayı

önermişti. İlişkilerindeki samimiyeti arttırmak için bunu istediğini söylemişti. Sage kendine bile muğlak gelen bazı nedenlerden dolayı bunu istememiş, aylarca kaçmıştı. Sonunda Travis onu sıkıştırmaktan vazgeçmişti.

Sonra bu mavi gözlü, dar kalçalı serseri çıkagelmiş ve bir bakışıyla Sage'in içini eritmişti. Saçmalıktı bu. Harlan, Sage'in bir eşte olmasını *istemediği* her şeyi temsil ediyordu. Sage biraz olsun huzurlu bir gelecek için vaat isterdi. Harlan'ın bunu sağlayacak imkânı pek mümkün görünmüyordu. Sage büyük şehirli bir tip isterdi. Harlan ise taşralı, dağınık bir tipti.

Son otuz altı saat içinde, Doktor Belcher'in önünde el pençe divan durmuş, Tyler Sondaj'ın ilk çabasında yenilgiye uğramış ve yanlarında çalışan adamla seks yapmıştı.

Dalga geçerek yastığına, "Harika gidiyorsun, Sage," diye mırıldandı.

Harlan onun kendine aşırı yüklendiğini söylerken belki de haklıydı. Her insan hata yapardı. Belki de, o diğer pek çok insandan daha insandı. Her şerde bir hayır olurdu.

O, Doktor Belcher'e giderek gururunu ayaklar altına almış olmasına rağmen adam, Travis'in onu terk edişinin ardından, Sage'in onun karşısına bu kadar çabuk çıkabilme cesareti göstermesinden etkilenmişti. Sulama sistemlerinin pazarlanabilir olduğuna onu ikna etmiş olmalıydı. Satış sunumuyla adamı ikna etmişti. Doktor yatırım yapmaya hevesle söz vermişti. Anlaşmanın suya düşmesi şartlardan dolayı olmuştu; onun kötü pazarlamasından değil.

Bu sabah aralarında geçen şeyi, yalnız Harlan ve o bilecekti. Harlan işini veya ağabeyleriyle olan dostluğunu kurban etmemek adına bunu anlatmayacaktı.

Sage, onun kendini beğenmişliği konusunda dişini sık-mak zorundaydı sadece, bunu yapmak çok da zor olmayacaktı; çünkü işler yolunda giderse, şirket için seyahat ediyor olacaktı. Birlikte çok vakit geçirmeyeceklerdi.

İçinde filizlenen iyimserlik tohumlarıyla örtülerin altında daha da kıvrıldı. Nişanının bozulduğunu herkes bildiğine göre –ağabeyleri eşlerine ve annelerine de söyleyeceklerdi– artık rahatlayabilirdi. Yalancılık, tepesinde siyah bir bulut gibi asılı kalmayacaktı.

Tıpkı Chase’e dediği gibi, geçmişi geride bırakıp ileri bakacaktı. Belirli bir kariyer hedefi vardı ve bununla hem kendine olan saygısı hem de aile işleri fayda görecek.

Üniversitede geçirdiği yıllar boyunca, ailesiyle birlikte evde yaşamayı özlemişti. Şimdi, şımartacağı bir erkek, bir de kız yeğeni vardı. Annesi onun yeniden evde olmasından mutluluk duyacaktı. Birlikte daha fazla zaman geçirebileceklerdi. Eskisi gibi. Annesi onu şımartmaya ve her dediğini yapmaya bayılırdı.

Bu düşüncenin verdiği rahatlıkla uykuya daldı.

Fırında kızaran etin lezzetli kokusuna uyandı. Midesi guruldayarak hemen hemen son yirmi dört saattir yemek yemediğini hatırlattı. Giyinirken güneşin battığını fark etti. Ne-

redeyse tüm gün uyumuştı. Sabahki olaya rağmen, kendini tazelenmiş ve dinlenmiş hissederek yatak odasının kapısını açıp aşağı indi.

Eve gelen Harlan'e rastladı. Sage o an dondu kaldı. Harlan durdu. Bakışları birbirine kilitlendi. Harlan gözlerini bedeninin geri kalan kısmına çevirmese, Sage onun bakışlarının etkisiyle taş kesilebilirdi. Harlan, Sage'in bedenine bakarken gözlerinden çıkan ateş Sage'i sarıp sarmaladı.

Sage kendini hareket etmeye zorladı. İkisi de aynı çatı altında yaşadıklarına göre, bu sık sık yaşanacaktı. Harlan'ın varlığının onu yatak odasına hapsedmesine izin vermeyecekti. Sonuçta bu ev kimindi, Harlan'ın mı, Sage'in mi?

Amacı, mırıldanarak selam verip Harlan'ın yanından geçip gitmekti, o kadar. Ancak başarılı olamamıştı. Harlan'ın bir üstündeki basamağa gelir gelmez, Harlan ellerini uzatıp Sage'i kalçasından tuttu ve havada durdurdu. Avuçları Sage'in leğen kemiklerinin boğumunun üzerindeydi.

"Sage?" Harlan yalvaran gözlerle bakıyordu. "İyi misin, bebeğim?"

Sesi öyle yumuşak ve etkiliydi ki, neredeyse ellerini kullanmadan bile Sage'i durdurmaya muktedirdi. Sage onun ellerinin bedeninin üzerinde olduğunun farkındaydı, bu sabah-tan hatırlıyordu. Harlan'ın gözlerinde o nefret ettiği tek duyguyu –merhameti– görmese, kollarına atlayıp ona sarılması için yalvarabilirdi.

"Özür dilerim," dedi soğuk bir sesle. Harlan'ın ellerini itip çevresinden dolandı ve bir daha geriye dönüp bakmadan

kalan basamakları koşarak indi. “Anne?”

“Buradayım!” Laurie mutfaktan seslendi.

Yanakları ocağın sıcığından dolayı pespembeydi. Ku-
maş pantolonunun ve kazağının üzerinde eski bir önlük var-
dı ama daha önce Sage’e hiç bu kadar hoş görünmemişti.

“Döndüğüne sevindim, tatlım.”

Kollarını açtı, Sage kendini annesinin kucağına attı.
“Dönmek güzel, anne.”

Her ikisi de, buna ihtiyaçları olduğunu hissettiğinden,
uzun uzun sarıldılar. Sage, annesinin bildik kokusunu içine
çekip kendini yine rahatlık arayan ve bunu daima nerede bu-
lacağını bilen çocukmuş gibi hissetti.

Nihayet ayrıldıklarında, “Chase ve Lucky’nin sana Tra-
vis ile olanları anlattığını biliyorum,” dedi.

“Evet.”

“İyiyim, buna inanmanı istiyorum. İlk başta biraz hayal
kırıklığına uğradım ama uzun sürmedi.”

“Hayal kırıklığına uğramaktan ziyade kızdığına bahse
girerim. Ayrılığı değil de, ayrılan kişinin o olmasını takmış-
sındır.”

“Beni çok iyi tanıyorsun, anne.”

Laurie pişmiş mi diye patatese bıçak batırırken kendin-
den emin bir şekilde, “Sonuçtan son derece memnunum,” de-
di. Tencerenin kapağını kapatıp yeniden Sage’e döndü. “Seni
mutlu edecek adam Travis Belcher’den daha güçlü olmalı.”

Sage’in içi titredi. Harlan’ın ne kadar güçlü ama aynı
zamanda ne kadar da hassas olduğunu net bir biçimde anım-

sadı. Ne kadar doyumsuz ve ne kadar verici. Harlan'ın içine girip çıkışını her düşüncesinde, Sage takatsiz kalıyordu. Bugün sabah saçma bir düşünceye kapılarak Harlan'e karşı hissettiği şeyin aşk olduğunu zannetmişti; aslında Harlan sadece cinsel tahrik konusunda doğuştan özel bir yeteneğe sahipti.

Kendi yanaklarının da kızardığını annesi görmeden önce döndü. Yemeğin pişmesini bahane edemezdi. "Tüm bu yemekler ne için?" diye sordu.

"Chase ve Marcie'yi akşam yemeğine davet ettim."

Sage homurdandı. "Ölmüş aşk hayatımı hortlatmayacağız, değil mi?"

"Katiyen."

"Gerçekten de kimsenin üzüntü dileklerini istemiyorum, anne."

"Chase bunu herkese söyledi. Şimdi, endişelenmeyi kes ve masayı kurmama yardım et."

İşlerini bitirdiklerinde Devon, Lauren'i aşağı indirip yemekleri bölerken onları seyretsin diye yüksek çocuk sandalyesine oturttu. Lucky işten eve döndü, karısını ve kızını öptü ve ellerini yıkamak için izin istedi. Mutfak kapısına doğru giderken durdu.

"Hayatta mısın, yumurcak?" Sage ona dilini çıkardı. Lucky sırtıttı. "Son derece normal görünüyor."

Pat, Chase ve ailesiyle aynı anda geldi. O karmaşanın arasında Sage, Harlan'ın aşağı indiğini fark edemedi. Fakat sırtı sağlam bir vücuda değdiği an, bunun onun vücudu olduğunu anladı. Kalçası Harlan'ın belinin altına çarpmıştı.

Harlan keyif ve şaşkınlıkla homurdanarak elini kaldırıp yavaşça Sage'in göğsüne dokundu. "Dikkatli ol."

"Üzgünüm."

"Sorun değil."

Sage'in elleri yemeğin bulunduğu ağır servis tabağıyla doluydu. Çabucak ondan uzaklaşıp hızla yemek odasına yürüdü. Harlan'ın dokunuşu onu heyecanlandırmıştı. Parmaklarının bıraktığı sıcak etkiyi, kıyafetinin üzerinden hâlâ hissedebiliyordu. Sesinin kısık ve güven veren tonu, Sage'e bedenleri birbirine kenetliyken söylediği her şeyi hatırlattı.

Hep birlikte yemek masasının etrafına toplandılar. Harlan ile yan yana oturtulmak Sage'i şaşkına çevirdi. Kızarmış etin, üzerinde buharı tüten tereyağlı sebzelerin ve Laurie'nin ev yapımı mayalı yuvarlak poğaça kokularının arasında, Sage onun parfümünün kokusunu aldı.

Yemek esnasındaki sohbeti takip etmek zordu. Harlan'ın yanında olması, dikkatini dağıtıyordu. Dizleri çok defa birbirine çarptı. İkisi birden aynı anda tuzluğa uzandıklarında, parmakları birbirine değdi.

Harlan gümüş çatal bıçağı tutarken, Sage gizlice onu seyretti. Bu eller tenini ürperten, tenine ısı dalgaları yayan ellerdi. Harlan dudaklarını peçeteye silince, Sage bu dudakların göğüs uçlarını dikleşip sızlayana kadar durmadan öptüğünü, sonra da ağzının sıcak ıslaklığıyla emdiğini hatırladı.

Herkes normal davranıyordu fakat Sage, terk edilişi karşısındaki bu kayıtsızlığı sanki sahteymiş ve her an duygusal çöküntüye yenik düşecekmiş gibi, ailesinin onu dikkatle göz-

lemlediğini hissediyordu.

Bu olabilirdi ama onların sandığı nedenden dolayı değil. Yüzündeki yapmacık ifadenin, zoraki gülümsemesinin ve kendine özgü olmayan gerginliğinin nedeninin Travis değil, tam yanında oturan adam olduğunu bilmiyorlardı.

Yemeğin tadını almadan sahte bir iştahla yiyordu. Kendini uyarılmış hissediyordu. Tek tadına bakmak istediği, Harlan'dı. Onun çıplak bedeninin ağırlığını, kendi bedeni üzerinde hissetmeye açtı.

Üzeri çikolata sosu kaplı keklerini yiyip kahvelerini içerken, Pat sandalyesinden kalkıp çatalını bardağına vurunca şaşırdılar. Herkes sustu ve merak dolu gözlerle ona baktı.

“Ee, Laurie bunu, ah, size benim söylemem gerektiğini düşündü de.”

“Aman Tanrım, Pat,” dedi Lucky, “Böyle hasta gibi göründüğün en son sefer, benim resmi olarak kasten yangın çıkarmayla suçlandığımı söylemiştin.”

Masada bir kahkaha tufanı koptu. Pat gülmedi. Aslında her an kusabilirmiş gibi duruyordu. Parmağını gömleğinin yakasının içinde gezdirdi. “Hayır, bu sefer öyle bir şey değil. Bu... şey, biliyorsunuz... biz, yani Laurie ve ben, eee...”

Laurie sandalyesinden kalkıp onun yanında, ayakta durdu. Kolunu Pat'in beline doladı. “Pat'in size söylemeye çalışıp da beceremediği şey şu: Bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim.”

Pat, “Eğer sizin için sakıncası yoksa,” diye araya girdi. “Sakınca mı?” Yerinden ilk kalkan Lucky oldu. “Rahat-

ladım. Sen onunla evlenmeden adı hafıfmeşrep kadına çıkacak diye korkuyordum.”

“James Lawrence!”

Lucky onu azarlayan annesini kocaman bir kucaklamayla susturdu. Onun hemen ardından, Chase annesini kucakladı. Devon ve Marcie, Pat’i al yanaklarından öpüyor ve kendi gözlerindeki sevinç gözyaşlarını siliyorlardı. Harlan, Pat’in elini sıkarak ve farkında olmadan Laurie’yi kucaklayarak samimiyetle tebrik etti.

Sage yavaşça ayağa kalkıp çocuklar gibi sersemce gülümseyen orta yaşlı çifte doğru yürüdü. Hiç kimse, aralarındaki sevgiden şüphe duyamaz ve bunu onlara çok göremezdi.

Sage ilk önce Pat’e sarıldı. “Sonunda bu ailenin resmi bir üyesi olacağın için çok mutluyum. Hepimiz biraz kaçığız. Neye giriştiğini bildiğine emin misin?”

Pat şefkatle kızın saçından bir tutam çekerken, “Kesinlikle eminim,” dedi.

Sage bu kez Laurie’ye döndüğünde, annesi yüzüne endişeyle baktı. “Bunu sana söylememiz için en uygun zaman değil, biliyorum, Sage.”

“Sen ve Pat için en uygun zaman. Bu da, bunu doğru zaman yapar. O seni yıllarca bekledi.”

“Biliyor muydun?”

“Nasıl bilmem ki?” diye haykırdı Sage. “Senin hiç ahmak çocuğun yok. Lucky dışında tabii.”

Lauren’in cıyaklamaları arasında Lucky, “Duydum seni!” diye bağırdı.

Sage annesine uzun uzun sarılırken, gözyaşlarını engellemek için gözlerini sımsıkı yumdu. Ne pahasına olursa olsun, bir desteğinin daha altından kayıp gittiğini bilmelerine asla izin vermeyecekti. Altında kaç tane kalmıştı, merak etti. Hangisi onu ümitsizliğin karanlık uçurumuna gönderen, sonuncusu olacaktı?

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

On Birinci Bölüm

Her ne kadar yengeler bu kadar kısa süre içinde hazırlanamayacaklarından şikâyet etseler de, düğün iki pazar sonra yapıldı.

Chase onların itirazlarına istinaden, “Adama biraz süre verin,” dedi.

Lucky de aynı fikirdeydi. “Haline bakılırsa, zavallı Pat patlamak üzere.”

Pat’in duyurusunun hemen ardından yaptığı bu şakaya rağmen, Lucky ve diğerleri, annelerinin çok sevdiği Pat’le bile, evlenene dek birlikte yatmayacağını biliyorlardı.

“Laurie ve Pat, bugün buraya evlilik yemininize ve birbirinize olan sevginize tanıklık etmeleri için ailenizi ve dostlarınızı çağırdınız.”

Nikâhı kıyan rahip, gelinle damadı yıllardır tanıyordu. O da bu evliliğe, kilisenin ilk birkaç sırasını dolduran diğer misafirler kadar seviniyordu. Annesine nedimelik yapan Sage, rahibin ağzından çıkan her bir söze konsantre olmaya çalışıyordu ama gözleri Pat’in omzunun üzerinden ikinci sırada

oturan adama kaydı.

Harlan'ın dikkati de törende değildi. Sage'i seyrediyordu. Sage etrafa her baktığında, onu adeta her yerde, hatta rüyalarında bile takip eden Harlan'ın gözlerinin kurbanı oluyordu.

Bu gözler artık ukalalıkla böbürlenmiyor ya da Sage'i kızdırmıyordu. Fakat bunların yerine geçen derinlik daha da rahatsız ediciydi. Sage, Harlan'ın fazlasını görüp, onun bilmesini istemediği şeyleri sezmesinden korkuyordu.

Son iki haftadır, ondan olabildiğince uzak durmuştu. Düğün hazırlıkları için yengeleriyle birlikte çok meşgullerdi.

Harlan zamanının çoğunu garajda, prototip üzerinde çalışarak geçirmişti, düğün hazırlıkları bile onu caydırmamıştı. Zayıf ve süzgün görünmeye başlamıştı. İlk başlarda Sage bunun kendi kuruntusu olduğunu düşünmüş fakat daha sonra Laurie'yi az dinlendiği, çok çalıştığı ve az yemek yediği için Harlan'e söylenirken duymuştu.

Harlan'ın ağzının kenarındaki çizgiler bugün daha derindi ama yine de, aşırı yakışıklı görünüyordu. Saçları biraz taranmıştı. Biraz giyinip kuşanmıştı. Ayağında parlatılmış botları vardı. Koyu renkli kumaş pantolonu ütülenmişti ve kumaş ceket yerine pilot ceketini giymesine rağmen, kravat takarak kendinden ödün vermişti. Bronz yüzünün altından görünen gömleği kolalı ve bembeyazdı.

Kısa tören esnasında, Sage'in gözü istemeden defalarca onun elektrik mavisi gözlerine kaydı. Harlan'ın gözlerinin manyetik gücü, Sage'in elbisesini rahatsız edici bir biçimde

sıcak ve dar hissetmesine neden oluyordu. Boncuk işlemeli kapitone omuzları, adeta futbolcu yastığı gibi onu aşağı itiyordu. Karamel rengi, ona en çok yakışan renklerden biriydi.

Güzel görüldüğünün farkındaydı ama istediği son şey, Harlan'e güzel görünmekti. Harlan'ın onun ilgisini çekmeye çalıştığını zannetmesindense, ölmeyi yeğlerdi. Kararlı bakışlarına bakılırsa, hem dışarıdan gördükleri hem de içeridekiler Harlan'ın hoşuna gidiyordu.

“Pat, gelini öpebilirsin.”

İriyarı şerifin gözlerinde kuşku parıltılarıyla Laurie'yi kollarına alıp öpmesini seyrederken Sage'in gözleri doldu. Babasının uzun süren hastalığı esnasında ve de ölümünün ardından, annesinin ne kadar perişan olduğunu hatırladı. Mutluluğu hak ediyordu. Pat'in sevgisiyle neşelendiği çok açıktı. Işıl ışıl gözlerle kalabalığa döndü.

Sage, ev sahipliği görevini üstelenecekti, bu yüzden Devon'la birlikte kiliseden hemen ayrıldılar. Evi çiçeklerle, bitkilerle, mumlarla süslemişler ve kat kat düğün pastası haricindeki tüm yiyecekleri hazırlamışlardı.

Misafirler, çifti coşkuyla tebrik ettiler. Evin odalarında kahkahalar çınıyor, neşeli sohbetler dönüyordu. Keyifli bir gündü.

Görevleriyle meşgul olan Sage, partiden pek bir şey anlamadı. Bu işler onu Harlan'den uzak tutuyor, başka şeyler düşünmesine neden oluyordu.

O ne kadar vakit geçtiğini anlayamadan, herkes çiçeği burnunda çifti uğurlamak için verandaya toplandı. Laurie,

çocukların yanına gidip onlara teker teker sarıldı, ardından Chase'i, Lucky'yi ve Sage'i aynı anda kucakladı. Son veda sözleri esnasında Sage'in gözleri yaşlarla dolu.

"Hepinizi öyle çok seviyorum ki. Böylesine mükemmel evlatlar olduğunuz için teşekkür ederim. Benim adıma mutlu olduğunuz için teşekkür ederim."

"Artık kaçsanız iyi olur, Pat," diye takıldı Chase. "Ağlamaya başlayacak."

Kahkaha ve iyi dilekler eşliğinde, Pat gelini kendi arabasına bindirdi –balayına devriye arabasıyla gidecek değillerdi– ve pirinç yağmuru altında yola çıktılar.

Misafirler dağıldı, aile tek başına kaldı. Bebekler üst katta uyurken, erkekler hiç de hoşlarına gitmeyen temizlik işine yardım ettiler.

Her şey bittiğinde, sandviç yemek için mutfak masasının etrafına toplandılar. Chase bir parça çavdar ekmeğinin üzerine dilimlenmiş domuz pastırması ve İsviçre peyniri koyarken, "Düğün pastası ve kanepeler doyurmuyor," dedi.

"Belki de, Laurie ve Pat için yolluk hazırlamalıydık," dedi Devon. "Herkesten az yediler ve önlerinde uzun bir yol var."

Laurie ve Pat'in planı, yüksek kesimlerde kar olan New Mexico Dağları'na gitmektir. İkisinin de kayak yapma isteği yoktu, sadece lüks otellerinin sıcak süitinde birlikte keyifli zaman geçirip manzaranın tadını çıkaracaklardı.

Chase kıkırdarak, "Dalga mı geçiyorsun?" dedi. "On kilometre sonra geceyi geçirmek için bir yerde durmuşlardır

bile. Pat'in şu eyaletler arası motellerin birinden uzakta olmadığına bahse girerim."

Marcie, Devon ve Lucky'ye sataşarak baktı ve, "Anladığım kadarıyla çok romantik olabiliyorlar," dedi.

Lucky uzanıp karısının omzunu sıktı. "Eğer haksızsan çok yazık, Marcie."

Devon altta kalmamasıyla bilinirdi. Hiç utanmadan, elini Lucky'nin boynuna dolayıp kocasını dudaklarından uzun uzun öptü. Nihayet Devon geri çekildiğinde, Lucky nefes nefeseydi. "Düğünleri seviyorum. Kadın milletini acayip azdırıyor."

Sage, Harlan'e gergin bir bakış attı. Harlan bir aslanın hareketsiz konsantrasyonuyla onu gözlemliyordu. Sage sandalyesinden kalkıp boş bardağını doldurmak için buzdolabına gitti. *Hareket halindeki hedef daha zor vurulur*, diye düşündü. Kendini nişan çaprazındaki av gibi hissediyordu.

Lucky anlayışla, "Bebek sahibi olmanın tek kötü yanı bu. Ne kadar kaldı?" dedi.

Marcie kolunu kocasının omzuna atarken, "İki hafta kaldı, gün sayıyoruz," diye yanıtladı. Chase başını eğip karısının göğsüne yaslandı.

"Kadınlar ve düğün hakkındaki şey," dedi sersem sersem, "orgun çıkardığı ses. Sevişirken çıkardıkları sesi hatırlatıyor onlara."

Sage elinden bardağı düşürdü. Bardak yere çarpıp tuzla buz oldu. Ayakkabılarına ve çoraplarına süt sıçradı.

Marcie, Chase'in kafasını itti. "Kendinden utanmalısın!

Kız kardeşini utandırdın ve onun bunda hiç suçu yok!”

Lucky karnını tutmuş gülüyordu. “İşte bu iyiydi, ağabey. Keşke benim aklıma gelseydi.”

Devon da tıpkı Marcie gibi, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Sage, Harlan’e bakmaya cesaret edemedi. Bu konuşma, rahat bir seks mizahına sahip olan evli ve mutlu çiftlere göre idi. Saklayacak suçlu bir sırrı olan iki kişi içinse, adeta bir eziyetti.

Dökülen sütü mutfak havlusuyla sildi, bu esnada kırık cam parçası elini kesti. Eğilmiş halde yeri temizlemekle uğraşırken, tanıdık bir çift bot gözlerinin önünde belirdi.

Harlan yanına çömelip daha büyük olan cam parçalarını toplamaya başladı. “Yardım edeyim.”

“Hayır, teşekkürler.”

Harlan, Sage’in elini tuttu. “Kanıyor.”

“Önemli değil,” dedi Sage, elini çekerken. “Yukarı çıkıp üzerimi değiştireceğim.”

Koşarak yukarı çıktı. Bir hışımla elbisesini çıkardı, ayakkabılarını tekmeledi, çoraplarını çıkardı. Süslü elbisesinin yerine en eski pantolonunu, binici botlarını ve ağır bir ceketini giydi. Dar deri eldivenlerini takmadan önce, banyodaki ecza dolabından yara bandı alıp kesiğin üzerine yapıştırdı. Birkaç dakika sonra, Noel’de hediye edilen yeni kamçısı elinde, merdivenlerden iniyordu.

Mutfaktan geçerken hiç yavaşlamadan, “Ata bineceğim,” diye haber verdi.

“Şimdi mi?” Chase mutfağın penceresinden dışarı baktı.
“Neredeyse karanlık çöktü.”

“Uzun sürmez.”

Onlar durdurmadan önce kapıdan çıkıp ahıra koştu. En sevdiği atı rekor sayılabilecek sürede eyerledi. Avludan çıkar çıkmaz, atını dörtnala sürmeye başladı.

Rüzgâr, saçlarının arasından esiyordu. Yanaklarında gözyaşlarının akıp geçtiği yerler buz gibiydi. Göğsü basınçtan yırtılacakmış gibi hissetmeye başladığında, epey yol kat etmişti.

Soğuk havayı içine çekti. Ciğerleri acıdı, gözleri yeniden yaşlarla doldu, ama en azından bu yeni bir acıydı. Annesinin evleneceğini öğrendiğinden beri, yani iki haftadır, kayıp hissiyle mücadele ediyordu.

Bencillik ettiğini biliyordu. Birlikte mutlu olmalarını ne annesine ne de Pat’e çok görebilirdi. Ama evlilikleri tam da Sage’in yabancılık hislerinin üzerine denk gelmişti.

Ne yapacaktı? Nerede yaşayacaktı? Kime aitti?

Laurie onlara Pat’in minik evinde yaşamayı planladıklarını söylemişti. Lucky buna itiraz etmişti.

“Burası senin evin, anne.”

Laurie, “*Bizim* evimiz,” diye düzeltmişti. “Hepimize ait bir ev. Ama Devon ve sen ailenizi burada büyütüyorsunuz ve bundan son derece memnunuz. Bu evi çok seviyorum. Bu evi yapan adamı çok seviyordum ama şimdi başka bir adamı seviyorum. Onun evinde, yeni evli biri olarak yaşamak istiyorum.”

Sage çiftlik evinde her zaman içtenlikle karşılanacağını biliyordu. Orası onun da eviydi. Laurie'nin dediği gibi, hepsine ait bir evdi. Devon ve Lucky onu kapı dışarı edecek değillerdi.

Yine de, artık kendini davetsiz bir misafir gibi hissediyordu. Bu ev çekirdek bir ailenin yuvası olmalıydı. O artık bunun bir parçası değildi. Bundan böyle oraya ait değildi. Laurie ve Pat'e ait değildi.

Yalnız yaşayan yüz binlerce iş kadını vardı. Onu rahatsız eden bu değildi. Kendini ailevi ve sevdiği her şeyden kopmuş hissetmesiydi. Bundan böyle, Laurie'nin önceliği Pat olacaktı. Olması gerektiği gibi. Chase ve Lucky'nin zaten kendi aileleri vardı.

Peki, onun nesi vardı? Hiçbir şeyi. Gerçek bir evi yoktu. Gerçek bir kariyeri yoktu. Kimsesi yoktu.

Atını dizginleyip aşağı indi. Yanağını atın burnuna dayayıp kendine acımdan zevk aldığını ona itiraf etti. At, Sage'i anlamışçasına, burnunu onun omzuna sürttü.

"Kimseye faydam yok. Hayatımın kalan kısmında ne yapacağım?"

Anladığını ancak bu şekilde gösterebilen kısır at, başını omzuna gömüp okşamaya başladı.

Sage'in evden aniden çıkıp gidişi mutfakta bir boşluğa yol açmıştı. İlk konuşan Lucky oldu. "Ne oldu ona?"

Harlan duvardaki askıda asılı duran ceketini alıp kapıyı

açtı. “Peşinden gideceğim.” O da aynı Sage gibi apar topar çıktı.

“Bu konuyu ortaya atmak istemiyordum ama Sage acayip davranıyor,” dedi Marcie.

“Ne diyorsun?” Hepsi birden Lucky’ye pis pis baktılar. O da kendini savunarak, “Şey, o her zaman biraz acayıptır, değil mi?” dedi.

Chase, Marcie’ye, “Bundan daha önce de bahsettin. Ona iyi davranmaya başladım. Faydası olmamış mı sence?”

Marcie omuzlarını silkti. “Onu hâlâ rahatsız eden bir şey var.”

“Bunu ben de fark ettim,” dedi Devon. “Ama bana hiçbir şey anlatmadı.”

“Bana da,” dedi Marcie.”

“Belcher’den dolayı olabilir mi?”

Devon kaşlarını kaldırdı. “Öyle olduğunu hiç sanmıyorum, Lucky. Ona deli gibi âşık olduğuna hiç ikna olmamıştım. Öyle olsa anlardım.” Kocasıyla birbirlerine sevecenlikle baktılar.

Marcie, “Sana katılıyorum, Devon,” dedi. “Tek bildiğim şey, Noel’de eve geldiğinden beri kendi gibi davranmadığı.”

Chase, “Sizce Pat’i kıskanıyor olabilir mi?” diye sordu. “Annemizi alıp götürmesini, onun için Sage’den daha önemli hale gelmesini?”

Bir an için sessizce bunu düşündüler, ardından Marcie, “Evlilikleri bu sorunu daha fazla büyütmüş olabilir; ama asıl nedenin bu olduğunu sanmıyorum. Sage evlilik konusunda

kendini böyle bir döngüye atmayacak kadar duygusal, sağlam bir kız.”

Endişeyle pencereden baktı. “Bunu söylemek istemezdim ama onun peşinden gidenin Harlan olması ne kadar doğru, emin değilim.”

Lucky, “Sage’in tuhaflığının Harlan’le ilgisi var mı sizce?” diye sordu.

Marcie, “Bilemiyorum,” diye kaçamak yanıt verdi. “Aralarında gizli bir düşmanlık var gibi görünüyor.” Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz elini sallayarak söylediklerini inkâr etti. “Büyük ihtimalle kafamda kuruyorum.”

Devon, “Kurmuyorsun,” dedi. “Geçen gün merdivende karşılaştıklarını gördüm. Harlan onunla konuşmaya çalışıyordu. Sage doğru düzgün konuşmadan yanından geçip gitti. O zamana kadar bunu pek düşünmüyordum ama şimdi sen de söyledin ya, birçok defa Harlan’i terslediğini gördüm.”

Lucky, “Daha neler!” diye homurdandı. “Öyle sevilesi bir adam ki.” Masasın karşısındaki Chase’e baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Biliyorsam ne olayım. Belki de, onu şirkete aldığımız için kızıyordur. Daha önce sadece aile şirketi idi. Her neyse, onu Harlan’dan önce bulacağım.”

“Ben de geliyorum.”

Birkaç dakika sonra, Chase’in pikabında iki kardeş çaydaki çamur izlerini takip ediyorlardı.

Yaklaşan toynak seslerini duyan Sage, başını atın bur-
nundan kaldırdı. Alacakaranlık yerini karanlığa bırakmıştı;
bu yüzden ilk etapta attaki kişi karanlık, hareket eden bir göl-
ge halinde göründü. Yavaşlayan atlı, nal sesleriyle ona doğru
yürüyerek yaklaştı.

Omuzlarının genişliğindeki şapkasının şeklinden gele-
nin kim olduğunu çıkaran Sage, onun tarafından takip edildi-
ği için sinirlense mi keyiflense mi bilemedi. Harlan eyerden
bacağını uzatıp aşağı atladı.

“Burada ne yapıyorsun?”

Harlan başını geldiği yöne çevirdi. “Senin için endişe-
lendiler. Öyle bir gittin ki, boynunu kıracağından korktuk.
Atıncı de.”

“İlginize minnettarım ama gördüğün gibi, at ve ben ga-
yet iyiyiz ve yardıma ihtiyacımız yok. Özellikle de, senin-
kine.”

“Seni veya onu vurmak zorunda kalmadığımız için ra-
hatladım.”

Sage sinirle atın yanına geçip botunu üzeniye yerleş-
tirdi. O daha kendini yukarı çekmeden, Harlan onu kolun-
dan tutup çevirdi.

“Benden daha ne kadar uzak durmayı düşünüyorsun?”

“Sonsuza dek.”

“Aramızda geçenlerden sonra mı?”

“Bu konuda konuşmak istemediğimi söylemiştim.”

“Pekâlâ, ben istiyorum ama.” Harlan sesini öyle yük-
seltmişti ki, neredeyse bağıırıyordu. “Bu konuda söyleyecek

çok şeyim var ve ben bu karanlıkta çayırdaki kafamı kırma riskini göze aldıktan sonra, lafımı bitirene kadar durup dinleyeceğim.”

Kolunu öyle bir sıkıyordu ki, Sage zaten hareket edemezdi. Gerçekten istese, serbest kalmaya çabalarlardı. Kendine rağmen, onun kafasını kurcalayan her şeyi duymak istiyordu.

Sert bir şekilde, “Tamam, buradayım işte,” dedi. “Duymam gereken bu kadar önemli olan şey nedir?”

“Bakireydin, Sage.”

“Bunu senden daha iyi biliyorum.”

“O halde, doğum kontrol hapı kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.”

Sage’in nefesi kesildi. Konuşmak için ağzını açtığı anda, bir an için sesinin çıkmadığını fark etti. Başını olumsuzca salladı.

Harlan şapkasını çıkarıp dizine vurdu. “Tanrım!”

Sage dokunaklı bir şekilde, “Pekâlâ, bunu dert etmeyin, Bay Boyd,” dedi. “Bir sorun olursa, ben çaresine bakarım. Sizi her türlü sorumluluktan tenzih ediyorum.”

Harlan sıktığı dişlerinin arasından, “Bir daha düşün,” dedi. “Tenzih edilmek için sormuyorum. Nasıl bir durumda olduğumuzu bilmek istedim sadece. Korunmayan ve seni korumayan bir adamla yatağa girerken kafandan ne geçiyordu? Kendini önemsemediğin için sana kırbaça cezası vermek lazım. Hastalık taşıyor olabilirdim.”

Sage destek almak için atı yan tarafından tuttu.

“Taşımıyorum.” Harlan’ın sesi biraz yumuşadı. “Önceki

seferlerde hep gerekli tedbirleri aldım. Hatırlarsın ya, yatak odama paldır küldür girdiğinde üzerimde bir şey yoktu.”

Onun güzel çıplaklığını hatırlayan Sage’in yanaklarını ateş bastı. Boğuk bir sesle, “Tüm söyleyeceklerin bu kadar mı?” diye sordu.

“Hayır. Kahretsin, hayır.” Harlan kızın kolunu bırakıp ellerini arka ceplerine koydu. Bir süre karanlığa bakıp sonra gözlerini yeniden Sage’e çevirdi. Yeniden konuşmaya başladı. Soğuk havaya karışan nefesi, aralarında bir buhar bulutu oluştuyordu.

“Sana kötü bir şey olmasını istemedim. Buna inanmalısın. Bakire olduğunu anladığımda aklım başımdan gitti. Ama bunu anladığımda, artık çok geçti. İçindeydim.” Göz göze geldiler. Sage hemen gözlerini başka yere çevirdi. Konuşmaya devam ederken Harlan’ın sesi biraz alçalmıştı. “Bilirsin ya, şey yapmayı planladım, işte... çıkmayı.”

Sage güçlükle yutkundu, gözlerini Harlan’ın gömleğinin yakasına dikmişti.

“Ama sen... öyle... kahretsin, nasıl olduğunu sana söylemek zorunda değilim.” Pöfleyip mırıldanarak küfretti. “Birazcık hareket ettin bebeğim ve ben de kendimi kaybettim.”

Harlan’ın ağzından nefes nefese çıkan sözler, Sage’e sevişirken yaşadıkları tüm duyguları yeniden anımsattı. Harlan’ın sesi ve sesinin yoğunluğu, bunu yeniden gerçek kılıyordu. Başı dönen Sage, içgüdüsel olarak destek arandı.

Harlan, Sage’i omuzlarından tutup kendine doğru çekti ve ona sımsıkı sarıldı. Dudakları kızın saçlarında gezindi.

“Bana iyi olduğunu söyle. Beni buna inandır, Sage.”

“İyiyim. Söz veriyorum. İyiyim.”

“Canını yaktım mı?”

“Hayır.”

“Yemin et.”

“Yemin ederim.”

“Canını yakmış olsam, bununla yaşayamazdım ama kahretsin, iyi hissediyordun. Peki, bundan zevk aldın mı?”

Sage, Harlan’ın göğsündeki başını evet anlamında salladı.

“Az mı?”

Sage utangaç bir tavırla, “Biraz,” diye mırıldandı.

“Azdan daha fazla yani?”

Sage bir kez daha başını evet anlamında salladı.

Harlan, “Ah, Sage,” diye iç çekip kızı saçından tutarak başını geriye doğru çekti. Aralanmış dudakları Sage’in dudaklarını aradı. Soğuk hava dudaklarını daha sıcak, daha ıslak ve daha yumuşak hale getirmişti. Harlan onu çekip başını temiz teninin kokusunu alıp boynunda atan kalbini hissedeceği açık yakasına bastırana kadar arzuyla öpüştüler.

“Dinle, hamile olup olmadığını öğrenecek kadar zaman geçmediğini biliyorum. Düğünden ve olan biten her şeyden dolayı, bunu düşünmemiş dahi olabilirsin.”

Düşünmemişti. Olayın kendisi onu kadar meşgul etmişti ki, beyinde başka hiçbir şeyi –bu işin sonuçlarını bile– düşünenecek yer kalmamıştı.

Harlan, “Demek istediğim,” diye sözlerini sürdürdü,

“Regl olmazsan, bunu bana hemen söyle. Doğru şeyi yapmak isterim, Sage. Seninle evlenirim.”

Harlan’ın bedeninin sıcaklığı, sarılışındaki güven, kısık ses tonu, Sage’e sahte bir sükûnet hissi vermişti. Okşamaları, derin öpüşü ve nefesini saçlarında hissetmek soğuk gerçeği bulanıklaştırıyordu.

Ancak Harlan’ın sözleri bu sevgi dolu sis perdesini nihayet deldiğinde sis, tamamen ve çabucak dağıldı. Pembemsi romantizm sisi yerini derhal kırmızı öfke sisine bıraktı.

Sage, Harlan’ın kavalkemiğine botunun ucuyla tekme atarken aynı anda da onu itti. “Seni piç kurusu!” Pek çok defa ıskaladığı yumruklarını Harlan’ın kafasına doğru savuruyordu. “Senin yardımına ihtiyacım yok. Kendime bakabilirim. Senin yardımını kim ister? Seninle evlenmem...”

“Sage, sakin ol. Doğru şekilde söyleyemedim. Demek istediğim...”

“Ne demek istediğini biliyorum.” Sage yeniden hiddetlendi.

“Kes şunu. Kahretsin! Dur! Canını yakmak zorunda kalmak istemiyorum.”

Sage, “Canımı yak!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı. “Tanıştığımızdan beri o veya bu şekilde zaten canımı yakıyorsun,” dedi, önceki söyledikleriyle çelişerek.

Harlan onu bileklerinden tuttu, bu, Sage’i daha da sinirlendirdi. Debelenerek tekme atıp serbest kaldığı anda Harlan’ın gözlerini oyacakmışçasma parmaklarını pençe gibi büktü.

Bir çift far, karanlıkta üzerlerine spot gibi düşünce afal-

ladılar. Birkaç saniye sonra, Lucky ve Chase'in silueti farın önünde belirdi.

Chase, "Orada neler oluyor?" diye sordu.

Lucky, "Onu öyle tuttuğun için iyi bir nedenin olsa iyi olur," diye bağırdı.

"Evet, var. Eğer bırakırsam, beni öldürebilir."

"Öldüreceğim!" Sage, Harlan'ın göğsüne omuz attı. Harlan homurdanarak iki büklüm oldu.

Hırıltıyla nefes alırken, "O...şey olabilir..."

"Hayır!" Sage tüm çabalarını bırakıp dondu, Harlan'e yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Onlara söylemek zorundayım, Sage." Pişmanlık dolu gözlerle Sage'e bakıp yüzünü yeniden Chase ve Lucky'ye çevirdi. "Karnında benim bebeğimi taşıyor olabilir."

Bir an için havada beklenti oluştu; şimşek çakması ve gök gürültüsü arasındaki zamanın asılı kalması gibiydi adeta.

"Seni sinsi orospu çocuğu!"

Lucky, Harlan'ın üzerine atıldı. Harlan, Sage'i aradan tam zamanında itti. Lucky'nin yumruğu Harlan'ın karnına geldi. Bir sonraki yumruksa çenesine isabet etti.

"Lucky, kavga etmek istemiyorum. Ben..."

Harlan'ın söylemek üzere olduğu şey, omzunu sıyıran yumrukla sekteye uğradı. Yumruktan kaçınca dengesini kaybetti. Çamura, poposunun üzerine oturuverdi.

Başını kaldırıp Sage'in ağabeyine dik dik baktı. Onun gözlerindeki öfkeyi gören Sage irkildi. "Kahretsin, sana kavga etmek istemediğimi söyledim ama bana başka şans vermi-

yorsun.” Ardından ayağa kalktı, başını eğip Lucky’nin üzerine yürüdü.

Sage, “Chase!” diye bağırdı, “Bir şeyler yapsana!”

Chase küçük erkek kardeşi kadar fevri değilse de onun kadar güçlü ve hızlıydı. Kavgada sırtı asla yere gelmezdi; özellikle de ailenin onuru söz konusuysa.

Fakat Sage daha birkaç dakika öncesinde Harlan’ın kendisini öldürmekle tehdit etmesine rağmen, bunun ikiye karşı bir kişilik kavga olmadığını görünce rahatladı. Chase kavgaya katılmaktansa, ayırmaya çalışıyordu.

Ancak Lucky ve Harlan bana mısın demiyordu. Yumruklarını acımasızca konuşturuyorlardı. Her iki adam da, Chase’in uzlaşma girişimlerini geri püskürttü. Chase bu çabadan kanayan burnuyla ayrıldı. Sage, ona kimin yumruğunun isabet ettiğini bilemiyordu.

Bir an için Lucky’nin eli havada kaldı; Harlan kendini savunuyordu. Sonra yer değiştirdiler. Harlan saldırıya geçti. Lucky’nin karnına bir yumruk indirdi, ardından sert bir yumruk da çenesine indirdi. Fena bir vuruştı. Lucky’nin kafası geriye düştü. Tökezledi, döndü ve pikabın ızgarasına doğru sendeledi.

Sage durduğu yerden bile, Lucky’nin kolunu bir yere çarptığını duyabildi. Yere düşmeden önce kahredici bir sonsuzluk anı boyunca adeta havada asılı kaldı. Sağ kolu midesinin üzerinde, çamurun üzerine yığıldı.

On İkinci Bölüm

Sage perişanlığın tanımını anladığını sanmıştı.

Bu sözcük *Webster*'da* ne kadar ayrıntılı anlatılırsa anlatılsın, kapsamlı bir anlayış için yetersiz kalıyordu. Sage bu geceye kadar perişanlığın toplam boyutunu, genişliğini ve yüksekliğini kavrayamamıştı. Perişanlık diz boyuydu. Dondurucu soğukta, hiç ısınma umudu olmayan birinin battaniyeler altında sarınıp yatması gibiydi. Perişanlık, insanın dişlerinin birbirine vurmasına neden oluyordu. İnsanın kaslarına ağrıyana kadar kramp giriyordu.

Sage yatağında yatıp, kocaman açtığı gözlerini karanlığa dikmiş, son birkaç saat içinde başlarına gelen tuhaf olayları düşünüyordu.

Gözlerini yumsa, pikabın farlarının önünde Harlan ve Lucky'nin kavgalarını ve farları bulanıklaştıran toz bulutunu hâlâ görebilirdi. Tenlerine ve kemiklerine isabet eden darbelerin korkunç sesini bir kez daha duydu. Ağabeyinin acıyla buruşturduğu yüzünü, ağrıdan bembeyaz olmuş dudaklarını gözünün önüne getirdi.

* İngilizce sözlük. (ç.n.)

Chase onu ve Lucky'yi pikabın arkasına bindirip şimşek hızıyla çiftlik evine gitmişti. Zor bir yol olmuştu. Pikabın her sallanışında, Lucky küfürler savurmuştu.

Gelişleri evde paniğe ve kargaşaya yol açmıştı. Hepsinin de kıyafetinde kan lekeleri vardı, tam olarak kimin kanı olduğu belli değildi. Kırık kolunun yanı sıra, Lucky'nin çenesi morarmıştı, bir gözü şişerek kapanmış ve dudağı patlamıştı. Birkaç dakika sonra, Devon ve Chase onu hastaneye götürdü. Marcie ve Sage çoktan uyuyan çocuklarla evde kalmışlardı.

Bir süre sonra, Sage atların merada kendi başlarına kaldıklarını hatırladı. Ahıra koştu. Atlar bölmelerine dönmüş, eyerleri çıkarılmış ve kaşağılanmıştı. Bunları yapan belli ki, Harlan'dı. Ama ortalıkta görünmüyordu ve pikabı da yoktu.

Gece yarısına doğru, Devon ve Chase eve Lucky'siz döndü. Kolundaki kırıkta sorun yoktu ve herhangi bir komplikasyon olmadan iyileşecekti; fakat doktor müşahade için geceyi hastanede geçirmesini tavsiye etmişti.

"Bunu istemedi aslında," diye anlattı Devon. "Ama ben ısrar ettim. Geceyi burada geçirmenizi rica edebilir miyim? Hastaneden çağırılırsam veya başka bir şey..." diye belli belirsiz bitirdi sözlerini.

Chase ve Marcie geceyi orada geçirmeye karar verdiler. Sage rutin bir davranış olarak duş alıp yatmaya hazırlandı. Bedeni ve aklı uyumuş haldeydi. Kimse onu olan bitenden dolayı suçlamıyordu ama sessiz ortak görüşe bakılırsa, bu onun suçuydu.

Tam ışığı kapatacağı sırada, Chase kapısını çaldı. "Harlan'ın onun bebeğini taşıdığını söylemesinde doğruluk payı var mı?"

Sage ağabeyinin gözlerine doğrudan bakamadan, uysalca, “Bir ihtimal, Chase,” dedi. “Ama çok küçük bir ihtimal.”

“Sana tecavüz mü etti, Sage? Eğer ettiyse, polise gitme zahmetine girmem. O orospu çocuğunun peşine kendim düşerim.”

“Hayır! Hiçbir şey yapma, Chase.” Ailesini daha fazla üzüntüye, telaşa ve zorluğa sokma düşüncesine katlanamıyordu. “Beni zorlamadı. Öyle bir şey değildi.”

“Sana baskı yaptı mı?”

“Hayır. Bu... karşılıklı oldu.”

Chase birkaç dakika daha Sage’in kapısının eşiğinde durdu. Sage onun gözlerini eğdiği başının tepesine dikip gerçeği aradığını hissedebiliyordu. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “İyi geceler.”

Sage arkasından, “İyi geceler. Ah, Chase,” diye seslendi. “Annemi ve Pat’i arayıp onlara anlatamayacaksın, değil mi?”

“Hastaneye giderken konuştuk ve balayılarım mahvetmemeye karar verdik.”

Rahatlayan Sage, “Ben de öyle düşünüyordum. İyi geceler,” dedi.

Bu konuşma saatler önce yaşanmıştı ama Sage hâlâ uyuyamıyordu. Lucky onun yüzünden hastanedeydi. Chase, Harlan’ın peşine düşüp ona zarar vermekle veya daha beterini yapmakla tehdit ediyordu. Yengeleri kavganın nedeninden haberdardı. Onunla konuşurken ya ona acıdıklarından ya da onu hor gördüklerinden, gözlerini ondan kaçıyorlardı. Sage nedenini tam olarak kestiremiyordu.

Tüm ailesi bir kargaşa içindeydi ve bu onun suçuydu. İşler nasıl böyle arapsaçına dönmüştü? Noel’den önceki hafta

hayatının kendi kontrolü altında olduğunu düşünüyordu. Sonra sendelemeye başlamış ve yere devrilmişti, şimdiyse ayaklarının altında darmadağındı.

Sırf kendini değil, ailedeki herkesi ve aile işini etkileyen kötü kararlar almıştı. Bunu düşününce, homurdanarak başını yastığına gömdü.

Chase ve Lucky bu sulama sistemine gayet iyimser yaklaşıyorlardı. Bunu eski günlerine dönmenin bir yolu olarak görüyorlardı. Şimdi ne olacaktı? Şu anki duruma bakılırsa, Harlan'le çalışmaya devam etmeleri kesinlikle mümkün değildi. İşleri dibe vuracaktı. Bunun suçuysa ona aitti.

Kemiklerindeki ürperti aniden yok oldu. Rahatsız edici şekilde ısınıp elektrikli battaniyesini attı. Yataktan çıkıp odada amaçsızca volta atmaya başladı.

Aile işinin başarısızlığa uğramasına izin veremezdi. Bu onun kötü kararından dolayı olacaksa, kendine olan saygısını bir daha asla kazanamazdı. Bu işi Tyler dedesi kurmuştu. Ve bu işin, o adamın torununun hormonlarından dolayı bir çift seksi mavi gözün ve vücuda oturan eski bir kotun cazibesine karşı koyamaması nedeniyle çöktüğü söylenecekse lanet olsun.

“Önce bana lanet olsun,” dedi karanlığa doğru.

Bunu engellemek için bir şey, herhangi bir şey yapmalıydı. Ama ne? Öylece ayakta durmaktan başka bir şey yapmaya korkuyordu. Son zamanlarda attığı her adım yanlış olmuştu. Eğer Tyler soyadı için kendini ispatlayacaksa, artık hata yapmamalıydı.

Ama zahmet olmadan rahmet olmazdı.

Başarı cesaret gerektirirdi.

Tişört felsefeleri kafasında yankılanıyordu. Bazıları ağırlık kazanıp anlamlanmaya başladı. Bu muhtemelen tehlikeli bir düşünmeydi; zira aklının arka kapısının kilidini zorlayan fikri telaffuz etmek bile riskliydi. Etrafa şöyle bir bakması için birini oraya davet edebilir miydi?

Tek bildiği, yeniden yatağa dönüp yorganı kafasına çekemeyeceğiydi. Şimdi harekete geçmeliydi, yoksa gün doğmadan aklında şafak söker ve yeniden düşünmesi için onu durdururdu.

Vazgeçmeden önce dolabına koştu, valizini çıkardı ve eşyalarını koymaya başladı.

“Kahretsin!”

Harlan yaralı başparmağını ağzına götürüp iyice emdi. Karavanını pikabına bağlamaya çalışırken iki hareketsiz nesnenin arasında başparmağını ezmişti. Karavanın düğümü işe yaramıyordu. Geçirdiği gecenin ardından Harlan işlerin pürüzsüz gitmesini pek bekleyemezdi zaten.

Nihayet bağlanan karavan düğümüne, “İnsanlara karşı dürüst ve açık olmanın sonucu işte,” dedi.

Etraftaki çam ağaçlarının gövdelerine düşen fardan önce, yaklaşan arabanın sesini duydu. Ayakta dimdik durması darbe almış bedeninin bazı yerlerinin ağrıyıp zonklamasına neden olmasına rağmen, yavaşça doğruldu. Tyler kardeşler bu kez üzerine silah mermisi sıkacaklarsa, birkaç yara bere-nin lafı olmazdı elbette.

Bir başka kavgayı daha kabullenip kendini buna fiziksel ve psikolojik olarak hazırladı. Arabadan ağabeylerinin değil

de, Sage'in indiğini görünce bir nebze bile rahatlamadı. Aksine, daha da gerildi.

Sage, "Bir şey söylemeden önce, beni bir dinle," diye başladı söze.

"Onlar seni burada benimle yakalamadan önce buradan gitsen iyi olur, Sage. Yoksa acaba ısıracak mıyım diye seni önden yem olarak mı yolladılar?"

Sage, "Beni dinle dedim sana!" diye çıktı. "Yalnızım. Chase evde uyuyor, Lucky ise hastanede."

"Tanrım." Harlan elini yüzünde gezdirdi. Ona o kadar sert vurmak istememişti. Kırılan kemiğin sesi, içini burkmuştu. Onlarla gidip yardımcı olmak istemişti ama yardımını istemeyeceklerini biliyordu.

"Bu kadar üzülme," dedi Sage. "Onun yerine sen de olabilirdin. Doktor sadece bu gece müşahede altında olması için onu orada tutuyor." Üzerindeki monta daha sıkı sarındı. "Burası çok soğuk. İçeride konuşalım mı?"

"İmkânı yok. Ayrıca, eğer dikkatini çekmediyse, toplıyorum. Beş dakika sonra gelsen beni kaçırırdın."

"O halde sen de altın bir fırsatı kaçırırdın."

"Ne fırsatını? Sinirli ağabeylerinin birinden eşek sudan gelinceye kadar dayak yemek mi? Yok, teşekkürler. Ben almayayım. Şu an için tek seçeneğim buradan ayrılmak."

Parmağını kıza doğrulttu. "Ama Tanrı'ya yemin ederim, Sage, geri döneceğim. Döndüğümde benim bebeğime hamile olursan, gerekirse üzerinde hak iddia edip elini kolunu bağlayıp seni götüreceğim. Ağabeylerin peşime düşseler bile, sana ve bebeğime sahip çıkacağım."

Sage kızgınlıkla, "Bebek falan olmayacak," dedi. "İçeri

giriyorum.”

Harlan’ın yanından geçip karavana girdi. Harlan bundan pişman olacağını bile bile, onun arkasından içeri geçti. Kapı arkalarından çarparak kapandı. Harlan jeneratörü çoktan çekmiş ve sıcağı kapatmıştı.

Sage ellerini kollarına sürüyordu, ancak Harlan bunun soğuktan değil, huzursuzluktan olduğunu hissediyordu. İlk yarışı için kapının önünde bekleyen gergin bir kısrak gibi diken üstündeydi.

“Ne söyleyeceksen söyle, sonra da çek git,” dedi Harlan. “Felaket tellalı gibisin.”

“Sana bir teklifim var.”

“Bunu genellikle erkekler yapmaz mı?”

“Öyle bir teklif değil.”

Harlan gözlerini kıstı. “Nasıl bir teklif peki?”

“Önce soruma yanıt ver.”

“Şartlar belli, daha soruyu bile duymadım.”

Sage kaşlarını çatı ama Harlan’ın iğnelemesine yanıt vermedi. “Prototipi bitirmene ne kadar var?”

Harlan kollarını göğsünde birleştirip kapıya yaslandı. “Neden?”

“Onu satmak istiyorum.”

“Bu sürpriz değil. Zaten amaç bu değil miydi?”

“Hayır, şimdi satmaktan bahsediyorum. Sen ve ben. Birlikte. Görüşmeler yapar ve müşterilere fikrimizi satarız. Prototipi görmek isterlerse, elimizde onlara gösterecek bir şeyimiz var mı? O noktaya gelmeden önce, bu lanet şeyin çalışacağına dair senden garanti almam lazım.”

Harlan’ın aklına pek çok düşünce üşüştü ama bunlardan

en baskın olanı, bu kadının hayatında gördüğü en lanet kadın olduğuydu. Yere seriliyor ama daha fazlası için yeniden ayağa fırlıyordu. Hem sevişirken hem de kavga ederken inanılmazdı. Fakat fikirleri biraz aptalcaydı.

“Çıkıp sulama sistemini kapı kapı mı satmak istiyorsun yani?”

“Benimle dalga geçme, Harlan. Ciddiyim. Bu işe baş koydum.”

“Evet, bence de baş koymalısın, doğru. Devlet hastanesine.”

“Lanet olsun, geleceğim ve işimizin geleceği için mücadele ediyorum. Saçma sapan espriler yapmayı bırak da şu basit soruma cevap ver. Çalıştırabilir misin onu?”

“Çalışıyor zaten.”

“Çalışıyor mu?” Sage’in ağzı açık kaldı. Gözleri kuşkuyla fal taşı gibi açıldı. “Gerçekten çalışıyor mu?”

“Evet. Herkes düğün kargaşası içindeyken, ikinci el bir bilgisayar edinmeyi başardım.”

“Edinmeyi mi?”

“Sorma işte.”

“Tamam, sormuyorum. Devam et.”

“Yaptığım gövde içine uymadı ama kancayla tutturdum. Dünden önceki gün sistemi denedim. Boru hattına bağlı olsaydı, bu alanın tamamı şimdiye dek gayet iyi şekilde sulanmış olurdu.”

Sage’in sesi heyecandan yüksek ve titrek çıkıyordu. “Neden kimseye söylemedin? Neden kendine sakladın?”

“Düğün heyecanının geçmesini bekliyordum. Ayrıca, bu nu paylaşmadan önce, bazı ayarlamalar yapıp defalarca dene-

mek istedim.”

“Ama kafanda hiç şüphe yok mu?”

Harlan sırtı, heyecanı başarısını bastıramıyordu. “Şüphe yok. Çalışacak.”

Sage ellerini çenesinin altında çırpı. “Ah, Harlan, harika bir haber bu! Muhteşem!” Neşe içinde Harlan’i kapıya itekleyip kapının mandalına uzandı. “Hadi, daha fazla zaman kaybetmeyelim. Pikabınla Austin’e gidip benim arabayı alalım.”

“Daha neler! Orada dur.” Harlan kızın çıkışını engelledi. Sage soru dolu bir ifadeyle yüzünü ona çevirdi. “Yanılsam düzelt, ama bu fikrini başka kimseyle konuştuğunu sanmıyorum. Bu çılgın fikrinle gecenin bir yarısı evden gizlice çıktın ve onlara daha sonra sürpriz yapmayı düşündün, değil mi?”

“Tabii ki kimseyle konuşmadım. Bu gecenin ardından seninle bir yere gitmeme izin vermezler.”

“Hımm, eh. O halde seninle bir yere gideceğimi nereden çıkarıyorsun? Seninle şehir dışına çıkmayı bırak, kahve içmeye bile gitmem. Eyaletteki tüm kanun adamlarının elinde silahlarla peşime düşmesini istemiyorum.”

“Bu konuda endişelenme.”

“Pekâlâ, endişeleniyorum. İş dayak yememe varınca, böyle komiğim işte.”

Sage bıkkınlıkla iç çekti. “Onlara bir not bıraktım. Kendi isteğimle seninle olduğumu ve peşimden gelmemelerini yazdım. Belirli zamanlarda arayıp güvende olduğumu belirteceğime söz verdim.”

“Ama ne için bunu yaptığını söylemiyorsun.”

Sage inatla başım salladı. “Önlerine bir sözleşme koyana kadar hayır. Elimde bir sözleşme olmadan dönmeyeceğim.”

“Bir şeyi unutuyorsun, Sage.” Yaklaştı. “Satacak bir şeyin yok.”

“İşte sen burada devreye giriyorsun. Makinenin tüm şablon ve çizimlerini getirmeni istiyorum. Öncelikle, potansiyel müşterilere Tyler Sondaj’ın mükemmel ününü satacağız. Benzin işinde en iyi olduğumuzu zaten biliyorlar. Sonra da, senin sondaj pompalarını sulama sistemine uyarlayan çizimlerini göstereceğiz ve makinenin halihazırda üretimde olduğu ve eğer yakınlarda ellerinde olsun istiyorlarsa sıraya girseler iyi ederler izlenimini vereceğiz.”

“Ki bu da dolandırıcılığı girer.”

“Suç işlemiyorum ki!” Sage bu düşünceye kızmış gibiydi. “Sözleşmeyi yapar yapmaz makineyi üretime sokacağız. Bu esnada bilgisayar sorununu çözmeye uğraşabilirsin.”

Harlan başını olumsuzca sallayıp kıkır kıkır gülerken yere, botlarının arasına bakıyordu. “Duyduğum en kahrolası, en çılgınca plan.”

“İşe yarayacak.”

“Cidden korkunç olan kısmı da bu zaten.”

Sage öne doğru ilerleyip elini onun koluna koyarak, “Harlan,” dedi, “Ağabeylerimi benden daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemediğini biliyorum. Güvenlerine ihanet etmek istemediğini söylemiştin. Aramızda geçenler...” derken sesi kalınlaştı, “Senin olduğu kadar benim de hatamdı. Seni suçlamıyorum ama demode şövalye ruhlarıyla Chase ve Lucky suçlayabilir. “Bunu yapmak ikimiz için de, onla-

rın güvenini ve saygısını yeniden kazanmanın bir yolu olabilir.” Altdudağını ısırarak, soru soran gözlerle Harlan’e bakıyordu. “Her neyse, ben denemeye değer olduğunu düşünüyorum, sence değil mi?”

“Aramızda geçenler konusunda ne düşünüyorsun peki, Sage?”

“Sadece bir kazadan ibaretti, hepsi bu.”

Harlan yumuşacık bir sesle, “Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu. Sage yanıt vermedi ama Harlan onun dediklerine kendinin bile inanmadığını söyleyebilirdi. “Birlikte seyahat edeceğiz, birbirimize eşlik edeceğiz, gündüz ve... gece.”

Sage boğuk bir sesle, “Yetişkiniz,” dedi. “Bundan böyle, sadece iş ortağıyız. Anlaşıldı mı, Harlan? Lütfen.”

Harlan uzun zamandır en fazla saygı duyduğu iki adamla başını derde sokan bu yüze dikkatle baktı. Bu iş tamamen bitmeden, muhtemelen daha dibe batacaktı ama belki de, kendine faydası dokunurdu.

Sage kendine has bir şekilde, Harlan’ın teninin altına işliyor, bağırsaklarından kalbine doğru kıvrılıyordu. Sage sek viski rengi gözleriyle ona böyle baktığında, Harlan onu geri çevirebilir miyim acaba, diye tereddüt etti. Bu gözlerden çok daha az sarhoş edici viskiyi içip sarhoş olmuş, saçma sapan işler yapmıştı.

Ne olacaktı? Buradan ayrıldığında gidecek belli bir yeri yoktu. Buradan yakın zamandan ayrılmayı düşünmediğinden, plan yapmamıştı. Ayrıca, bir işi tamamlamadan bırakıp gitmekten nefret ederdi. Bir yerden ayrılmadan önce daima orayı derleyip toplardı. Bu onun için her zaman çok önemliydi. Harlan Boyd’la çalışan kimseyi hayal kırıklığına uğratmazdı.

“Tamam, Sage,” dedi iç çekerek. “Eşyalarını pikabıma taşı. Ama bu konuda aşağılayıcı tek laf edersen, iner yürürsün.”

Lucky mutfağa kendi çabasıyla ağır aksak yürüdü. Chase yine de, kardeşi desteğe ihtiyaç duyarsa diye yakınında duruyordu. Lucky hastaneden bu sabahın erken saatlerinde taburcu olmuş ve Chase’den onu eve götürmesini istemişti. Arka kapıyı açarken Devon minik çığlığını gizlemek için eliyle ağzını kapamıştı.

“Dün gecedен daha kötü,” diye mırıldanmıştı. Lucky’ye yavaşça sarılıp alnının morarmayan bir noktasını öpmüş ve onu mutfakta bir iskemleye oturtmuştu.

Lucky şiş dudaklarıyla, “Evet ama diğer herifi görmelisin bir de,” diye espri yaptı.

Lucky gençliğinde hiddetli kavgacı olarak nam salmış ve Devon’la tanışana kadar bunu devam ettirmişti. Dudağının patlamadığı ve gözünün şişmediği yıllar olmuştu. Yüzünü acıyla buruşturarak iskemleye çöktü.

Devon merakla, “Kolun acıyor mu?” diye sordu.

“Yaşayacağım.”

“Yiyebilir misin?”

“Şimdilik sadece kahve, lütfen.” Lucky ceketinden bir şey çıkardı. “Hastanede bunu verdiler.” Dirsek biçimli bir kamış vardı elinde. “Berbat.”

Esprisine pek gülen olmadı. Sanki zoraki olmuştu. Mutfak masasında karamsar bir hava vardı. Marcie, Jamie’yi kucağında sallarken Chase’e dikkatle bakıyordu. Lauren yuka-

rıda sabah şekerlemesi yapıyordu. Devon herkese kahve yapmakla meşguldü.

Kahvelerini içerken Chase bayanlara doktorun dediklerini anlatıyordu. “Lucky bu kırık tahtasını altı ila sekiz hafta kullanacak. Günlerce berbat görünecek...”

“Teşekkürler,” diye araya girdi Lucky.

“Ama sonra her zamanki yakışıklı haline geri dönecek.”

“Umarım annen ve Pat dönmeden önce olur bu,” diye yorumda bulundu Marcie.

Devon uzanıp Lucky’nin hastane yastığında yapışan saçlarını kabarttı. “Çok şaşırmayacaklar bence. Anladığım kadarıyla, eskiden sık sık böyle görünüyormuş.”

“Senle tanıştığımdan beri değil ama.” Lucky uzanıp Devon’un elini tutup sıktı, sonra kamışıyla kahvesinden bir yudum aldı. “Sage henüz kalkmadı mı? Onunla konuşmak istiyorum.”

Dakikalarca kimse tek laf etmedi. Diğer üç kişi Lucky’yle göz göze gelmekten sakınıyordu. Nihayet Chase boğazını temizleyerek, “Gitmiş,” dedi.

“Gitmiş mi? Nereye gitmiş?”

“Emin değiliz. Sadece gitmiş işte.”

Lucky gözlerini, başka tarafa bakan yüzlerde gezdirdi. “Gizlediğiniz bir şey var ve bu her neyse, içimi kemiriyor.”

“Harlan’le gitmiş.”

Lucky küfrederek yaralı yumruğunu masanın kenarına vurdu, sonra canı yandığı için bir kez daha küfretti. “Sen de gitmesine izin mi verdin?”

“Ben *izin* vermedim.” Chase sinirle masadan kalkıp mutfakta volta atmaya başladı. “Benden izin istemedi. Vali-

zini almış ve endişelenmememizi, ara sıra arayacağını ve peşine düşmeyi aklımızdan dahi geçirmememizi söyleyen bir not yazmış ve çekip gitmiş.

“Gittim baktım, Harlan’ın karavanı yok. Prototipin çizimleri de yok. Bu arada, prototipe bir bilgisayar bağladığını biliyor muydun?” diye konunun dışına çıktı.

Lucky parmaklarını saçlarında gezdirdi. “O zampara serseriyle çıkıp gitmesine izin verdiğine inanamıyorum. Evlenmek için mi kaçıyorlar, ne yapıyorlar?”

“Biliyorsam ne olayım. Belki de, projeyi başka bir şirkete satmak için çizimleri almışlardır.”

Marcie ayağa kalkıp, “Duyduklarıma inanamıyorum!” diye bağırdı.

“Ben de öyle,” dedi Devon. “Ağzınızdan çıkanı kulağınız duysun.” Kocasını ve kaynını tenkit edercesine ters ters baktı. “Aylardır sürekli duyduğumuz şey, Harlan Boyd’un ne kadar zeki ve mükemmel biri olduğu. ‘Harika fikirleri var.’ ‘Bu fikri muhteşem.’ ‘Eğer işe yararsa, eski çalışanlarımızı yeniden işe alacağız.’ ‘Bu şey bizi kurtaracak.’”

“Devon haklı,” dedi Marcie. “Sürekli bunları dinledik. Chase, daha birkaç gece önce, Lucky kurulumu yaparken sen imalatı devralacağını anlatıyordun.”

“Sen de aynı şeyi söyledin,” dedi Devon kocasına. “Yeniden çok çalışmanın refahı konusunda çok heyecanlıydın. Harlan’ın fikrini alıp bunu geliştirdiniz. Seninle tanıştığımızdan beri, seni iş konusunda bu kadar iyimser ve enerji dolu gördüğümü hatırlamıyorum.”

Marcie yeniden konuşmaya başladı. “Ve bunların hepsi, Harlan’ın teçhizatınızı uyarlayacak bir yol bulduğu ve teknik

bilgiye sahip olduğu içindi. Şimdiyse, ansızın istenmeyen insan ilan ediliyor. Oysa dün bir kahramandı. Mucizeler yapıyordu.”

Lucky şiş dudaklarının arasından, “Arkamızdan iş çevirip minik kız kardeşimizi baştan çıkaran bir kahraman,” diye homurdandı.

“Ne olmuş yani?”

Lucky şaşkınlıkla, “Ne mi olmuş?” diye tekrarladı.

“Evet, ne olmuş?” dedi Marcie. “O sizin minik kız kardeşiniz değil. O, yetişkin bir kadın. Eğer Harlan’le yatmak istediye veya tam tersi de olabilir, bu seni hiç mi hiç ilgilendirmez. Veya seni,” dedi parmağını Chase’in göğsüne doğrultarak.

“Sonuçlara vararak, Sage’e ve aynı zamanda Harlan’e ciddi zarar veriyorsunuz,” dedi Devon. “Onlara olan bu güvensizliğiniz karşısında afalladım, özellikle de kız kardeşinize. Her şeyin ötesinde, bir çift sersem gibi görünüyorsunuz.”

“Nasıl yani?” diye sordu Chase.

“Ne demek istediğini tamamen anlıyorum,” dedi Marcie. “İnsanlar konusundaki kendi hükmünüze de mi güvenmiyorsunuz? Daha yirmi dört saat önce bu adama sonsuz güveniniz vardı.”

“Yirmi dört saat önce onun Sage’den faydalandığını bilmiyordum.”

Marcie, “Hâlâ da bilmiyorsun!” diye bağırды kocasına. “Belki de, Sag ondan faydalanıyordur. Bunu hiç düşündün mü?”

Devon kızgınlıkla, “Sen, Lucky Tyler,” dedi, “Bir erkeği bir kadından faydalanmakla suçladığın için cezalısın!”

“Ah, hadi ama Devon.” Aceleyle konuşup kendini savunurken dudağındaki kesiğin yeniden açılmasıyla yüzünü buruşturdu. Orayı ovuştururken, “Seninle tanıştığımız gece olanlarla, onların arasında geçen şeyi mukayese edemezsin,” diye homurdandı.

Chase herkesin sesini bastırarak, “Tüm bildiğim,” diye bağırdı, “Travis ile ayrılığının ardından Sage’in hassaslaştığı. Annemin evliliği yüzünden kendini muhtemelen terk edilmiş hissediyor. Aksi takdirde, Harlan gibi bir herife asla âşık olmazdı.”

“Neden olmasın ki? Harlan göz kamaştırıcı ve seksi.”

Lucky’nin solgun ağzı açık kaldı. Karısının yorumu karşısında donup kaldı. “Bir adam hakkında tam da evli ve çocuklu bir kadına yakışan bir yorum.”

Devon, “Evliyim, kör değil,” diye çıkıştı. “Ve o da göz kamaştırıcı ve seksi bir adam. Laurie bile böyle düşünüyor.”

Lucky, “Annem mi?” diye haykırdı.

“Evet, annen. Bana öyle dedi.”

Marcie, Chase’e, “Sage’in nasıl bir adama âşık olacağı konusunda seni uzman yapan nedir?” diye sordu. Birbirlerine öldürücü bakışlar atan Lucky ve Devon, yerlerini diğer çifte bıraktı. Kavgaya hazırdılar.

“Onu tanıyorum,” dedi Chase. “Onu senin tanıdığından çok daha uzun zamandır tanıyorum. Akli başında olsa, Sage’in yatağa gireceği son erkek, terbiye ve edep yoksunu Harlan olur.”

Marcie gururlu bir şekilde, “Pekâlâ, aşk insanı bu hale getirir,” dedi. “İnsanın başını döndürür.”

“Aşk mı? Aşktan bahseden kim? Burada olsa olsa şeh-

vetten bahsediyoruz.”

“Her neyse, insanlar üzerinde güçlü bir etkisi var. Çılgın ve sıra dışı şeyler yaptırıyor.”

“Gece yarısı hiç açıklama yapmadan kaçıp gitmek gibi çılgınca şeyler mi?”

“Chase Tyler’ın Kaz Kafalı Johns’la evlenmesi gibi çılgınca şeyler,” diye bağırdı Marcie. “Buna ne diye itiraz edeceksin acaba?” Sinirlerine hâkim olup kocasının gözlerine sakince baktı. “Lucky ile birlikte Sage’i kurtarma işine soyunmadan önce, onun kurtarılmayı isteyip istemediğini düşünmeniz akıllıca olur.” Kibirle burnunu çekti. “Benimle yukarı gelsen iyi olur, Devon. Sanırım Lauren’in ağladığını duydum.”

Marcie kucağında Jamie’yle birlikte mutfaktan çıktı. Devon hemen arkasındaydı.

Lucky, sağlam gözüyle ağabeyine keyifsizce baktı. “Bize karşı birlik olurlarsa, mahvoluruz diye uyarmıştım seni.”

“Pekâlâ,” dedi Chase. Sonra iç çekip en yakındaki iskemleye çöktü. “Mahvolduk işte.”

On Üçüncü Bölüm

Harlan'ın pikabı Austin'e kadar bile gidemedi.

Başkentin yaklaşık kırk beş kilometre kuzeyinde, motor teklemeye başladı. Sonraki on beş kilometredeyse, kaportadan beyaz dumanlar yükselmeye başladı.

Sage konuşmak için ağzını açtı ama Harlan'ın yürüme konusundaki tehdidini hatırlayınca, ağzını kapattı. Harlan'e baktı. Genç adamın yüzünde sinsî bir gülümseme vardı.

Kendinden memnun bir ifadeyle, "Bakıyorum uyarımı dikkate alıyorsun," dedi.

Sage, "Bizimle birlikte havaya uçmasına izin mi vereceksin?" diye sordu.

"Durmak için uygun bir yer arıyorum."

Yaklaşık üç yüz kilometre sonra, çıkıştan yol kenarına çekti. Gıcırdayan, sesler çıkaran pikap, tesisi kullanan diğer motorculara gülme malzemesi oldu. Sage koltuğuna gömülüp başını aşağı indirmek istedi.

Bununla birlikte, Harlan'ın kendine olan güveni hiç zedelenmemişti, dışarı çıkıp pikabın önüne ilerledi. Paslı kapor-

ta açılırken itiraz edercesine gıcırdadı. Beyaz bir duman bulutu dışarı çıktı.

Harlan başını motora eğmeden önce elini sallayarak dumanı savuşturdu. Birkaç dakika sonra yolcu koltuğunun olduğu tarafa geldi. Sage'in açacağı bir penceresi olmadığından, omzuyla iterek kapıyı açtı.

“Durum nedir?”

“Su borusu erimiş,” dedi Harlan. “Radyatör su kaynatmış.”

“Kötü bir şey mi yani?”

Harlan bir dirseğini kapının köşesine dayayıp eğlenerek Sage'e baktı. “Motorunu yakmak istemiyorsan kötü.”

Gıcık olduğu araçla dalga geçmek için iyi bir yoldu. “Bu külüstürün sigortalı olduğunu sanmıyorum.”

Harlan olumsuzca başını salladı. “İnanmazsın.”

Sage, “Üç A mı?” diye umutla sordu.

“Hayır.”

“O halde önerin nedir?”

Harlan gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Düğmeler açılınca, bel şeridinden gömleğin etek kısmını çekip söktü. “Şunu tutsana.”

Sage kendisine verilen şeyi alıp Harlan ellerini göğsünde çapraz birleştirip beyaz tişörtünü çekerken nefesi kesilerek tek kelime etmeden onu seyretti. Harlan tişörtü kafasından geçirdi, gövdesi çıplak kalmıştı.

Dün akşamki kavganın yara beresi hâlâ vücudundaydı. Sabah güneşi göğsündeki kılların üzerinde parlıyordu. Soğuk hava göğüs uçlarının belirginleşmesine neden olmuştu.

Sage'in içi hop etti.

Harlan iki eliyle birden tişörtü ortaya koyup kollarını yırttı. Sonra, önü kadar göz alıcı sırtını Sage'e göstererek yeniden pikabın ön kısmına geçti. Açık sarı saçları ensesinden aşağı kıvrılıyordu. Sert kaslarının üzerini örten teni pürüzsüzdü.

Sage kalkık kaportanın altında Harlan'ın ne yaptığını merak edip öne doğru eğildi. Dili damağı kurumuş ve büyülenmiş halde, borudaki sızıntının etrafına kumaş dolayan Harlan'ın zayıf kollarındaki kasların gerilip gevşemesini seyretti. Damarları görünüyordu. Kumaşı sıkı bir düğüm haline getirirken elleri güçlü ve marifetli görünüyordu. Yakındaki bir boruyla sızan suyu değiştirdi.

Kaportayı çarparak kapattı ve tuvalet işlevi gören kare şeklindeki yapıya doğru yürüdü. Omzunun üzerinden, "Hemen dönerim," dedi. "Ellerimi yıkamam lazım."

Sage panikle dikiz aynasını kendine doğru çevirdi. Aynadan yansıyan görüntüsü tatsız bir sürpriz oldu. Yalnızca tüm geceyi ayakta geçirmiş gibi hissetmiyor, aynı zamanda tam da öyle görünüyordu. Sekiz saatlik bir uyku çekmek şu an için söz konusu olamayacağı için, çantasındaki makyaj malzemeleriyle elinden geleni yaptı.

Harlan'ın pikabı tamir etmesi gibi, o da yüzüne hızlı hızlı çekidüzen verdi; böylece Harlan, makyajının kendisiyle alakalı olduğunu düşünmeyecekti. Harlan binanın köşesinden dönerken, Sage saç fırçasını çantasına sokuşturup beklediği için sabırsız ve sıkılmış gibi görünmeye çalıştı.

Harlan birkaç saniye sonra pikaba bindiğinde havayı kokladı. "Parfüm kokusu mu alıyorum?"

"Kendime biraz çekidüzen vermek istedim. Sana uyar mı?"

“Elbette uyar. Felaket görünüyordun.”

Sage söylenerek gömleği ona attı. Harlan gömleği tutup gülmeye başladı. “Şaka kaldıramıyorsun, değil mi?”

Kollarını eski moda kocaman direksiyona dayadı ve dönerek Sage’e baktı. “Eğer egonu yükseltecekse, Sage, iki elimi birden direksiyonda tutmak için epey çaba harcadım.”

Bakışmaları rahatsız edici şekilde uzun sürdü. Bu esnada, Sage kendine ilişkilerinin iş ilişkisinden ibaret olduğunu hatırlattı. Bu onun kuralıydı. Kuralı koyan kendiydi, bu yüzden bunu ilk ihlal eden de o olamazdı. Ayrıca, hiçbir şeyin dikkatini esas hedefinden uzaklaştırmasına izin veremezdi. Harlan’ın dikkatini dağıtması için çok çaba harcamasına gerek yoktu. Esasında, denemiyordu bile.

Sage nihayet gözlerini Harlan’ın gözlerinden çekip başını kaportaya doğru yöneltti. “Ee, artık çalışıyor mu?”

Harlan boğuk bir sesle, “Ah, iyi çalışıyor,” diye yanıtladı.

“Patlayacak mı sence?”

Harlan güçlükle yutkundu. “Olabilir. Aşırı ısınmadığından emin olmalıyız sadece.”

İki farklı motordan bahsettiklerinin ince ayırımına varan Sage, gerginlikle dudaklarını ıslattı. “Gömleğini tekrar giyecek misin?”

“Neden? Çıplak göğsüme bakmak seni rahatsız mı ediyor?”

“Hiç de bile.”

Harlan, Sage’in kendini şeffaf hissetmesine neden olacak şekilde bilgiç bir ifadeyle sırttı. Motoru çalıştıran iki çıplak teli birbirine bağlarken, “Bayan Sage, şaka kaldırama-

dığın gibi, yalan söylemeyi de beceremiyorsun.”

“Bu cidden eğlenceli. Kendimi özgür hissediyorum, peki ya sen?”

“Ben on beş yaşımdan beri özgürüm, unuttun mu?”

Haritada Teksas’ı Meksika sınırının güneyindeki Kızıl Nehir’den ayıran altı şeritli otoyolda hızlarını düşürüyorlardı.

Sage, “Pekâlâ, tamamen serbest olmak senin için yeni bir şey olmayabilir ama benim için öyle,” dedi. “Kendimi bir Çingene gibi kaygısız hissediyorum.”

Sage, Austin’den sonra kendi arabasıyla yola devam etmek konusunda ısrarcı olmuştu. Travis’in onu alıp tatil için Houston’a götürdüğü günden beri, arabası dairesinin orada park halindeydi.

Üniversite kariyerinin son birkaç ayında, üç yıldır oturduğu dairesini yavaş yavaş boşaltmıştı. Ev arkadaşları, mobilyalardan ve ev eşyalarından Sage’in payına düşenleri satın almaktan memnunnardı, çünkü onlar orada kalmayı planlıyorlardı. Kalan birkaç parça şahsi eşyasını da, Sage uygun bir zaman bulup alana kadar ayrı bir dolapta saklayacaklarına söz vermişlerdi.

Bankadaki birikimini ve vadesiz hesabını boşalttı. Büyük bir meblağ değildi ama bir süre açlıktan ölmezdi. O bu işlerini hallederken, Harlan tek başına gitmiş ve daireye yürüyerek dönmüştü.

Birkaç saat sonra, Austin’den güneye doğru gidiyorlardı. Sage arabayı Harlan’ın kullanmasını istemişti, konsantre olamayacak kadar heyecanlı ve gergindi. Eski bağlar sıkılaşı-

tığı, kafasında görevi iyicene tanımlandığı ve planı tıkr tıkr işlediği için hevesle coşuyordu.

Birkaç kilometre yol aldıktan sonra, Sage ona Streamli-ne karavanın ne olacağını sormayı düşündü. Arabası karavana bağlanamayacağı için onu geride bırakmaları gerekmişti.

Harlan, “Bir arkadaşına bıraktım,” dedi. “Benzin istasyonu var ve orada park halinde durabileceğini söyledi.”

“Döndüğünde yerinde bulabileceğinden emin misin?”

Harlan kaşlarını çatarak Sage’e baktı. “Arkadaşım dedim. Bir süreliğine açık deniz sondaj platformunda birlikte çalıştık. Birlikte savaşa gitmek gibi bir şey.”

“Peki ya kamyonetin? Yolun kenarında öylece bıraktın mı?”

“Öyle olsa ziyan olurdu, değil mi? İki yüz dolara sattım.”

“İki yüz dolar mı? Hangi geri zekâlı öyle bir hurdaya iki yüz dolar verir ki?”

“Hurdacı.”

“Ah.” Birbirlerine gülümsediler. Harlan gözlerini yola çevirdi. Sage, “Hep benzinle ilgili işlerde mi çalıştın?”

“Çoğunlukla.”

Sage onun daha fazla açıklama yapmasını bekledi ama yapmadı. Harlan’ın suskunluğu Sage’i gıcık ettiği için yine sordu. “Bir form falan dolduruyor olsan, meslek kısmına ne yazarsın?”

Harlan, “Asla form doldurmam,” dedi.

“Hadi ama, mecbur kalırsan?”

“Doldurmam.”

“Harlan!” diye çıkıştı Sage. “Doldurduğunu düşün!”

Harlan iç çekti. “Tamam. Profesyonel sorun giderici olduğumu yazardım galiba. Birinin sorunu olduğunda, devreye girer ve çözmeye çalışırım.”

“Birinin? Herhangi birinin mi yani?”

“Eğer onlardan hoşlanırsam, onlar da benden hoşlanırlarsa ve onlara faydam olacağını düşünürsem?”

“Öyleyse sorunlu insanları mı arayıp buluyorsun?”

Harlan omuzlarını silkti, bu konuda konuşmaktan hiç hoşlanmadığı belliydi. “Evet, öyle de diyebilirsin. Mesela, geçen yıl Houston’da Chase’le tanıştığım zaman, ondan hemen hoşlandım. Karşılıklı oldu. Şirketinin dibe vurduğunu anlattı. O zaman müsait olmadığım için yardım edemedim, ama onu unutmadım. Serbest olur olmaz, Milton Point’e gittim.”

“Sorun çözülür çözülmez...”

“Herkesi tatmin edecek şekilde...”

“Sen...”

“Başka bir yere gidiyorum.”

“Bağ yok.”

“Doğru.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Hımm.”

Sage bir an için otoyola bakıp düşündü, kendini aniden yalnız ve kederli hissetti. Harlan kolayca ve hiç pişmanlık duymadan nesnelerden –karavandan, pikaptan– vazgeçebiliyordu. Zamanı geldiğinde, arkasına bakmadan insanları geride bırakıyordu. Sage onun geride, ona âşık olan kaç kadın bıraktığını merak etti.

Bu düşünceyle birlikte, neşeli havası sönüverdi. Sonraki birkaç kilometre boyunca hiç konuşmadı.

“İleride bir Dairy Queen var.” Sage bildik kırmızı beyaz tabelayı işaret etti. “Hadi duralım. Açlıktan ölüyorum.”

“Sage, daha bir saat önce tuvalete gitmen için mola verdik. Ondan yarım saat önce de *Snickers* yemezsen ölecektin.”

“Akşam yemeği vakti geldi. Durup yiyelim, sonra tüm geceyi yolda geçiririz.”

“Tamam ama senin midene ve sidik torbana bakılırsa, vadiye asla ulaşamayacağız.”

Genel istikametlerini Rio Grande Vadisi olarak belirlemişlerdi, çünkü o bölgede pek çok zirai uygulama vardı. Pamuk ve narenciye üreticilerinin sulama sistemlerinin potansiyel müşterisi olabileceğini düşünmüşlerdi.

Dairy Queen akşam yemeği olayında gayet başarılıydı. Sipariş vermek için mecburen sıra beklediler.

Sage mönüye göz atarken, “O kadar açım ki, bir atı bile yiyebilirim,” diye mırıldandı.

“Üzgünüm. Mönüde yok.”

Harlan’ın esprisine takılmadan, Sage, “Yanında her şeyiyle çizburger istiyorum. Patateslerim büyük seçim olsun. Bir çikolatalı *milkshake*. Bir de *nacho*,” dedi.

“Biberli mi?”

“Tabii ki biberli. Bibersiz *nacho* olur mu? Hem de çok ama çok biberli olsun.”

İşte o an Harlan, Sage’i öptü. Sage baharatlı yemeğini açgözlülükle beklerken bir saniyeliğine Harlan’e gülümseye-

rek baktı, ardından Harlan elini Sage'in ensesine dolayıp restoranın karmaşasını unutturacak uzun ve derin bir öpücük için Sage'in dudaklarını kendi dudaklarına doğru çekti. Sage çekinerek ellerini Harlan'ın beline dayadı, sonra da kollarını dolayıp ona sıkıca sarıldı.

Harlan öpüşmeyi Sage hazır olmadan çok önce bitirdi. Bir an için kızın yüzüne bakıp ona gözleriyle, istemediğinden değil de, yer uygun olmadığı için öpüşmeyi sona erdirdiğini söyledi.

Kollarını Sage'in omuzlarına koyup onu kendine çekti. Sage bir eli hâlâ onun belindeyken, diğer elini uzatıp Harlan'ın omzunun üzerinde duran elini tuttu. Herkesin onları sıradan bir yemeğe çıkmış, birbirine âşık bir çift zannettiğini düşünüyordu.

O an için, bunu umutsuzca istedi.

Sipariş sırası onlara geldiğinde, Harlan ona gülümserken garson kızla konuşuyordu. "Hanımefendi biberli *nacho* istiyor. Çok ama çok biberli."

Sage yemeğini tıka basa yedi. Yemek daha önce hiç böyle bir lezzet vermemişti. En son ne zaman yemekten bu kadar tat aldığını düşündü ve Harlan'ın öpücüğünün gizemli bir yolla yemeğine çeşni katıp katmadığını merak etti.

Harlan son lokmasını ağzına atarken, "Bir çizburger daha ister misin?" diye sordu.

Sage kâğıt peçeteyle ağzını kapatarak güldü. "Hayır, teşekkür ederim ama lezzetliydi. Uzun zamandır yememiştim."

"Don Juan seni Dairy Queen'e götürdü mü hiç?"

"Travis mi?" Sanki başka bir hayata aitmiş gibi, şu an onun adını söylemek bile tuhaf geliyordu. Aslına bakılırsa,

öyleydi de. “Geleceğin Doktor Belcher’i yer yerinden oynasa bile, fast-food restoranına gitmez. Bir aralar, sağlıklı yemek hastalığı vardı ve bana zorla soya peyniri ve tofu* yedirdiyordu.”

“Tofu mu? Tofitanın kuzeni falan mı?”

Sage nefesi kesilene dek güldü... Harlan onun kendini etrafa göstermesini umursuyor gibi görünmüyordu. Aslında, kızın kahkahaları ona keyif veriyordu.

Yeniden dışarı çıktıklarında karanlık çökmüştü. Doğan karnı, kendini iyi hissetmesi ve arabanın motorunun sürekli tıkırdaması Sage’in uykusunu getirdi. Çok geçmeden kafası nı dik, gözlerini açık tutmakta zorlanmaya başladı.

“Buraya,” dedi Harlan sağ bacağına vurarak. “Başını buraya koy, mücadeleyi bırak.”

Sage dikkatle Harlan’ın pantolonunun yumuşak, soluk ve rahatlıktan uzak bacak kısmına baktı. Huzursuzca, “Koy-masam daha iyi olur,” dedi. “Araba kullanırken uyuyakalabilirsin.”

Harlan kıs kıs güldü. “Kafanın bacağımda olması beni uyanık tutmak için sağlam bir yol.” Kızın şaşkın ifadesine bakınca kahkahayı patlattı. “Şaka yapıyordum, hadi ama.” Yeniden bacağına pırpısladı, Sage bu sefer dayanamadı. Koltuğundan uzanıp başını yavaşça Harlan’ın bacağına yerleştirdi.

Harlan kızın boynundaki saçları itip elini koydu. Başparmağı Sage’in çenesini okşuyordu. “İyi geceler, Bayan Sage.”

* *Uzakdoğu’da soya fasulyesi suyunun fermentasyonundan elde edilen bir tür peynir. (ç.n.)*

“Uyumayacağım. Sadece bir-iki dakika gözlerimi dindireceğim.”

Harlan elini kızın boynunda, çenesinde ve kulağında gezdirmeye devam etti.

Sage’in hissettiği son şey, Harlan’ın onu uyandırmak için dürtmesiydi. “Hadi Sage, otursana. Bacağım uyuştu.”

Sage sersem bir halde doğruldu ama gözlerini açamıyordu. “Saat kaç?” diye mırıldandı. “Neden durduk?”

“Neredeyse gece yarısı oldu. Durdum çünkü yolun ortasındaki çizgiyi çift görmeye başlamıştım. Uykum geldi ve karayolları istatistiklerine geçmek istemiyorum. Bu arada, horladığını biliyor muydun?”

Sage huysuzca, “Kapa çeneni,” dedi, bir yandan omuzlarını çeviriyor, boynunu ovuşturuyordu. “Neredeyiz?”

“Hoş, temiz bir motelde.”

Temizlik, rahatlık veren bir şey olduğundan, Sage anında şüphelendi. Gözlerini zoraki açıp etrafa bakındı. Pembe neon tüplerle çizilmiş tek tek bungalovlar vardı. Ortadaki avluda ise, havuzun etrafında firavuninciri ve zakkum ağaçları bulunuyordu. Havuz öyle bulanıktı ki, insan üzerinde yürüyebilirdi. Tesisin yanıp sönen mavi yıldızın arkasındaki ofisi, tekinsiz ve karanlık görünüyordu. Kapının üzerinde bir çift uzun boynuzlu hayvan asılıydı.

“Harika. Bates Motel’in Teksas versiyonu. Sahipleri de, Norman Billy Bob Bates ve ölmüş annesi.”

“Burası hoş bir yer. Daha önce de kaldım.”

“Nedense şaşırmadım.”

“Burada kal. Boş yerleri var mı gidip bakacağım.”

“Ne, dalga mı geçiyorsun?”

Harlan birkaç dakika sonra elinde anahtar sallayarak geldi. Ofisten kendilerine verilen bungalova giderkenki kısa yolda Sage, “Motel 6 gibi daha lüks bir yerde kalamaz mıydık?” diye sordu.

“Sadece birkaç saat uyumak için buradayız. Yalnızca yatıkları kullanacağız.”

“Bunda haklısın bak. Ben kesinlikle duş almayacağım. Gördüğüm kadarıyla, görevli hık demiş Anthony Perkins’in* burnundan düşmüş.”

Odada aralarında bir sehpa olan iki ikiz yatak, bir de konsol vardı. Telefon yoktu. Televizyon yoktu. Fakat buna rağmen, sıcak ve temizdi. Sage çarşafı koklayıp temiz olduklarına kanaat getirince, üzerinde kıyafetlerle yatağa girdi.

Kıyafetlerini çıkaramayacak kadar uykuluydu. Hayatında ilk defa dişlerini fırçalamadan yatıyordu ama bunu umursamadı. Tek istediği uyumaktı.

Harlan banyoya girdi. Sage birkaç saniye sonra suyun sesini duydu. Sage onun kendine nispet olsun diye duş aldığını düşündü. Yüzüne bir gülümseme yayıldı. Memnundu. Günün ne kadar talihsizce başladığını düşününce bu durum tuhaftı.

Bir aydan az süredir tanıdığı bir adamla evden ayrılmış, hurdaya satılan dökük bir pikapla yola çıkmıştı.

Banka hesaplarını son kuruşuna kadar temizlemiş ve bu da ne yazık ki pek az bir meblağ etmişti.

Yüksek kalorisini veya az besleyici değerini düşünmeden tıka basa fast-food yemişti.

Sevgili ailesinin küçümsemesi ve karşı çıkması haricin-

* *Amerikalı sinema oyuncusu. (e.n.)*

de hiçbir şeyle sonuçlanamayabilecek bir macera uğruna, güvenli ve bildik her şeyi geride bırakıp yola koyulmuştu.

Geceyi muhtemelen sayısız gayrimeşru kaçamağa sahne olan pespaye bir otelde geçiriyordu.

Tüm bunlara rağmen, örtülerin arasına kıvrılıp yastığına gömülürken kafası rahattı ve gülümsüyordu.

Harlan hâlâ duştaydı ve hafiften detone bir sesle bir Rod Stewart şarkısı söylüyordu. Duştan çıktığında gelip sarılarak onun yanına mı yatacaktı, yoksa diğer yatağı mı kullanacaktı?

Diğer yatak tüm gece boş kalsa, Sage'in umurunda olmazdı.

Sage kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti.

“Sage, şunu artık keser misin, lütfen? Durumumuza faydası yok.”

Sage elindeki nemli mendili akan burnuna doğru götürürken, “Umrumda değil,” diye hüngür hüngür ağlıyordu. “Canım ağlamak istiyor, bu yüzden de ağlıyorum. Şimdi beni yalnız bırak ve bunu yerinde yapmama izin ver.”

“Şu gözyaşlarıyla Teksas'ın güneyindeki her bir parseli sulayabilirdik. Belki de onları pazarlamaya çalışmalıydık.”

Sage kırmızı, şiş gözleriyle Harlan'e ters ters baktı. “Bu konudaki şakalarından cidden bıktım, Harlan.”

“Pekâlâ, şaka yapmak karşındakini azarlamaktan daha iyidir.”

İki haftadır eldeki sıfırla yolda birlikte olmak sinirlerini zorluyordu. On dört gün önce umutlarla kat ettikleri yolu geri

dönerken, Harlan'ın direksiyonu tutan eklemleri gerginlikten bembeyazdı.

Eğer aklında bir istikamet varsa, Sage'i bilgilendirmemişti. Buna her türlü kayıtsız görünüyordu. Sage sızlanıp Harlan içten içe sinirlenirken, amaçsızca yol kat ediyorlardı. Harlan kavga istiyor gibiydi, huysuzluğu üzerinde olan Sage de ona istediğini vermeye hazırdı.

"Bu seyahatin amacının benim için ne kadar önemli olduğunu hayal bile edemezsin."

"Tahmin ediyorum," diye bağırdı Harlan. "Eve zaferle dönmek istiyordun. Ailenin sevgisini ve övgüsünü istiyordun."

"Sen aile sevgisinden ne anlarsın?"

Sage onun gözlerinde bir kıvılcım gördü ama Harlan soruya yanıt vermedi. Bunun yerine, karşı atağa geçti. "Tüm dünyayı kandırdığını sanıyorsun ama ben senin içini görebiliyorum, Sage. Kimsenin sana saygı duymadığını sanıyorsun. Ama yanıliyorsun. Ailenin bana yüksek lisans derecenı alman için ne kadar azimle ve sıkı çalıştığını nasıl gururlanarak anlattıklarını duymalıydın. Daha seninle tanışmadan, senin hakkında duyduklarımđan usanmıştım bile."

"Hakkımda konuşabilirler ama beni ciddiye almıyorlar. Hiç almadılar."

"Sürekli fevri hareketler yapıp boşboğazlık ettiğın için olabilir mi acaba?"

"Ah, teşekkürler. Bunu konuşunca daha da iyi hissetmeye başladım kendimi."

Harlan, bir an için gözlerini yoldan çekip Sage'e dikkatle baktı. "Ağabeylerinle yarışlıyorsun, değil mi?"

“Tabii ki hayır!”

“Hayırmış! İçinde bir yerlerde, onlara yetişememekten, onlarla kıyaslanınca ikinci sırada olmaktan korkuyorsun.”

“Kafayı yemişsin sen.”

“Hayır, haklıyım. Dinle Sage, sen sapına kadar Tyler’ sin. Chase ve Lucky’nin içindeki o sağlam şeyden sende de var. Yalnızca paketi farklı. Dayanıklı, sağlam ve dürüstsün. İnsan gibi insansın ve görünüşünde, kişiliğinde ve zekânda kesinlikle eksiklik yok.”

“O halde neden basit bir sözleşme bile yapamadım? Benimle sadece birkaç kişi görüştü. Randevu istememin nede-nini açıkladığımda çoğu insan yüzüme güldü.”

Harlan, “Sen başarısız olmadın,” diye vurguladı. “Elin-den geleni yaptın. Her sabah kalkıp akla zarar bir şekilde gi-yindin, profesyonel ama kadınsı görünüyordun. Sunumunu harfi harfine ezberleyene kadar çalıştın. Lanet olsun, seni her dinlediğimde, noktalı kısmı bizzat doldurmaya hazırdım ade-ta.”

“Madem öyle, neden o adamlardan hiçbiri imzalamadı?”

“Kötü şans. Kötü ekonomi. Bunlardan hiçbiri senin yaptığın veya yapmadığın şeylerle alakalı değil. Balığın yemeyi reddetmesi halinde, en iyi yemi kullanan en iyi balıkçı bile balık tutamaz.”

Harlan’in söyledikleri Sage’i bir nebze rahatlattı. Elin-den geleni yaptığına içten içe ikna olmuştu. Kooperatiflerden ve ziraat kuruluşlarından potansiyel müşterilerin bir listesini çıkarmıştı. Harlan’le birlikte sistematik olarak ziyarette bulunmuşlardı. Çabaları boşa çıkmıştı, bir potansiyel müşteri

bile yoktu. Sage bildiği her şeyi yapmıştı.

Başarısızlıklarından dolayı Harlan'ı da suçlayamazdı. Her gün kravat takarak Sage'i şaşırtmıştı. Mekanizmaya dair açıklamaları net ve kapsamlıydı. Konuştuğu herkesin güvenini kolayca kazanıyordu. İnsanlar onun çeşitli konulardaki görüşlerine içgüdüsel olarak güveniyordu. Kabak tadı vermeyen bir zekâyâ ve çekiciliğe sahip güvenilir biriydi.

İnsanlar ondan, o da insanlardan hoşlanıyordu. Tıpkı Laurie gibi, insanları oldukları gibi kabul ediyor ve onlardan da kendi için aynısını bekliyordu. Nereye gitse arkadaş ediniyordu. Arkadaşlık kurma ihtiyacı hiç şüphesiz ailesi olmadığı içindi.

Ama Harlan'ın tüm sevimliliğine rağmen, vadiden elleri boş dönüyorlardı. Sebze ve meyve yetiştiricilerinin önceki yılın mevsimsiz donmalarından mustarip olmaları onların kötü talihiydi. Ziraat endüstrisi, benzin endüstrisinden daha iyi durumda değildi. Yetiştiriciler bu yılın sonunu getirme konusunda endişeliydiler. Ürün ne kadar yenilikçi olursa olsun, hiçbirisi yatırım yapıp boyunu aşan bir işe kalkışmaya meyilli değildi.

Harlan şimdi de, "Herkes harika bir fikrimiz olduğu konusunda hemfikir," diye hatırlatmada bulundu.

"Faturalarını bu harika fikirle ödemeye çalış o zaman."

Harlan tıslayarak küfretti. "Ne yapmamı bekliyorsun? Sonraki çıkıştan geçip Doğu Teksas'a mı döneyim? Vaz mı geçiyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. O, Harlan Boyd'un iş yapma yöntemi. İşler zorlaştığında basıp gitmek. Ellerini yıkayıp çekip gitmek."

“Harlan Boyd’un iş yapma yöntemi hakkında ne biliyorsun ki?”

Sage, “Eh, öyle değil mi?” diye bağırarak çıkıştı. “Neden normal insanlar gibi kök salıp yuva kurmak seni bu kadar çok korkutuyor?” Bu soruya yanıt beklemiyordu. “Ben senden farklıyım. Sorunlarımdan kaçmıyorum.”

“Hayır, sen genellikle gerçeğin yarısını anlatıyor veya ukalaca konuşup gösterişli hareketler yaparak sorunlarını gizliyorsun.”

Sage ona ters ters baktı, ardından başını çevirip pencereden dışarıyı seyretti. Geçtikleri tarlalar nadasa bırakılmıştı. Geçmiş yılın kurumuş, ölü anızları saban izlerinin üzerinde, ilkbaharda pullukla sürülmeyi bekliyordu.

Toprağın işlenmesi Sage’e sulamayı, sulama da Harlan’ın en azından benzin sektörü yeniden canlanana dek Tyler Sondaj’ın kurtuluşu olabilecek icadını hatırlattı. Bu olduğunda –Sage olacağına inanıyordu– ağabeyleri bu sulama işinin tamamını kendisine teslim edeceklerdi. Şirketlerinin yan kuruluşu olabilirdi.

Hayal dünyasına kapılıp gitmeden önce, paralarının tükenmek üzere olduğunu kendi kendine hatırlattı. O zaman eve hem mağlup hem de meteliksiz dönmek zorunda kalacaktı.

Harlan’le birbirlerini boğazlamadan ne kadar süre birlikte kalabilirlerdi? Alternatifleri yeniden sevişmekti ama bu da yasaktı. Sage şimdi, gözyaşlarının bir kısmının cinsel gerginlikten kaynaklandığını fark ediyordu.

Birbirlerine ne kadar yakın olurlarsa, o kadar uzak duruyorlardı. Yer küçüldükçe, birbirlerine daha geniş alan bırakı-

yorlardı. Bu sakınma Sage'in seçimi değildi. Harlan ne yaparsa öyle yapıyordu.

Harlan, Dairy Queen'deki geceden beri Sage'i öpmemişti. Birlikte kaldıkları odadaki yatağın birini onunla paylaşmak isteyebileceğini ima bile etmemişti. Konuşmaları yalnızca iş üzerine dönmüştü ve Sage'in hor gördüğünü sandığı ama şimdi özlemine duyduğu çift anlamlı takılmalardan yoksundu. Sage'in kafası karışık ve hayal kırıklığı içindeydi.

Harlan *neden* iki haftadır bir girişimde bulunmamıştı? Sage'i hayatına beklenmedik bir anda girdiği gibi, yine aynı şekilde çıkacağı güne mi hazırlıyordu yoksa?

Bunu düşünüp üzülürken, dirseğini kapının kenarına dayayıp çenesini avucuna koydu ve camdan manzarayı seyretmeye koyuldu.

Waco'nun eteklerinde, son derece yeşil ve bakımlı bir araziden geçiyorlardı. Burada yaya trafiği ve minik beyaz arabalar vardı. Cılız direkler üzerinde Sage'in dikkatini çekmek istercesine üçgen bayraklar sallanıyordu.

Sage yerinden doğruldu. "Golf."

On Dördüncü Bölüm

“Efendim?”

“Golf. Golf. *Golf*.”

Harlan, Sage’in ilerisindeki golf sahasına baktı. “Durup birkaç delik oynamak mı istiyorsun?”

“Harlan, yanlış denizde balığa çıkmışız.” Heyecanla koltuğundan uzanıp Harlan’ın bacağına sıktı. “Doğru yeme sahibiz ama yanlış sulardayız.”

Olayı bir anda anlayan Harlan’ın mavi gözleri ışıldadı. “Golf sahaları.”

“Evet. Ve... golf sahalarının, ev inşa alanlarının ve çevre düzenlemesi yapılmış birçok alanın olduğu planlı çevreler.”

“Zengin emeklilerin olduğu çevreler.”

“Sağlık tesisleri.”

“Çok boyutlu endüstriyel parklar.”

“Evet!” Sage emniyet kemerini çözüp Harlan’ın üzerine atıldı, kollarını boynuna dolayıp yanağına sesli bir öpücük kondurdu. “Gayrimenkul komisyoncularıyla görüşmeliyiz,

çiftçilerle değil. Yatırımcıları, müteahhitleri, sektöre yön verenleri ziyaret etmeliyiz.”

“Yeniden Houston’a dönmek ister misin?”

“Pek değil. Neden ki?”

“Belcher. Kaynak olabilir.”

Sage, geri çevirmeden önce bu öneriyi kafasında bir tarttı. “O, sınırdadır. Ben kaynaklarla görüşmek istiyorum. Ayrıca, Chase ve Lucky söyleyeceklerini söyledikten sonra onunla karşılaşmak istemiyorum. İçimden bir ses bana bunun adice olduğunu söylüyor.”

“Bence içindeki ses haklı. O zaman, nereye gidiyoruz?”

“Dallas’a.”

“Neden Dallas?”

“Çünkü az önce bahsettiğimiz yerlerle dolu, büyüyen bir şehir.”

San Antonio ve Austin de öyle.”

“Ama Dallas’a daha yakınız ve Milton Point’e en yakın yer de orası. Birkaç saat içinde orada oluruz.”

Sage’in heyecanı bulaşıcıydı. Harlan sırtarak, “Kemerini bağla,” dedi ve gaza bastı.

Harlan iki saatten az sürede Dallas’a vardı. Sage gümüşü, aynamsı ufuk çizgisini hayranlıkla seyrederken, Harlan bir milyon kilometre boyunca kaldıkları otellerden daha lüks bir otelin girişine arabayı çekerek onu şaşırttı.

“Burada ne yapıyoruz?”

“Kendimizi şımartmamız gerekiyor bence.”

“Burada kalarak mı yani?”

“Hazinedar sensin. Buna gücümüz yeter mi?”

Sage, “Muhtemelen hayır ama hadi savurganlık ede-

lim,” dedi neşe dolu gözlerle.

“Bugün lüks bir restoranda yemek yiyelim. Kumaş peçeteler, uyumlu çatal bıçaklar, yemekler. Belki sinemaya falan da gideriz.”

“Ah, evet Harlan, evet. Sabırsızlanıyorum.”

Harlan, “Ama yarın tuz madenine dönüyoruz, Sindrella,” diye uyardı.

“Yeni bir saldırı planımız olduğundan, bunun için de sabırsızlanıyorum.”

“Böylece, ağabeylerim için oynayıp sonra da tekmeyi vurup attıkları bir oyun topundan başka bir şey olmadığımı inancıyla büyüdüm sanırım.”

Ufak portatif masanın ortasında yanan muma bakarken Sage’in dalgın bir havası vardı. Son zamanlarda kaldıkları yerlerle karşılaştırılırsa, otelin odası saray gibiydi. Televizyon setinde odada seyredebilecekleri filmler vardı. Oda servisi mönüsü gayet kapsamlıydı.

Otel o kadar çok imkân sunuyordu ki, dışarı çıkmamayı tercih etmişlerdi. Yol yorgunuydular. Odada dinlenmek, giyinip dışarı çıkmaktan daha cazip gelmişti. Oda servisinden dört kap yemek sipariş etmişlerdi. Şimdi de, çikolata ve kahveyle keyif yapıyorlardı.

“Gerçekten de, onlarla yarış halinde değilim, Harlan. Yalnızca beni ailemizin ve işimizin önemli bir parçası olarak görmelerini istiyorum. Ufak kız kardeşlerinden, yumurcaktan ötesi olmak istiyorum.”

“Demek istediğini anlıyorum.” Harlan yarı tatlı çikola-

tayı altın renkli folyosundan çıkardı, yavaşça erimesi için ağzına götürdü. “Ama Sage, şunu anlamalısın ki, sen daima ailenin bebeği olarak kalacaksın. Tıpkı Chase’in en büyük olarak kalacağı gibi.”

“Psikoloji dersinin ilk yılı gibi geliyor kulağa.”

Harlan yavaşça gülerek, “Öyle zaten,” diye kabul etti. “A&M’de seçmeli ders olarak aldım.”

“O halde saptamaların kişisel deneyimlere dayanmıyor?”

“Hayır.”

“Hiç kardeşin yok mu?”

“Hayır.”

Sage kendi çikolatasını çıkardığı parlak folyoyla oynuyordu. Harlan’ın özeline burnunu sokmasının ne kadar uygun olduğunu düşündü bir an için. Fakat o sormazsa, Harlan’ın geçmişini gönüllü olarak anlatmayacağını biliyordu.

“Ev hayatın zor geçmiş olmalı, bunu biliyorum, Harlan.” Mum ışığının arkasından Harlan’e baktı. Yüzü ifade-sizdi. “İstemiyorsan anlatmak zorunda değilsin.” Yeniden durup Harlan’e değerlendirmedeği bir fırsat verdi.

“İstemiyorum.”

Sage onun güvenini hâlâ kazanamadığı için hayal kırıklığına uğrayarak, “Bu yükü tek başına kaldırmam gerektiği için üzgünüm. Ailem benim temelim. Ebeveynlerim ve taşkın ağabeylerim olmadan geçen bir çocukluk hayal edemiyorum,” diyerek hayal kırıklığını gizledi.

“Sen çok şanslıymışsın.”

Sage, “Biliyorum,” diye itiraf etti. “Her ne kadar sinir bozucu olsalar da, onları çok seviyorum.”

“Onlar da seni çok seviyorlar.” Harlan kollarını masaya dayayıp öne eğildi ve yavaşça, “Sevmemek nedir?” dedi.

Sage nihayet uzun süren köpüklü banyosundan çıktı-ğında, akşam yemekleri de gelmişti. Yemekler soğumasın diye, Harlan onun ıslak saçla, makyajsız ve düz kumaşlı sade bornozuyla masaya oturması için ısrar etmişti.

Şimdiyse, gözleriyle Sage’i baştan aşağı süzerken elini uzatıp kızı elinden tuttu ve ayağa kaldırdı, masanın etrafından çekerek kendine yaklaştırdı. Sage’in arasında durması için bacaklarını genişçe açtı.

Sage’in ellerini yanlarda gevşekçe tutup bornozun yakasının birleştiği yere burnunu sürttü. “Güzel kokuyorsun.”

Sage’in içi kıpır kıpır oldu. İki hafta boyunca zerre kadar flört etmedikten sonra, Harlan’ın dokunuşu elektrik çarpması etkisi yapmıştı. Yine de, ona bu kadar kolay sahip olabileceğini düşünmesini istemiyordu. Parmağını şıklattığı anda koşa koşa ona gideceğini mi sanıyordu?

“Harlan, ne yapıyorsun?”

“Eğer biraz susarsan, seni baştan çıkarmak istiyorum.”

“Bu iyi bir fikir değil. İlişkimizi sadece işle sınırlı tutmaya karar vermiştik. Daha önce olanlara gelince, Harlan ben şöyle sanmanı istemiyorum...”

“Tek kötü yanın çok konuşman.”

Harlan onu bir öpücükle değil, etkili bir bakışla susturdu. Sage onun için için yanan gözlerine bakınca, itiraz sözcükleri ağzında tükendi kaldı, içi yumuşacık oldu ve dikkatle verdiği kararlar dağılıp gitti. Harlan, Sage’in belindeki düğümü çözüp bornozun önünü açıncaya kadar öyle bakmaya devam etti.

“Kahretsin, Sage,” dedi ellerini içeri kaydırduğında, “Bunun içinde çıplak olduğunu bilsem, yemeğimi yerken oyalanmazdım.”

Belinden tutarak Sage’i kendine çekip açık ağzını kızın gövdesinin her bir noktasına değdirdi. Harlan’ın dilinin ıslak temasıyla, Sage’in bedeni titredi. Refleks olarak, destek almak için ellerini Harlan’ın omuzlarına koydu. Harlan önce bir göğüs ucunu, sonra diğerini öpüp dilini üzerlerinde gezdirirken, Sage onun omuzlarını iyice sıkıyordu.

İnliyordu ve adeta dengesini kaybetti. Harlan ayağa kalkıp onu tuttu, göğsüne bastırdı. “Pantolonumu çıkarsana.”

Harlan’ın fısıldadığı acil durum, Sage’i acele ettirmedi. Daha ziyade, utangaç bir tavırla fermuarına uzanırken tereddüt ediyordu. En üstteki çitçit kolaydı. Harlan bir yandan göğüslerini okşayıp bir yandan çikolatalı dudaklarıyla kızın dudaklarını öperken, Sage düğmeleri açmakta biraz zorlandı. Sage’in parmakları yumuşak kot kumaşının altındaki sert etine her dokunduğunda, Harlan zevkle inledi. Nihayet son düğme de çözülmüştü. Sage ellerini çekti.

Rahatlayarak iç çeken Harlan, “Teşekkürler,” dedi. “Gömleğimi de çıkarır mısın, lütfen?”

Sage köpük banyosuna girmeden önce, Harlan duş almıştı. Adeta cılız vücudu için yapılmış olan yıpranmış pantolonu, omuzlarına ve geniş göğsüne oturan beyaz penye tişörtüyle vücudu öne çıkıyordu.

Sage kumaşın üzerinden şimdi Harlan’ın göğüs uçlarının dikleştiğini görebiliyordu. Gövdesini çıplak görmek Sage’in içinde her seferinde bir şeylerin kıpırdamasına neden oluyordu. Harlan’ın tişörtünü kenarından tutup sıkı kasları-

nın, göğsündeki kılların üzerinden geçirip başından çekti. Harlan'ın saçları yeniden kafasına uçtu, seksi bir şekilde dağınık görünüyordu. Birkaç tutam kaşlarına düşüyordu.

Harlan, Sage'i kendine doğru çekip kucakladı, çıplak göğüsleri birbirine değerken, "Böyle çok daha iyi," diye fısıldadı.

Sonsuzluk kadar uzun sürecek şekilde öpüştüler, Sage onu daha fazla istiyordu. Harlan'ın göğsüne dokundu, tenindeki kılların kendi pürüzsüz tenine değmesi içini gıcıkliyordu. Bu dokunuş göğüs uçlarını dikleştirdi. Bunu fark eden Harlan hemen Sage'in göğüslerini önce parmaklarıyla, sonra dudaklarıyla yavaş yavaş okşamaya başladı, ardından elleri kızın tüm bedeninde gezindi.

Harlan yeniden sandalyeye oturup Sage'in karnını, göbek deliğini, çıkık leğenkemiklerini öptü. Geri çekilip Sage'in bacaklarının arasına dikkatle baktıktan sonra parmaklarını sokup oynamaya başladı.

Sage'in hefes alışı ve kalp atışları hızlandı. Etrafındaki her şey karardı, yalnızca Harlan, o ve mum ışığı parlak kalana kadar görüş açısı gittikçe daraldı.

Harlan'ın dudakları o esnek yuvaya değdiği an, Sage yavaşça inleyerek parmaklarını onun saçlarına geçirdi. Harlan'ın tatlı öpücüklerinden aldığı haz o kadar muhteşemdi ki, neredeyse dayanılmazdı.

Harlan diz çöktü. Başparmaklarının ucuyla yumuşak etleri nazikçe ayırdı ve ardından ağzıyla Sage'e harika bir şey yaptı.

Sage'in yavaşça attığı çılgılık, arzu ve kuşku karışımıydı. Daha önce hiç hissetmediği duygular, bedeninden kafasına

fırlıyordu. Bu duygular onu çılgınca mest ederken, bu zevkin büyüklüğü korku veriyordu.

Harlan'den uzaklaşıp kendini çift kişilik yataklardan birine attı, yüzünü yastıklara gömdü. Parmaklarını yatağa sıkıca geçirdi, zira duyguları durmuyordu. Artçı sarsıntılar teker teker içinde dalgalanıyordu. Bu nefes nefese, değişken sesi durduramıyordu.

Harlan yanına uzanınca yatak aşağı gömüldü. Elini Sage'in başının arkasına koydu. "Sorun nedir, Sage? Neden korkuyorsun?"

Sage sırtüstü döndü, hâlâ nefes nefeseydi, yüzü hâlâ kıpkırmızıydı, hâlâ kendinden geçmiş haldeydi. Ama hâlâ gurusu söz konusuydu. "Hiçbir şeyden korktuğum yok."

"O zaman neden orgazm olmana engel oldun?"

Utanan Sage başını diğer tarafa çevirdi. Harlan çenesinden tutup başını çevirdi. Pırıl pırıldın. Tam eşigindeydin. Hissediyordum. Neden devam etmedin?" Gözleriyle yanıt istiyordu.

Sage boğuk bir sesle, "Tedirgin oldum," dedi.

"Travis'le hiç böyle sevişmediniz mi?"

Bunu düşünmek hem berbattı hem de hiç hoş değildi. Sage hararetle başını iki yana salladı.

"O herif ya geri zekâlı ya da ibne," diye mırıldandı. "Neden Travis'le hiç sevişmedin? Kimseyle sevişmedin mi? Çok kişinin denediğine eminim."

"Evet, çok kişi denedi."

"O zaman neden?"

"Bilmiyorum, Harlan. Kafamı ütüleme."

Harlan, Sage'in başını ellerinin arasına aldı. "Beni dinle.

İki haftadır yanında adam gibi durmaya çabalıyorum. Kolay olmuyor. Hemen hemen yaptığın her şey, söylediğin her şey, başını savurman, gülümsemen ve yüz ifaden bunu yapmamı zorlaştırıyor. Şimdi, lanet olsun, bu basit sorunun cevabını hak ediyorum galiba.”

Sage hâlâ tahrik olmuş durumdaydı. Harlan’ın erotik sözleri, heyecanının yatışmasına yardımcı olmuyordu. “Bu, basit bir soru değil, Harlan. Çok karmaşık. Cevabı kendim bile bilmiyorum ki.”

“İyi bir tahminim var. Partnerini ve kendini hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğun için hiçbir erkeğe seninle sevişme şansı tanımadın.”

Sage şaşkın gözlerle Harlan’e baktı. “Nereden vardın bu sonuca?”

“Ağabeylerinin kadınlarla olan başarıları hakkında bir sürü hikâye duydun. İyi bir sürtük olmadığın müddetçe romantizm bölümünde başarısız olacağını biliyordun.”

“Çifte standarttan bahsediyorsun!”

“Haklısın. Berbat bir şey. Ama bu işler böyledir. Bu yüzden, seksin asla denemeyeceğin ve iyi olamayacağın bir arena olmasına karar verdin.”

“Böyle bir saçmalığı hiç düşünmemiştim.”

“Eminim öyledir. Hepsi bilinçaltında ama var işte. Pekâlâ, beni dinle.” Harlan’ın Sage’in başını tutan ellerinin basıncı arttı. Bir bacağına Sage’in bacaklarının arasına koyarak kızın üzerine uzandı, pantolonu –imkânsız bir şekilde– aynı anda hem sert hem de yumuşak bir his veriyordu.

“Burada ikimizden başka kimse yok. Elimde puan çizelgesi de yok. Bana hiçbir şey kanıtlamak zorunda değilsin.

Seksi olduğunu zaten biliyorum. Beni baştan çıkardığını ve sertleştirdiğini zaten biliyorum. Senin yandığını da biliyorum, keşke kendine izin versen. “Ama hayır diyorsan, buna da tamam. Hiçbir şekilde yorum yapmayacağım. En kötü şekilde seni istediğimi biliyorsun ama bu sana bağlı. Ne olacak? Ne istiyorsun?”

“Ben istiyorum ki...” Sesi sönükleşti, devam edemedi.

“Ne? Ne düşündüğünü söyle. Bir kez olsun Bud ve Laurie’nin kızı, Chase ve Lucky’nin kardeşi Sage Tyler’dan ne beklendiğini umursamadan yalnızca Sage ol.”

Sage defalarca derin derin nefes alıp sonra bir çırpıda, “Bana dokunmanı istiyorum,” dedi.

“Nerene?”

“Her yerime.”

“Özellikle belirt.”

“Sözcük olarak mı söyle diyorsun?”

“Sözcük olarak söyle.”

Sage söyledi. Harlan’ın gözleri cinsel arzuyla karardı.

“Ve?” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle.

“Beni öptüğünde...”

“Evet?”

“Ağzımı tamamen ağzına al. Sanki son yemeğinmiş gibi ye.”

“Şu ana kadar güzel,” diye boğuk bir sesle fısıldadı Harlan, “Devam et.”

Şehvet Sage’in damarlarına etkili bir uyuşturucu madde gibi yayılıyordu. Sinirleri buna maruz kalıyor ve tatlı tatlı karıncalanıyordu. Kendini çakırkeyif, coşkun ve son derece zinde hissediyordu.

“Ellerimi o güzel vücudunun her yerinde gezdirmek istiyorum. Sana sımsıkı sarılıp nefesini kesmek istiyorum. Seni yeniden içimde istiyorum, Harlan.”

Harlan yavaşça ısıklık çaldı. “Yeni başlayan birine göre, seks konusunda epey iyi konuşuyorsunuz, Bayan Sage.”

İlk ateşli öpücükle Sage cesur sözcüklerini eyleme geçirdi. Ellerini Harlan’ın pantolonunun kalça kısmına götürüp poposunu avuçladı.

Harlan kısık, doyumsuz bir sesle, yana dönüp pantolonunu çıkardı, sonra da tekmeledi. Aldığı her nefesle göğsü hızla inip kalkıyordu ama sonraki hareketi Sage’e bıraktı.

Sage gözleriyle Harlan’ın bedenini taradı. Tırnağıyla Harlan’ın göğüs ucuna dokundu. Harlan derin bir nefes alıp tuttu ama yine de Sage’i acele ettirmedi.

Sage başını Harlan’ın göğsüne eğip ağzını dik göğüs ucuna bastırdı, sonra dilini üzerine itti. Harlan kızın adını fısıldayarak parmaklarını saçlarına gömdü. Sage aklına esen her şeyi yaparak haftalardır gizlice kurduğu fantezileri hayata geçirdi. Ağzı Harlan’ın göğsünde dans ediyor, onu rastgele öpüyor, göğüs uçlarıyla oynuyordu.

Tadına baktıkça, daha da acıktı. Harlan’ın yanına diz çöküp ellerini onun bacaklarının üst kısmına koydu ve kaburgalarına kadar öperek çıktı. Dilini ince tüylerle kaplı gizemli göbek deliğine soktu.

Harlan parmaklarını Sage’in saçlarına dolamış, nefes nefese durmadan onun adını sayıklıyordu.

Sage yüzünü Harlan’ın cinsel organının çevresindeki sıcaklığa değdirdi, dudaklarını pürüzsüz ucunda gezdirip defalarca döndürdü.

Harlan, “Ölüyorum bebeğim,” diye inledi, sonra Sage’i yukarı çekti ve dudaklarını birleştirip vahşice ve doyumsuzca öpüştiler. Sage kalçasını Harlan’ın sertliğine getirdi. Harlan başını kaldırıp Sage’e doğru eğdi. “Yavaşlamalıyız. Otel ya-nıyormuş gibi, bu kadar acele etmemize gerek yok. Canını bir daha yakmak istemiyorum.”

“Yakmazsın. Lütfen, Harlan. Hemen.”

Sage’in bu kadar acele etmesine rağmen, Harlan ya-vaşça ve nazıkçe girdi. “Sırılsıklamsın.” İyice girerken içini çekti. “Tanrım, çok iyisin.”

“Sen de öyle.”

Harlan daha derine inerken birbirlerine bakıp gülümse-diler. “Bunu hissediyor musun?”

“Hımm, evet.”

“Peki bunu?”

Sage gözlerini kapatıp anlaşılmaz bir şekilde evet diye mırıldandı.

“Güzel. Güzel. Şimdi dizlerini geriye çek. İşte böyle. Ah, Sage.”

Harlan acele etmeme konusundaki kendi tavsiyesini az sonra unuttu. Sage ona bunu hatırlatmadı; itişlerinin her birini istekle karşıladı. Aklındaki her şeyi boşaltıp, her bir hissi yeni olan bu nefes kesici şehvetin keyfini çıkardı.

Bedeniyle, ruhuyla ve aklıyla Harlan’i içine öyle bir çekti ki, iki ayrı insan olduklarını söylemek artık imkânsızdı.

İçi o an, ilk kez hissettiği bir şekilde karıncalanmaya başlayınca, bununla mücadele etmeyip Harlan’e daha sıkı kenetlendi. Karşılıklı rahatlamalarına ve Sage’in kendinden geçmesine kadar, tüm konsantrasyonu iç içe olan bedenle-

rinde, Harlan'ın sürtünerek onu itmesinde ve hareket ettirmesindeydi.

Harlan birkaç dakika sonra üzerinden kalktı. Sage, "Gitme," diye fısıldadı.

Harlan yakınlıklarına gölge düşürmeden, yan yatıp Sage'i kendine doğru çekti, yüzleri birbirine dönük uzandılar. "Kalmaktan bahsediyordun."

Gülümseyerek birbirlerinin dudaklarına kısa, yumuşacık bir öpücük kondurdular, ardından Sage başını Harlan'ın boynuna gömdü.

"Harlan?"

"Hı?"

"Teşekkürler."

"Benim için zevkti."

Sage, Harlan'ın ılık tenine doğru gülümsedi. "Harlan?"

"Hı?"

"Hiç. Sadece adını yüksek sesle söylüyordum."

Sage, derin ve halinden memnun bir şekilde içini çekip gözlerini yumdu ve uykuya daldı.

Ertesi sabah Sage kapıdan aceleyle girdiğinde, Harlan yatakta elleri başının altında sırtüstü yatıyordu.

Sage mutlu bir gülümsemeyle, "Pekâlâ, nihayet uyanmışsın," dedi.

"Neredeydin? Telaşlanmaya başlıyordum."

"Enerjiyle erkenden uyandım. Uyanmanı bekledim ama baktım uyanmıyorsun, tatlı çörek ve sade kahve almaya çıktım, tam da sevdiğin gibi."

İki beyaz kesekâğıdını üzerinde hâlâ bir gece öncesinin yemek artıkları ve sevişmelerinin ardından herhangi bir zamanda sönmüş olan mumun durduğu masaya bıraktı. O kadar çok sefer uyuyup uyanıp, yeniden sevişmişlerdi ki, Sage sayamamıştı bile.

Sage yatağa gidip Harlan'ın üzerine eğildi, birkaç tutam saçın düştüğü alnından, sonra da dudaklarından öptü. Parmaklarıyla çarşafı bir köşesinden tutup kaldırdı ve içeri baktı. "Harlan, çıplaksın! Ne ayıp."

"Azgın yerine geçen elli kuruşluk bir sözcük mü?"

"Üniversiteye gittin. Ayıp ne demek biliyorsun."

"Sen de azgın ne demek biliyorsun. Buraya gel." Neşeyle mırıldanarak Sage'i bileklerinden tutup yanına yatırdı. Sage bir an için göstermelik olarak ona direnip sonra üzerine çıktı, bedeninin yumuşaklığının Harlan'ın sertliğine uyum sağlamasına izin verdi.

Baştan çıkarıcı bir şekilde, "Yine mi?" diye fısıldadı. "Bunu çok yapmak gözü kör eder sanıyordum."

"Yeterince yapmazsan kör olursun ancak."

Sage dudaklarını Harlan'ın dudaklarına bastırırken, "Aman Tanrım. Bunun olmasına izin veremeyiz, değil mi?" dedi.

Hararetti öpüşmelerinin arasında, Harlan'ın üzerinde, ten tene dokunarak, kılı ve pürüzsüz, erkek ve kadın olarak üst üste yatmadan önce, Sage üzerindeki çıkardı. Harlan ellerini Sage'in baldırlarına götürüp bacaklarını ayırarak kucağına oturtunca Sage bir an şaşkınlıkla kalakaldı.

Endişeyle, "Ne yapacağımı bilemiyorum," dedi.

"Evet, biliyorsun."

“Böyle mi?” Harlan’ın gözlerinin ışıldamasına neden olacak bir hareket yaptı.

“Evet,” diyebilirdi Harlan güçlkle, “Aynen öyle.”

Bittiğinde, Sage, Harlan’ın karaya vuran geminin kazazedesi gibi güm güm atan göğsüne yattı.

Harlan kolunu Sage’in sırtına doladı. Yüzünde yumuşacık ve şefkat dolu bir ifade vardı. “Sen varken kim fantezi ister ki?”

“Sen de benimkilerin hepsini yerine getirdin.”

“Hepsini mi?”

“Şey, bir tane daha var...”

Harlan saçlarından tutarak göğsünde yatan Sage’in yüzünü kaldırdı. “Neymiş?”

“Duşta sırtını sabunlayabilir miyim?”

Harlan’ın seksi yüzüne yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. “Bayan Sage, minik kalbiniz nereyi arzu ederse yıkayabilirsiniz.”

Banyodan ilk çıkan Sage oldu, tıraş olması için Harlan’i yalnız bırakmıştı. Kendi kendine mırıldanarak yatağın üzerine dağılmış kıyafetlerini toplayıp yeniden giyindi. Harlan pantolonunu kalçalarına çekerek banyodan çıkarken, Sage kahve fincanlarının kapaklarını kaldırıyordu.

Fincanlardan birini Harlan’e uzatırken, “Maalesef kahve soğumuş,” diye özür diledi.

“Buna değdi ama. Sıcak kahvedense sıcak bir seksi daima tercih ederim.”

Sage, “Buna inanırım,” diye mırıldandı.

Harlan soğuğa yakın kahvesinden bir yudum almadan önce Sage'i öptü.

"Çörekler hâlâ taze," dedi Sage. "Alsana bir tane."

Sage, Harlan'ın ağzına bir çörek götürdü. Harlan bir ısı- rık aldı. Sonra çöreği masanın üzerine yayılmış bir yığın kâ- ğıdı işaret etmek için kullandı. "Tüm bunlar nedir?"

"Dışarı çıkmadan önce, otele giriş yaptığımızda lobide aldığımız yerel iş dergisine baktım. Bazı etkileyici yazılar vardı, böylece ben de muhtemel müşterilerin bir listesini oluşturmaya başladım."

Harlan kızın elyazısıyla yaptığı listede gözlerini gezdi- rirken, "Çok iyi," diyerek onu onayladı.

Harlan'ın gözünün listedeki bir isme takıldığını fark et- tiğinde, Sage onun yüzünü adeta puta tapar gibi, sersem ser- sem inceliyordu. Harlan çiğnemeyi kesip ağzındaki lokmayı yutmadan önce birkaç saniye durdu.

"Sonuncuyu iptal et." Aniden kâğıdı bıraktı.

Sage kâğıdı alıp ismi okudu. "Hardtack ve Ortakları'yla ne alıp veremediğin var?"

"Ne fark eder ki? Orada listelenmiş bir düzineden fazla isim var."

Sage şaşkınlıkla Harlan'e baktı. Kahvesini ve çöreğinin kalanını bırakmış, odanın içinde huzursuzca hareket ediyor, eline bir şey alıp sonra hemen geri bırakıyordu. Sage daha önce onu hiç böyle davranırken görmemişti. Kafese tıklanmış bir hayvan misali asabiydi.

"Harlan? Bir isim neden seni bu kadar sinirlendirdi?"

"Sinirli değilim."

"Bana yalan söyleme!" diye çıkıştı Sage. "Öyle olduğu-

nu görebiliyorum. Grayson Hardtack hakkında dikkat etmem gereken bir şey mi biliyorsun?”

“Boşver, tamam mı? İsminin üzerini çiz ve her şey iyi olsun. Sadece iptal et.”

“İyi bir açıklama olmadan neden bunu yapayım ki? Hiç sanmıyorum. Buradaki makaleye göre, bu şehirdeki her kaymaklı işte adamın parmağı var. Tam ihtiyacımız olan müşteri işte.”

Harlan dönüp Sage’e baktı, elleri kalçalarında, yüzünde saldırgan ve gergin bir ifade vardı. “Zahmet etme. Benimle çalıştığını bilse, Hardtack sana gününün bir saniyesini bile ayırmaz. Buna inan.”

“Neden?”

“Bu beni ilgilendirir.”

“Derdiniz ne sizin? Ne için tartıştınız?”

“Boşver, Sage.”

Sage, “Hardtack’la nasıl bir tartışman oldu?” diye ısrarla tekrarladı.

Harlan bir an için altdudağı ısırdı. Sage’in sorusunu yanıtlamaya karar verdiğinde, az ve öz konuştu. “Bir süre için, ona ait olan bir şeye sahip oldum.”

Sage sözcükleri kafasında uzun süre tarttı ama anlayamadı. “Yani ondan bir şey mi çaldığını söylemek istiyorsun?”

Sage’in kararlılığı karşısında fazlasıyla canı sıkılan Harlan parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Senden boşvermeni rica etmiştim.”

“Yanıt alana kadar devam edeceğim, Harlan. Hardtack’a ait olan neye sahip oldun?”

Harlan’ın mavi gözleri narin ve soğuk bir hal aldı. “Karısına.”

On Beşinci Bölüm

Sage parlak sayfaların üzerine basılmış tek bir sözcüğü bile okumadan derginin sayfalarını sinirle karıştırıyordu. Hardtack ve Ortakları A.Ş.'nin idari ofisi sade ve ultramoderndi; çoğunlukla siyah ve gri döşenmiş, ara ara bordolar serpiştirilmişti.

Sage, Grayson Hardtack'ın sekreterine baktı. Kadın ona bir kez daha yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Uzun sürmeyeceğine eminim, Bayan Tyler."

Kadının kırmızı dudakları neredeyse kıpırdamıyordu. Arkasındaki gri duvarla kusursuz bir uyum içinde olan jöleli saçları, şiddetli bir rüzgâr esse bile bozulmazdı.

"Teşekkür ederim."

Sage tıpkı bir kedi gibi heyecandan yerinde duramıyordu. Harlan her an siyah cilalı kapılardan gelip onu ikiyüzlülükle suçlayabilirdi. Çünkü şu an yaptığı tam olarak da buydu.

İki gün önce yaptıkları tartışma esnasında Harlan'ın Hardtack'm karısı hakkında patlattığı bombanın ardından,

kaldıkları lüks otelden ayrılıp bütçelerine uygun bir yere geçmişlerdi. Bütçesini neredeyse aşmasına rağmen, Sage kendine ayrı bir oda tutmuştu. Gününün büyük kısmını odasında tek başına geçirmişti.

Saatlerce kendini cezalandırdıktan sonra bir karara vardı: şahsi duygularını bir kenara bırakmalıydı. Önceliği, kendine biçtiği görev olmalıydı. Bu sonuca vardıktan sonra, Harlan'ın odasına gidip kapısını çaldı.

Harlan kapıyı açmaya acele etmedi. Aslına bakılırsa, kasten yavaş davranmıştı. Kapıyı açtı, kapının sövesinde ellerini göğsünde birleştirdi ve önce Sage'i konuşturmak için bekledi.

Sage soğuk bir ifadeyle, "Bazı telefon görüşmeleri yaptım," dedi. "Yarın sabah şu kişilerle randevumuz var." Harlan'ın eline bir liste tutuşturdu. Harlan listeye göz attı. Hardtack ve Ortakları listede yoktu.

"Güzel."

Sage sertçe, "O halde bu projede hâlâ benimle misin?" diye sordu.

"Saatlerdir küs olan sensin, ben değil."

"Bir adamın karısıyla ilişkin olduğunu duyunca şok oldum, o kadar."

Harlan gözlerini devirip mahcup bir bakış atınca, Sage sinirlendi. Bu adam ne cüretle ona kendini savundurtuyordu? Ahlaksızlık ve kuşkuyla dolu bir geçmişi olan o değildi.

"Bunun şimdiyle ve bizimle hiç alakası yok."

"Yanılıyorsun, Harlan. Geçmişimizdeki her şey hayati derecede önemlidir. Bizi biz yapan geçmişimizde yaşadıklarımızdır."

Harlan başını olumsuzca salladı. “Böyle olduğuna inanıyorsan, ben sana göre bir adam değilim, Sage.”

Sage birkaç saniye boyunca birlikte yatakta yaptıkları her şeyi, Harlan’ın ona öğrettiklerini, birlikte zevkin doruğuna ulaşmak için onu nasıl yönlendirdiğini hatırladı. Utançtan yüzü kıpkırmızı kesildi ama gözlerindeki ifade soğuktu.

“Bunu seninle yattıktan sonra fark etmen ne kadar da uygun oldu.”

Sage yürüyüp gitti ve geceyi odasında tek başına, perişan bir halde geçirdi; onu yatağında şimdiden özlüyor ve bundan dolayı kendinden ve ondan nefret ediyordu. Sonraki birkaç gün boyunca, randevuları esnasında birbirlerine medeni bir şekilde davrandılar ve aralarındaki düşmanlığı başarılı bir şekilde bastırdılar. Her ikisi de sunumlarının kendine düşen payını yaptı.

O veya bu görevde olan yönetim kurulu başkan vekilleri tarafından kibarca sepetlendiler. Adamlar Tyler, Sondaj’ı akıllarında tutacaklarını ve gelip gelmeyeceği belli olmayan bir zamanda onlarla temasa geçeceklerini söylediler.

Bu sabahki bir başka moral bozucu toplantının ardından, canları sıkkın ve hevesleri kırılmış bir vaziyette öğlen otele döndüler. Sage, Harlan’e, “Bir yere gitmen gerekmiyorsa, bu öğleden sonra arabayı alıp tırnaklarımı ve saçlarımı yaptıra-bileceğim bir yer arayacağım,” dedi.

Harlan anında uyandı. “Her zaman kendin halledersin.”

Sage, “Kötü görünüyorlar,” dedi. Harlan’ın bakışları kılıç gibi keskindi. Sage yüzündeki uysal ifadeyi bozmamaya çalışıyordu.

Harlan nihayet, “Bana uyar,” dedi. Fakat arabadan in-

meden önce, arka koltuğa uzanıp çizimlerinin durduğu dosyayı aldı.

“Güle güle.”

“Hoşça kal.”

Birkaç bina geçtikten sonra, Sage bir hafta önce eline geçirip bir kopyasını aldığı dosyayı ön koltuğun altından çıkardı. Çizimlerin boyutunu epeyce küçültülmek zorunda kalmıştı ama yine de netti. Harlan ayrılmaya karar verirse, Sage eli boş kalmak istemiyordu. Son gelişmeler göz önüne alındığında, Sage bu tedbiri aldığına seviniyordu.

Neyse ki, Sage’in içini rahatlatan tek tedbir bu değildi. Harlan becerikli ve mütevazıydı ama her sevişmelerinde Sage’in hamile kalmaması için korunuyordu.

Onun böylesine güzel, tutkuyla sevişmesi, Sage’in gözlerini yaşarttı. Hardtack’ın zorlu sekreterini görmeden Sage, gözlerini kırıştırarak gözyaşlarını savuşturdu.

Harlan’ın başka kadınlarla ilişkilerinin olması Sage için sürpriz olmamıştı. Harlan kadınların iş atmalarından ve sözsüz çağrılarından fazlasıyla payını almıştı.

Sage gittikleri her yerde, Harlan’ın kadınların dikkatini nasıl çektiğinin farkındaydı. Şirin bir gülümsemesi, işini bilen bir kasiyerin iki ayağını bir pabuca sokabiliyordu. İnsanın içine işleyen bir bakışı, aksi bir bayan garsonu Sempat Güzeli’ne çevirebiliyordu. Flörtöz bir göz kırpması, ortalama görünümlü bir kadını güzellik kraliçesi gibi gülümsetmeye yetebiliyordu. Harlan Boyd’un kadınlar üzerindeki etkisi yadsınamazdı.

Belli ki Bayan Grayson Hardtack da istisna olmamıştı.

Muhtemelen Hardtack için çalışırken, Harlan’ın o ka-

dınla bir ilişkisi olmuştu. Hardtack bunu öğrenmişti ve kıyamet kopmuştu. Sage şu an tahmin yürütüyordu elbette, fakat Harlan'ın onlarla bu türden bir ilişkisi olmuştu.

Gerçekten canını acıtan şeyse, Harlan'ın bu konuya hâlâ düşmanlıkla yaklaşmasıydı. Bayan Hardtack'la arasında geçenler, Harlan'e göre hâlâ bitmemişti.

Bu kadını hâlâ umursuyor muydu? Eğer umursamıyorsa, neden o kadar sinirlemişti? Gülüp geçebilir ve, *O görüşmeye yalnız gitsen daha iyi olur, Sage. Bayan Hardtack sadakatsizlikleri konusunda pek tedbirli değildi. Hardtack buna kızdı ve işte anlarsın ya*, diyebilirdi.

Fakat Harlan bu konuda içinde duygu barındırmayan geçici bir ilişki gibi davranmamıştı. Acemi bir kuklacının oynattığı kukla misali, etrafta hızlı hızlı yürümüş, dolanmıştı. Kişiliği fena halde değişime uğramıştı. Böyle tutarsız davranışına göre, demek ki ilişkileri çözümsüz kalmıştı.

Harlan'ın geçmişte kaç gönül ilişkisi böyle çözümsüz kalmıştı acaba? Düzinelerce mi? Onlarca mı? Sage özeleştiri yaparak, *sayı her neyse, artı bir benim*, diye düşündü.

Harlan, profesyonel bir sorun çözücü olduğunu söylemişti. Sage de onun saptadığı bir başka sorundu. Egosu fena halde yara almış azgın bir bakire ve cinsel uyanış ihtiyacı duyan bir umutsuzdu. Şahsi bir ilan verse, sorununu ortaya bu kadar net koyamazdı.

Sorununu çözmek için gerekli alet edevata ve beceriye sahip olan Harlan, Sage'in bu sessiz ilanına yanıt vermişti. Onu kendi cinselliğiyle tanıştırmış ve bundan bahsederkenki gerginliğinden kurtarmıştı. Artık Sage yatakta ne kadar pervasız olabileceğini gösterdiğine göre, Harlan onun sorunu-

nun çözüldüğüne kanaat getirip başka birinin ikilemini çözmek üzere yoluna devam edebilirdi.

Sage, Harlan'ın giderken kendisine haber verip elveda deyip demeyeceğini merak etti. Yoksa bir sabah kalktığında onun gitmiş olduğunu mu görecekti acaba? Muhtemelen ikincisi olacaktı. Onu gözü yaşlı bir halde veda ederken düşünemiyordu. Bu nasıl olursa olsun, Sage'in kalbini kıracaktı.

Serserinin tekine âşık olmuştu.

“Bayan Tyler?”

Sage sıçrayıp dikkat kesildi. “Efendim?”

“Bay Hardtack sizinle şimdi görüşecek.”

“Teşekkür ederim.”

Koltuktan çantasını ve dosyasını alıp Hardtack'm özel odasının yerden tavana kadar yükselen kapısına giden cilalı mermer zemin boyunca sekreteri takip etti.

Odanın sadeliği yerdeki oryantal kilimlerle hafifçe renklenmişti. Pencereleden oluşan bir duvarda Dallas'ın ufuk çizgisinin manzarası görülebiliyordu. Ödevini yapan Sage, hangi binanın Hardtack'a ait olduğunu biliyordu. Adamın zenginliği ve gücü bir an için gözünü korkuttu. Bu ticaret tapınağında ne işi vardı ki?

Pekâlâ, neden olmasın, diye itiraz etti içinden bir ses. Aile gururu öne çıktı. O bir Tyler'dı. Tyler ailesi her aile kadar iyiydi.

Sage omuzlarını dikleştirerek adamın masasına yaklaşip elini uzattı. Kır saçlı, sıhhatli ve kusursuz bir şekilde takım elbise giymiş olan adam iskemlesinden hafifçe kalkıp masasının arkasından Sage'in elini sıktı.

“Merhaba, Bay Hardtack. Ben, Sage Tyler. Bu öğleden

sonra bana biraz olsun vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Buyrun oturun, Bayan Tyler.” Sage otururken, Hardtack’ın sekreteri ona bir not kâğıdı uzattı. Adam kâğıda baktı, ardından kadına başını salladı. Sekreter hiçbir şey söylemeden geri çekildi. “Asistanıma benimle acil ve kişisel bir durum hakkında görüşmek istediğinizi söylemişsiniz.”

Hardtack ellili yaşlarının sonunda, geniş göğsü ve kocaman karnı olan bir adamdı; ancak bunlar yağdan ziyade kastı. Geniş ve soğan şeklindeki burnu, gün içinde aralıklarla birkaç viski devirdiğini belli eden bir kırmızılığa sahipti. Gür, gri kaşlarının altından bakmak gibi bir huyu vardı.

Sage kendi cesaretine hayret ederek, “Yalan söyledim, Bay Hardtack. Size bir şey satmak üzere geldim buraya,” dedi cesurca.

Adam, Sage’in açıksözlülüğü karşısında afalladı. Bir an için dikkatle Sage’e baktı. Sonra deri iskemlesindeki oturuşunu düzelterip ellerini karnının üzerine koydu ve yavaşça kırdı. “Pekâlâ, çok cesurmuşsunuz, Bayan Tyler. Ne satıyorsunuz? *TV Rehberi* üyeliğim mi bitmiş yoksa?”

Adamın hoş mizacının ne kadar süreceğinden emin olmayan Sage, ihtiyatla gülümseyip masanın kenarında duran dosyayı açtı.

“Size yeni bir fiske ve sulama sistemini tanıtmak istiyorum. Burada tasarımlar var.”

Adam, Harlan’in çizimlerine bakmadı bile. Sage’in gözlerinin arasındaki boşluk haricinde hiçbir yere bakmadı. “Bayan Tyler, ben meşgul bir adamım. Benim için böyle işler yapan bir çalışan ordusuna sahibim.”

Adamın kendini kapı dışarı edeceğini sezen Sage çabucak, “Bunun farkındayım,” dedi. “Ancak haftalardır yönetim kurulu başkan vekilleriyle ve genç yöneticilerle görüşüyorum. Yatırım yapmaktansa, patronlarının bütçesini aşmamayı yeğliyorlar. Böyle zor zamanlarda, hiçbiri şirketin gemisini sarsmak istemiyor, böylece karar da verilemiyor.

“Bu sefer doğrudan en üstteki adama gelmeye karar verdim, çekleri imzalayan ve nihai kararı veren adama. Astlar arasında mekik dokumaktan yorulдум.”

Sıkıcı birkaç dakika boyunca, adam, Sage’e baktı, ardından bileğindeki saate göz atıp, “Beş dakikanız var,” dedi. Sage, Tyler Sondaj’ın hakiki ününü abartarak anlatırken dosyayı adamın önüne itti. Adam, Sage’in lafını bölüp, “Ailenizin benzin sektöründeki ününü biliyorum. Ne sattığınızı ve neden almam gerektiğini anlatın bana,” dedi.

“Shadow Hills’teki fiskiye ve sulama sistemi için ihale verdiniz mi?”

Dallas’ın birkaç kilometre kuzeyinde belirlenen bir alanda, tarla açma çalışmaları yapılıyordu. Sage bunu okumuştı ve bu iş bittiği zaman, kilometrelerce kareyi kaplayacak, on sekiz delikli bir golf sahası, bir polo sahası, acil iniş pisti, bir alışveriş alanı, lüks bir golf kulübünün yanı sıra çok pahalı yerleşim merkezi yapılmış olacaktı.

“Bildğim kadarıyla hayır,” diye yanıt verdi adam.

“İhaleye katılma şansı verirsiniz minnettar olurum. Zira tam olarak ihtiyacınız olan şey elimizde.”

“Referansınız var mı? Bu sistemi başka kimler kullanıyor?”

“Hiç kimse. Eğer alırsanız, ilk müşterimiz olacaksınız.”

Kariyerine bir yalanla başlamak istememişti. Bunu yapmak istese dahi, Hardtack anlardı. Adamın gözlerine bakıp, ilgilenmediğini söyleyip sekreterine onu dışarı çıkarması için işaret etmesini bekledi.

Adam bunun yerine, “Hâlâ dinliyorum,” dedi.

Sage, Harlan’ın potansiyel müşterilerine anlattığını duyduğu her şeyi çabucak tekrarlayarak makineyi anlattı. “Yeraltı sistemi kuracağımız gibi, yerüstü sistemi de kurabiliriz. Bunu rakiplerimizden çok daha ucuza yapabiliriz; çünkü benzin piyasasından kalan teçhizatımız, borularımız ve pompalarımız var.”

Hardtack, çizimleri Sage’in umduğundan daha uzun süre inceledi. Aslına bakılırsa, adam her bir çizimi enine boyuna inceledi. Başını kaldırmadan kaşlarının üzerinden Sage’e baktı. “Bu çizimleri kim yaptı?”

Sage kaçamak bir yanıt vererek, “Tasarımcımız,” dedi. “Kurulum ve operasyondan ağabeylerim sorumlu olacak.”
“Hımm.”

Sage, Hardtack’ın Harlan’ın ismini duyması durumunda, Harlan gibi onun da sert bir tepki verip vermeyeceğini merak etmesine rağmen, bu riske girmede. Hardtack üzerinde kumar oynanamayacak kadar mükemmel bir potansiyeldi. Onunla yapılabilecek bir tek sözleşme, pek çoğunun yolunu açardı. Tyler Sondaj’ın güvenilirliğine herkesten çok katkısı olurdu.

Onunla kişisel olarak görüşmek istemesinin temel nedeni buydu. Diğer nedeniyse, aldatılan kocayı görmek istemesiydi.

Adam kâğıtları toparlayarak, “Bunlar bende kalsın,” dedi aniden.

“O... olur,” diye kekeleydi Sage. Harlan’ın derhal bunların patentini aldığından emin olacaktı.

“Daha dikkatli incelemek ve proje müdürüyle görüşmek isterim.”

“Elbette.”

“Size nasıl ulaşabilirim?”

Sage’in kalbi güm güm atıyordu. O kadar yenilginin ardından kulaklarına inanamıyordu. “İlgileniyorsunuz yani?”

“Size karşı dürüst olacağım. Shadow Hills için bir fiske ve sulama sistemi şu an için kafamdaki acil işlerden birisi değil. Bu şirketteki, ismini bile bilmediğim bir çalışan gidip binlerce değişik kaynaktan bunu elde edebilir...”

“Ama bizim eşsiz...”

“Satış sunumunuzu kendinize saklayın. Duydum zaten.” İşaretparmağını Sage’e doğrulttu. “Size bedava tavsiye vereyim: Çenenizi ne zaman kapatmanız gerektiğini öğrenin, Bayan Tyler.”

Sage uysalca, “Peki efendim,” dedi. Çok konuştuğunu son zamanlarda biri daha söylemişti.

“Demek istediğim şu ki, bu ürünle sizinle ilgilendiğim kadar ilgilenmiyorum. Bugün buraya gelmeniz cesaret gerektiriyordu. Risk alan insanları ödüllendirmeyi severim. Zırvalamadan ilk seferde doğruyu söyleyen insanlara hayranlık duyarım.” Saatine baktı. “Sürenizi otuz saniye aştınız. Sekreterime telefon numaranızı bırakın. Güle güle.”

“Hoşça kalın ve teşekkürler.”

Sage ayağa kalkıp kendinden emin bir şekilde adamın elini sıktı. Arkası dönük oturduğu duvara döndüğünde, güzel bir kadının portre fotoğrafını gördü.

Sarı dalgalı saçları kadının yüzünü çevreliyordu. Üzerinde, kusursuz bedenine göre, ısmarlama yapılmış safir papyetli bir tuvalet vardı. Döner merdivenlerin kıvrımlı yerinde ayakta duruyordu, mücevher dolu ellerini tırabzanlara geliştigüzel koymuştu. Kulaklarındaki ve boynundaki taşlar ısı ısı ısı parlıyordu. İnanılmaz bakımlı görünüyordu.

“Bu kim?”

Hardtack arka taraftan konuştu. “Karım, Marian.”

Marian. “Güzel bir kadın.”

“Evet, öyledir.”

Sage adama belli belirsiz gülümseyip ofisten çıktı. Sekreter masasında durup Milton Point’teki şirketin telefon numarasını verdikten sonra oradan ayrıldı.

Asansöre giden koridordan geçerken yüksek sesle şarkı söyleyip biraz dans edebilirdi; tabii eğer Marian Hardtack şimdiye kadar gördüğü en güzel kadınlardan biri olmasaydı.

Grayson Hardtack genç kadını ofisinden çıkarken seyretti. Masasındaki dahili telefonda sekreterini aramadan önce, kızın telefon numarasını alması için ona biraz zaman verdi.

“Aşağıdan Harry’yi bağla, lütfen.”

“Peki efendim. Saat üç buçuk randevunuz burada. İçeri gönderebilir miyim?”

“Bana beş dakika ver.”

“Peki efendim.”

Beklerken gözlerini odanın karşındaki portreye dikti. Bekleyişi uzun sürmedi. Arayan kişi Harry olduğunu söyledi.

Hardtack ve Ortakları'nın ileri teknoloji merkezlerini devriye gezen sade giyimli güvenlik görevlilerinden biriydi.

"Harry, bir kadın var, her an aşağıda olabilir. Sarışın. Siyah kıyafetli. Hoş. Güzel bacaklı."

"Görüyorum, efendim. Şimdi asansörden çıktı."

"Onu birkaç gün takip et. Yerine bakacak birini ayarlarım. Nerelere gittiğini, kimlerle görüştüğünü ve geçmişine dair öğrenebileceğim bilgileri istiyorum. Bana yetmiş iki saatte önce bilgi ver."

"Peki efendim."

Hardtack, çalışanlarına iyi para öder ve yalnızca en iyileri işe alırdı. Talimatının kapsamlı bir şekilde ve son derece gizlilikle yerine getirileceğinden emin bir halde, tasarımlara kaldığı yerden bakmaya devam etti. Bunların çalışmalarını bildiği bir teknik ressamın elinden çıktığına yemin edebilirdi.

Sekreteri bir sonraki randevusuyla birlikte içeri girdiğinde, hâlâ tertemiz masasının üzerindeki kâğıtlara doğru somurtuyordu.

On Altıncı Bölüm

Chase, “Sage yarın geliyor,” dedi.

Marcie henüz bitiremediği lazanya tabağının üzerinden ona baktı. Chase’le birlikte evde sessiz bir akşam yemeği yiyorlardı. Jamie de yanlarındaki portatif beşikte uyuyordu. “Onunla mı konuştun?”

“Bugün öğleden sonra Dallas’tan aradı.”

“Teksas’ın güneyinde, vadide bir yerlerde olduklarını sanıyordum.”

“Oradan bir şey çıkmadı. U dönüşü yapıp kafalarında başka bir pazarlama stratejisiyle Dallas’a gittiler.”

Chase, Sage’in kendisine anlattıklarını Marcie’ye aktardı. “Bu konuda heyecanlı. Orada günler geçirdikten sonra, ‘belki’nin ötesinde, potansiyel müşteri olabilecek altı isimlik bir liste çıkarmış.”

“O halde harika bir iş çıkarmış!”

“Ben de öyle dedim.”

Marcie kocaman gülümsedi. “Güzel, Chase. Bunu senden duymaya ihtiyacı var. Harlan’dan bahsetti mi peki?”

“Gittiğinden beri üç-dört kez aradı. İlk defa ondan bah-

setti. Birlikte gelirlerse, Lucky'nin ve benim onu dövüp dövmeyeceğimizi sordu.”

“Her şey göz önüne alındığında, yerinde bir soru olmuş bence.”

Chase kaşlarını çattı. İki hafta önceki tartışmalarından beri aralarında bir uyuşmazlık vardı. “Kız kardeşimizi savunduğumuz için bizi suçlayamazsın, Marcie. Ailemizin her bayan üyesi için bunu yapardık.”

“Bize karşı korumacı olmanıza hayranım. Ama konu bu değil. Konu, Sage'in Harlan'le yatması ve bunu kendi iradesiyle yapmış olup ‘savunmaya’ ihtiyaç duymaması. Lucky, Devon o zamanlar teknik olarak olmasa bile, yasal olarak evli olmasına rağmen, ona âşık olmadan önce kimseden izin istemedi.

“Gidip benimle evleneceğini söylediğinde, Lucky'nin şaşkınlıktan dili tutuldu. O zaman çok hassas bir ruh hali içindeydin ve Tanya'ya hâlâ deli gibi âşıktın. Onun açısından bakınca, Lucky sana tavsiyelerde bulundu. Fakat sen bunun yerine, kalbinin sesini dinledin ve yine de benimle evlendin. Onunkilerdense, kendi içgüdülerine güvendin.

“Ne olursa olsun, inatçı gururun âşık olduğun o kadınlara âşık olmana engel olamadı. Neden Sage için bu böyle olmasın? O da bir Tyler. Kalbini ve mantığını başka herkesten daha iyi bilir. Karışmaya hakkınız yok.”

“Biz sadece onun incinmesini istemiyoruz o kadar.”

“Bunu ben de istemem. Ama bu olacaksa, siz ne yaparsanız yapın, bunu engelleyemezsiniz.” Şarap kadehinin içine bir süre baktı. “Sence Harlan'le arasında geçenler orada kalmış mıdır, yoksa hâlâ birlikte oluyorlar mıdır?”

“Olmadıkları hissine kapıldım bugün. ‘Harlan’ın odası,” dedi. Ondan sadece iş vesilesiyle bahsetti.”

“Hımm.”

“Hayal kırıklığına uğramış gibisin. Bundan bir şey çıkacağına gerçekten düşünüyor musun, Marcie?”

“Tuhaf şeyler oldu.”

Chase bıkkınlıkla, “Kadın gibi konuştun,” diye homurdandı. “Kadınsal sezgilerin sana Harlan hakkında ne diyor?”

“Gösterdiğinden çok daha zeki olduğunu. Sıkı çalışmaktan korkmuyor.”

“Kadınların ilgisini çeken şeyleri diyorum.”

“Ah, kadınların ilgisini çeken.” İşaretparmağıyla dudaklarına vurdu. “Pekâlâ, Devon’un dediği, Lucky’nin ise gıcık olduğu gibi, seksi ve göz alıcı.” Gözlerini Chase’in öfkelenen yüzünde gezdirdi. “Ama senin kadar seksi ve göz alıcı değil.”

Azıcık yumuşayan Chase, “Devam et,” diye mırıldandı.

“Bence çok acı verici bir şey yaşamış. Hâlâ ondan kaçıyor. Bir şey veya birisi fena halde canını yakmış. Bu yüzden, yakın bir grubun daima dışında kalıyor. Candan ama tedbirli. Gözlemci ama katılımcı değil.”

“Bu benim de dikkatimi çekti. Bir kadının onu incittiğini mi düşünüyorsun?”

“Sadece tahmin edilebilir.”

“Tahminin nedir peki?”

“Tahminimce, bir kadın.”

Chase mutsuzca, “Bence de,” dedi. “Rezil bir kadının yaptıklarından dolayı, Sage Tyler dahil tüm kadınları cezalandırmıyordur umarım.”

“İki türlü de olabilir.” Chase soru soran gözlerle bakın-

ca, Marcie teorisini açıkladı. “Böylesine duygusal bir acı, ya inanılmaz acımasızlıkla ya da inanılmaz hassasiyetle sonuçlanabilir. Harlan’ın acımasız olduğunu düşünemiyorum, peki ya sen?”

“Hayır ama kim bilir? En kötü halini görmemiş olabiliriz.”

“Muhtemelen ama karakteriyle ilgili bir şeyi atlıyorsunuz.”

“Neymiş?”

“Sage’i hamile bırakmaktan korkan oydu, değil mi? Henüz kimse onu suçlamadan, Sage’le yattığını kabul edenin olduğunu söylememiş miydin? Bir kadının kalbini kırabilecek vicdansız bir adam gibi gelmedi bana.”

“Hayır, değil. Tanrım,” dedi Chase, ellerini yüzünde gezdirerek. “Arkamıza yaslanıp kartların açılmasını beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok sanırım.”

“Şimdi olayı kaptın işte.”

“Her neyse, yeniden işe dönelim. Nerede kalmıştım? Ah, evet, Sage bugün bana Harlan’ın dönmek ve sistemi kurmak istediğini söyledi. Sipariş almadan önce, her şeyi halletmek istiyor. Minik kız kardeşim amma da satışçıymış,” dedi şefkatle gülümseyerek. “Öylece gidip de her şeyi toparlayacağı kimin aklına gelirdi?”

Marcie sadakatle, “Benim,” dedi.

“Öyle görünüyor ki, ilk satışımızın eli kulağında. Bunu yürekten umuyorum. Herkesin iyiliği için.” Boş tabağını kenara itip şarap kadehini eline aldı. “Anlaşmamızı unutmadım, Marcie.”

“Ne anlaşması?”

Chase onun umursamazlığına kanmadı. “Evlendiğimizde yaptığımız anlaşma.”

“Ah, şu anlaşma.”

Chase ne zaman bu konuyu açsa, Marcie ustalıkla konuşmayı saptırıyordu. Chase bu defa bunun olmasına izin vermeyecekti. “Bizi kurtardın, Marcie ve ben bunu unutmadım. Senin paran olmasa...”

“*Bizim* paramız. Evlendiğimizde senin de paran oldu.”

“Senin parandı. Kazanmak için çok çalıştığın para. Evlendiğimizde sana, bu parayı kuruşu kuruşuna geri ödeyeceğimi söylemiştim. Şimdiye dek bunu yapamadım. Ama Sage’in bugün bahsettiği o büyük ihalelerden birini alacak olursak, paranı geri ödeyeceğim.”

Marcie sandalyesinden kalkıp masanın etrafını dolaştı, Chase’in dizine oturdu. “Sence umurumda mı?”

“*Benim umurumda.*”

“Doğruluğun hayranlık uyandırıyor. Seni sevmemin milyonlarca nedeninden biri bu. Ve hep sevdim. Anaokulundan beri.”

Başını çevirip Chase’i anlamlı bir şekilde öptü. Nihayet ayrıldıklarında, “Yatırımımın geri dönüşü muazzam oldu. Karşılığında aldıklarına bir bak. Sağlıklı, güzel bir erkek evlat ve beni seven bir koca,” dedi yavaşça.

“Pekâlâ, kocanım ve seni seviyorum. Bilgisayar beynin bazı zamanlar gözümü korkutsa ve de kurnaz mantığın beni afallatsa bile.”

“Aksi halde, nasıl sıkılırdın ama bir düşünsene.”

“Sıkılmak mı? Senden mi? Asla.” Ellerini Marcie’nin kazağının içine kaydırды. “Hımm, daima sıcacık ve yumuşa-

cıksın.” Marcie’nin göğüsleri süttten dolayı ağırlaşmıştı. Chase onun göğüslerini hafifçe okşadı. Marcie de dilini kenarında gezdirerek Chase’in kulağını öptü. “Lütfen, Marcie,” diye inledi Chase. “Acı bana. Yeter.”

Marcie dalga geçerek, “Sertleşiyor musun?” diye fısıldadı.

“*Sertleşmek* mi? Haftalardır sefil haldeyim.”

“O halde bu konuda bir şeyler yapmamızın vakti gelmedi mi sence de?” Chase’in fermuarına uzanıp indirdi.

Chase karısının gözlerine baktı. “Yani...”

“Hı-hı.”

“Yeşil ışık mı?”

Marcie kollarını Chase’e dolayıp baştan çıkarıcı bir edayla gülümsedi. “Bundan daha yeşil olamaz.”

“Kanarya yutmuş kedi gibi görünüyorsun.” Lucky ertesi sabah ofise giren ağabeyine bu yorumu yaptı.

Chase şarkı mırıldanıyordu. Adımları enerjikti. Makinenen kendine kahve alıp fincanını kaldırdı. “Aşka ve evliliğe.”

Lucky gülerek kahve fincanını kaldırdı.

Dışarıda bir arabanın durduğunu duyduklarında henüz kahvelerini bitirmemişlerdi. Chase pencereden baktı. “Sage ve Harlan.” Kardeşine sert bir uyarıda bulundu. “Sakinliğini koru.”

Önce Sage, ardından da gönülsüz ve güvensiz görünen Harlan içeri girdi. Sage, Chase’e sıkıca sarıldı. “Eve dönmek ne güzel! Milton Point daha önce hiç böyle mükemmel gö-

rünmemiştii gözüme. Kasabaya inerken boğazıma bir yumru düğümlendi.”

O ana kadarki tüm konuşmaları Chase’e yönelikti. Döndü ve, “Merhaba, Lucky,” dedi. Gülümsedi, affederek ofis boyunca yürüdü ve ona da sarıldı. “Kolun nasıl?”

Lucky kısaca, “İyi,” dedi. Kolu hâlâ askıdaydı. “Dönmen ne güzel, yumurcak.”

Chase ileriye uzanıp hâlâ kapının yanında dikilen Harlan’ın elini sıktı. “Kahve alsana.”

“Hayır, teşekkürler. Dallas’tan buraya gelirken yolda biraç kez mola verdik.” İhtiyatlı bir şekilde, Lucky’ye baktı, ardından ona doğru yürüdü. “Kolun için gerçekten çok üzgünüm. Böyle bir şeyin olmasını hiç istemezdim.”

“İlk yumruğu ben attım ama isabet ettiğini düşünmüştüm.”

Öfke tavan yapmadan önce Sage, “Pekâlâ, yanlış düşünmüşsün,” diyerek araya girdi. “Bunu tamamen unutabilir miyiz, lütfen? Sonuçları her ne olursa olsun, Harlan’le olan kişisel ilişkimden ziyade konuşacağımız başka şeyler var.” Mahcup bir şekilde konuşmasını sürdürdü. “Hamile olmadığımı öğrenmek hepimizi epey rahatlatacaktır. Şimdi, işten bahsedelim mi?”

Chase ona bir sandalye çekerken, “Bence iyi bir fikir,” dedi. “Elindekileri gösterebiliriz.”

Sonraki bir saat boyunca, Sage hem başarısızlıkları hem de başarıları hakkında ayrıntılar vererek ağabeylerini seyahatleri konusunda bilgilendirdi.

“Harlan ve ben pazarımızın bu olduğuna ikna olduk.”

“Bunlar paralı insanlar,” diye ekledi Harlan. “Paraları

yoksa bile, birlikte iş yaptıkları insanlardan para bulabilecek insanlar.”

Potansiyel müşteri listesine göz atan Lucky ısıklık çaldı. “Bunlar, uçurumun kenarındaki domuzların başı, tamamdır. Etkilendim.”

“Oradayken bir süre için, durum çok amansız gibi geldi,” diye kabul etti Harlan. “Kimseyle bir yere varamıyorduk. Sonra dünden önceki gün –değil mi, Sage?– işler değişmeye başladı. Görüştüğümüz insanlar bizi dinlemeye ve çok daha anlayışlı olmaya başladılar.”

Sage kendi saçını çekiştirdi. “Ayrık uçlardan kurtulduk.”

Chase şaşkın bir ifadeyle, “Sizi anlayamıyorum,” dedi.

“Aramızda bir şaka.” Sage elini havada salladı. “Listedeki şirketlerin tamamı takip çağrısına hazır durumdalar. Bir sonraki adımımız, bir avukatın bize yönelik standart bir sözleşme hazırlaması olacak; böylece bir çağrı alırsak, uzlaşmaya hazır olacağız. Dallas’tan ayrılmadan önce, Harlan’ın patent başvurusunda bulunmasını sağladım.”

“Kimin adına?”

Lucky’ye ters bir bakış atarken Harlan duruşunu dikleştirdi. “Tyler Sondaj Şirketi. Genç kadın yağmacısı olabilirim ama hortumcu değilim.”

“Sadece sordum.”

Chase sağ eliyle barış işareti yaptı. “İkiniz de gevşeyin.” Harlan’e döndü. “Makineyle yolumuza nasıl devam edeceğiz?”

“Biraz boru döşeyip pek çok delik açmak istiyorum. Pompanın çalışacağını biliyorum ama birisi işlev halindeyken görmek isterse diye, bir tane kurmalıyız. Elbette ki bilgi-

sayarlı bir zamanlayıcıya ihtiyacımız...”

“Lucky sana bu konuda yardımcı olabilir,” dedi Chase.
“Anlatsana, Lucky.”

“Siz yokken, birçok olasılık araştırdım. Eski bir arkadaşımın bilgisayar işinde olduğunu öğrendim. Şu an gerçekten aç halde ve genel masraflarını karşılıyor. Eğer çok sayıda alırsak, onunla iyi bir anlaşmaya varırız diye düşünüyorum.”

Sage, “Harika!” diye haykırdı.

Chase, Harlan’e, “Bu arada,” dedi, “eski ekibin çoğu şu an beklemede ve çalışmak için yerlerinde duramıyorlar. Çiftlikte üzerinde oynayabileceğin birkaç dönüm araziyi temizledik. Hazır olduğunda söylemen yeter, nereyi kazacağını gösteririm.”

“Ben hazırım, sadece ulaşım ihtiyacım var.”

“Pikabın nerede?”

Sage ayağa kalkıp dosyasının fermuarını çekerek kapatırken, “Austin’de nalları dikti,” dedi. “Ona uygun şekilde bir cenaze yaptık. Hadi Harlan, ben seni kasabada indiririm. Chase, Marcie’nin iş avukatı kim? Sözleşme hakkında ona olabildiğince çabuk danışmalıyım.”

Chase, avukatın ismini Sage için not etti. Harlan’e nerede güvenilir ve uygun fiyatlı ikinci el pikap bulabileceği konusunda birkaç tüyo verip onu üçkâğıda getirmesi kesin olan bayiler konusunda uyardılar. Sonra da iki kardeş ofisin verandasında durup çiftin arabayla uzaklaşmasını seyrettiler.

“Sage iyi görünüyor,” dedi Lucky.

“Evet, iyi görünüyor.”

“Harlan’in onunla birlikte dönmesi cesaret gerektiriyordu.”

“Hımm.”

“Böylesine karakterli bir adama saygı duymak lazım.”

Chase, “Marcie’nin dün gece dediği gibi,” dedi, “Kendi gelip de bize söylemeseydi, Sage’le yattığını asla bilemezdik.”

“Hamile kalmadığı sürece.”

“Tanrı’ya şükür ki, bu olmadı.”

Lucky, “Tanrı’ya şükür,” diye tekrarladı.

“Şimdi sadece işten bahsediyorlar.”

“Sadece iş.”

“Aralarındaki her neyse, tamamen bitmiş sanırım.”

“Bence de.”

Arabanın ileriden dönüp gözden kayboluşunu seyrettiler.

Lucky, “Öyleyse, gerçekten ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Bence birbirlerine kızgınlar ve bu yüzden mücadele ediyorlar.”

Lucky keyifsizce, “Evet,” dedi. “Ben de aynen öyle düşünüyorum.”

Güvenlik görevlisi Harry, Hardtack’ın ofisine haber vermeden daldı. Sabahın erken saatleriydi, diğerlerinin mesaisi henüz başlamamıştı. Patronu alışkanlık olarak gün doğmadan ofise gelir ve kimse onu rahatsız etmeden masasında çalışırdı. O anki rahatsızlığı önemsemiyordu.

Hardtack, “Ne buldun?” diye sordu. Elini güvenlik görevlisinin elinde olmasını umduğu –ve olan– zarfı almak için uzattı.

İnce metal çivileri açıp zarfın içindekileri masasının üzerine döktü. Güvenlik görevlisi berbat fotoğraf çekiyordu ama fotoğrafladığı insanlar gayet belirgindi. Çifti pek çok defa, hep birlikteyken yakalamıştı. Hardtack'ı şaşırtan gördükleri değil, çalışanın tepkisiydi.

“Sevgililer mi?” diye sordu.

“Bunu söylemek zor, Bay Hardtack. Bir otelde aynı odayı paylaşıyorlardı ama ertesi gün başka bir otele geçip ayrı odalarda kaldılar.”

“İlginç. Devam et.”

“İki yerde de kız faturaları nakit olarak ödedi.”

“Şimdi neredeler?”

“Kasabadan dün sabah ayrıldılar. Onları Milton Point'e kadar takip ettim. Orada aile evinde birlikte kalıyorlar.”

“Yani kız meşru mu?”

“Hem de çok.” Harry, Tyler Sondaj hakkında öğrendiği her şeyi patronuna özetledi. Bunlar, Hardtack'ın halihazırda bildikleriyle örtüşüyordu.

“Son birkaç yıldır zor bir dönemden geçiyorlar ama ünleri tartışılmaz. İki numaralı oğulları –ona Lucky diyorlar– birkaç sene önce federal ajanlarla anlaşmazlık yaşamış. Kundakçılık suçundan.”

Hardtack başını hemen kaldırdı. Daha fazla detay istemesine çalışanına kaşlarının altından baktı. “Haksız bir suçlamamış. Kundakçılar şu an hapiste. Büyük oğullarının karısı trafik kazasında ölmüş. Kazamış. Şu an ikisi de evli ve aileleri var.

“Fotoğraftaki kız Teksas Üniversitesi'nde, Austin'de yüksek lisansını yeni bitirmiş. Hiç evlenmemiş. Bir süre Ho-

uston'daki Travis Belcher'le ilişkisi olmuş. Hali vakti yerinde, doktor bir aile. Şaibeli hiçbir şey yok. Beş yılı aşkın süredir dul olan anneleri Laurie Tyler, eski bir aile dostları olan kasabanın şerifiyle kısa bir süre önce evlenmiş.”

Hardtack kesin bir dille, “Bundan daha saygıdeğer olamazdı,” dedi. Mesajı alan güvenlik görevlisi odanın gerisine doğru gitmeye başladı. “Teşekkür ederim, Harry. Tüm araştırmalarını gizlilik içinde sürdürdüğünden eminim.

“Kesinlikle, efendim.”

“Tüm harcamaların sana geri ödenecektir. Günün ilerleyen saatlerinde sekreterimle görüş. Her zamanki gibi, sırdaşlığına güveniyorum.”

“Elbette, Bay Hardtack.”

Güvenlik görevlisi çıkar çıkmaz, Grayson Hardtack fotoğraflara daha yakından, her birini dakikalarca inceleyerek baktı.

Yanılığa hiç yer bırakmayacak şekilde, Harlan Boyd'du bu kişi.

Tyler'ların kızını gönderen o muydu? Yoksa sadece kızın tertiplemediği bir entrika mıydı? Kızın amacı ona fiske sistemi satmak mıydı, yoksa şantaj yapmak mı? Neydi? Yoksa tüm bunlar yalnızca bir tesadüften mi ibaretti? Bu kız arı kovanına çöp sokma konusunda tamamen masum muydu?

Başını kaldırıp görkemli odanın karşı tarafında duran karısının portresine baktı. Bu huzursuz edici soruların yanıtını duymaya ihtiyacı vardı. Kendi yerine bir casus gönderemezdi. Hoş olmayan bir karşılaşmayla sonuçlanacak olsa bile, işin aslını öğrenmek zorundaydı.

Telefon panelindeki bir tuşa basıp dış hatta geçti ve bir

dizi numara tuşladı. Diğer taraftaki telefona yanıtlanınca, emrini verdi.

“Yarın sabah ilk iş olarak Milton Point’e gitmek için Le-arjet’in hazır olmasını istiyorum.”

Telefonu kapatıp fotoğrafları, özellikle de karısının kal-bini kıran adamın yüzünü, yeniden incelemeye koyuldu.

On Yedinci Bölüm

Sage'in atı park halindeki pikaba doğru aksayarak yürüdü. "Merhaba." Sage bacağını eyerden atıp yere atladı.

Harlan yere çömelmiş, bir süre önce döşenen borunun bağlantısını inceliyordu. Başındaki şapkayı geriye doğru itip Sage'e baktı. "Naber?"

"Seni almaya yolladılar beni. Yolda bir yerde, sanırım atım çakıltaşma bastı." Kendisine öğretilen tedbire göre davranıp atın arkasına geçti ve sağ arka toynağını kaldırıp kendi dizlerinin arasına sıkıştırdı.

Minik bir taş, atm toynağıyla nalının arasına sıkışmıştı. "Uygun bir alet olmadan çıkarabileceğimi sanmıyorum." Atın kalçasını sıvazladı. Harlan'e, "Beni geri götürmen gerekecek," dedi.

"Sorun değil. Bitirme vakti geldi zaten. Hava kararıyor. Sadece bir dakika sürer."

Harlan kusurlu bağlantıyı hızla çekerken, Sage de pikabın etrafında yürüyüp ağabeylerinden gördüğü gibi, tekerlekleri tekmeledi; ancak bu erkeksi hareketin hangi amaca hizmet ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Bu hurda tıpkı kendinden öncekiler gibi berbat görünüyor,” dedi yüksek sesle.

“At yürüyor.”

Sage atın dizginlerini tampona bağladıktan sonra, paslı arka kapağı kapatıp, beklemek için zıplayarak çıkıp oturdu. O akşam hava ılıktı. Gökyüzü, ayı görmeye yetecek kadar karanlık olmuştu.

Sage binici eldivenlerini çıkarıp kot ceketinin düğmelerini açtı. Atın üzerinde gelirken atkuyruğu yaptığı saçı biraz çözülmüştü. Azıcık rüzgârla beraber, bir tutam saçı yüzüne geldi.

“Beni alman için kim yolladı seni?” Harlan ayakta duruyordu, iş eldivenlerini çıkarıp bacaklarına vurarak tozunu silkeledi, ardından pantolonunun arka cebine koydu. Gülümseydiğinde, Sage, Hardtack’la gizli görüşmesinden haberi olmadığı için sevindi.

Karavanı hâlâ Austin’deki benzin istasyonunda park halinde olduğundan, Harlan evde kalıyordu. Lucky ve Harlan henüz enseye tokat aşamasına gelmemişlerdi ama ikisi de yeniden dost olmaya çalışıyorlardı. Herkesin odak noktası, ortak amaçlarıydı. Şahsi duygular geçici bir süreliğine askıya alınmıştı.

Sage içinden, *pekâlâ, tüm şahsi duygular değil ama*, diye düzeltti. Harlan ve o yalnızca iş bahanesiyle görüşüyorlardı ama Sage sevişmelerini gayet iyi hatırlıyordu. Geceleri uykusuzluktan huzursuzca yatağında dönüp duruyor ve Harlan’ın da onun gibi uyumayı imkânsız bulup bulmadığını merak ediyordu.

Kendini kandırmıyordu. Harlan daha fazla kalmayacak-

tı. İlk sözleşmelerinden komisyonunu alır almaz, buradan gidecekti. Harlan için paranın önemi yoktu. Daha kârlı ve daha büyük anlaşmalardan pay almak için ortalarda gezinecek değildi.

Amacına ulaşacaktı. Tyler Sondaj yeniden ayağa kalkıp refaha kavuşacaktı. Sage artık cinsel açıdan bastırılmış olmasına rağmen, Harlan'ın gelecek planlarının içinde yer almayacaktı. Sage ondan ne kadar erken kurtulursa, o kadar iyi olacaktı.

Fakat bu durum onu sevmesine engel olmuyordu. Belcher'lerin verandasında tıpkı ilk gördüğü hali gibi, şapkası, yeleği ve botlarıyla onu görünce, Sage'in içindeki hasretin sızısı daha da arttı ve Harlan hatırlatana dek neden orada olduğunu tamamen unuttu.

"Ah, evet. Annem ve Pat kasabadan aradılar," dedi. "Eve her an gelebilirler."

"Dalga mı geçiriyorsun? Sesleri nasıldı?"

"Hızlı hızlı konuşup gevezelik ediyorlardı, pek anlamlı şeyler anlatmıyorlardı. Tıpkı yeni evliler gibi, sanırım."

Harlan kıs kıs güldü. "Bu güzel."

"Devon seyahatleri hakkında her şeyin duyulması için herkesi ısrarla akşam yemeğine çağırırdı."

"Her şeyin mi?"

"Anlatabileceği şeylerin." Harlan'ın bu edepsiz iması karşısında, Sage'in içine bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Erkekler, *Sammy's Smokehouse*'dan kuzu kaburga alıyorlar. Marcie fırında fasulye getirecek. Devon patates salatası yapıyor. Ben de evden çıkmadan önce bir yığın *brovni* yaptım."

"Etkilendim bak."

“Etkilenme. Paketlenmiş karışım ve kıyılmış fındık kullandım.”

“Yemeğe ben ne getirebilirim peki?”

“Kendin gel yeter. Devon burada kalıp çalışarak partiyi kaçırmadan korktu, seni almam için yolladı beni de.”

Harlan ileri doğru yürüyüp Sage’in tam önünde durdu. “İyi ki yollamış.”

Sage’in kendini geri çekme kararlılığı, Harlan’ın bir bakışıyla buhar olup uçtu. Gece ve gündüz onunla olmayı özlemişti. Onu gıcık eden sataşmalarım bile özlemişti. Öpüşünü, dokunuşunu özlemişti ve bunları yeniden hissetmek için yanıp tutuşuyordu.

Ama bu durumları onun bilmesine asla izin veremezdi.

İlerleyip atlayabilmek için arka kapakta yürürken, “Pekâlâ,” dedi, “Yola koyulsak iyi olacak sanırım.”

Sage fark etmeden, Harlan saçındaki lastik tokayı çekip parmaklarını saçlarına doladı. Sage’in dudaklarının üzerine kapanan dudakları sıcak ve egemendi. Sage öpücüğüne saniyeler boyunca karşılık verdikten sonra, onu itti.

“Harlan, sana hâlâ kızgınım.”

“Ve kızgınken daha güzel görünüyorsun. Bu enerjiyi iyi şekilde kullan ve beni hakkını vererek öp.”

Öptü. Çünkü Harlan’ın gözlerindeki meydan okumaya karşı koyamıyordu. Bir de, onunla deliler gibi sevişmek istiyordu. Kollarını Harlan’ın boynuna dolayıp bedenini bedene yaklaştırdı.

Harlan ağızları yapışık haldeyken, sakarca pikaba çıkıp Sage’i de sürükledi. Harlan oturur oturmaz Sage, sırtını onun dizine yaslayıp dudaklarına uzandı.

Harlan nihayet dudaklarını ondan çekip, “Kahretsin, arada nefes almam lazım,” dedi.

“Beni hakkını vererek öp dedin. Bana söyleneni yapıyorum.”

“İyi bir açıklama.” Harlan sırtarak başparmağını Sage’in nemli dudaklarında gezdirdi. “Sen hayatımda tanıdığım en acayip kadınsın.”

“Bazen seni tokatlasam mı öpsem mi bilemiyorum.”

Harlan kıs kıs gülerek Sage’in rengi atmış kot ceketini araladı ve burnuyla göğüslerini okşamak için başını eğdi. Sage, Harlan’ın gömleğinin eteğini çekiştirdi ve ellerini olabildiğince altına sokup çıplak tenine dokundu.

Harlan dudaklarıyla bluzun üzerinden Sage’in göğüslerini okşuyordu. Sage nefes nefese, “Bunu yaptığın için seni öldürebilirim,” dedi.

Harlan açık ağzını kızın göğüs uçlarına sürterek, “Neyi, bunu mu?” diye sordu.

Sage bıkkınlıkla, “Hayır,” diyerek içini çekti. “Sana sahip olamayacağım zamanlarda seni bu kadar istememe neden olduğun için.”

Harlan, Sage’in ceketini çözerken bir yandan da göğüslerini bluzunun üzerinden öpmeye devam etti. Fermuarı indirip elini içeri daldırdı. “Keşke burada olsaydı.”

“Ne? Keşke orada ne olsaydı?”

Harlan elini Sage’in kasıklarına koydu. “Bir bebek.”

Sage soğuk havayı aniden içine çekip Harlan’ın kucağında hiç kıpırdamadan yattı. “Bana böyle yalan söyleme, Harlan Boyd. Tavşan gibi kaçardın.”

Harlan düşünüyormuş gibi, bir gözünü kıstı. “Hayır, sa-

nırım buralarda kalmam için iyi bir neden olurdu.” Bakışlarını Sage’in dağınık, seksi haline indirdi. Boğuk bir sesle, “Sen iyi bir neden olmadığından değil, Sage,” diye ekledi.

Sage, “Birçok kadının olduğunu biliyorum. Düzinelercesini terk ettin,” dedi. Harlan’ın gömleğinin altından, göğsündeki kılları tutup sertçe çekti. “Sage Tyler terk etmekte zorlanacağın ama unutmakta daha da zorlanacağın kadın olacak.”

“Bu konuda haklısın.” Parmaklarını kızın içinde gezdirdi, yumuşacık ve ıslaktı. Kısık sesle, “Terk etmesi zor, unutmaması imkânsız olacaksın,” dedi.

Herkes yemek odasında buluştuğunda, yanakları al al, kızışmış ve rüzgârdan dağılmış halde çiftlik evine vardılar. Sage hemen Laurie’nin kucağına atladı.

“Ah, seni bu kadar iyi gördüğüme sevindim. Sence de harika görünmüyor mu, Pat?”

“Elbette öyle. Eski hali gibi.”

Laurie kızını kendinden uzaklaştırıp yüzüne baktı. “Nihayet gözlerine ışık, yanaklarına renk geldi. Her ne yaptırısan, yararmış.”

“Ben... eee, şey, çok sıkı çalıştım. Atla Harlan’i almaya gittim. A... atımın toynağına çakıltaşı girdi, bu yüzden onunla birlikte döndüm. Biz, eee, pencereleri açık bıraktık. Sonra döndüğümüzde, içeri girmeden önce atla ilgilendik.” Nefes almak için durdu. “Eve hoş geldiniz anne ve Pat. Balayınız nasıl geçti?”

Kız kardeşini ve Harlan’i yakından gözlemleyen Chase,

gözlerini Lucky'ye çevirdi. O da bir yandan yeni evlileri gizleyemediği bir kuşkuyla seyrediyordu.

“Kaburgalar soğumasın diye fırına koyduk,” dedi Chase. “Gidip getireyim.”

“Yardım edeyim.” Lucky, Devon’a herkesi masaya oturtmasını söyledikten sonra ağabeyinin peşinden gitti.

Mutfakta yalnız kaldıklarında, Chase tek kaşını kaldırıp soru sorarcasına kardeşine baktı.

Lucky ciddi bir ifadeyle başını evet anlamında salladı.

“Seni seviyorum, Sage.”

Bir el ağzını kapatırken Sage’in gözleri fal taşı gibi açıldı. Üzerine eğilen Harlan’i tanımadan önce bir an için paniğe kapıldı.

Harlan’ın elinin altından, gecenin bu saatinde odasına sızarak ne halt ettiğini sormaya çalıştı. Sözcükler, şekilsiz hecelerden oluşan karmakarışık sesler olarak çıktı.

“Şşt! Lucky beni burada, elimle ağzını kapatırken yakalayacak olursa, önce derimi yüzüp sonra sorguya çeker.” Sage telaşla başını aşağı yukarı salladı. “Tamam, o halde kıpırdamadan yat ve dinle.” Harlan, Sage’in yanına oturdu ama eliyle ağzını sıkıca kapatmaya devam ediyordu.

“Dediğimi duydun mu? Seni seviyorum, Sage. İnsanı acayip derecede çileden çıkarıyorsun. İnatçısın. Tez canlısın. Şımarık yumurcağın tekisin. Sık sık yalan söylüyorsun.” Sage ona öldürecekmiş gibi bakıyordu. “Ama aynı zamanda da, acayip eğlenceli, akarsu gibi heyecan verici ve öngörülemezsin. Yüksek ücretli bir telekız gibi öpüşüyorsun ve akşam

için yaptığın şu *brovniler* yediklerimin en kötüsü değildi.

“Söylemeye çalıştığım şu ki, eğer –bu önemli bir eğer– sana evlenme teklif etsem, evet der misin?”

Hiç kıpırdamadan yatan Sage, elinin arkasından ona bakıyordu. Mantıksızca, bir gün torunlarına dedelerinin büyükannelerine ne kadar çılgınca evlenme teklifinde bulunduğunu anlatacağını düşündü.

Başını yavaşça evet anlamında salladı.

Harlan, “Ah, *lanet olsun!*” diye küfretti. “Hayır diyeceğini umuyordum. O zaman sana vaktin ve samanların üstündeki o muhteşem sevişmeler için teşekkür edip, Tyler Sondaj düzlüğe çıkar çıkmaz defolup gidecektim. “Şimdi...” Üzüntülü bir ses çıkararak başını iki yana salladı. “Evet dediğine göre, ikimizin de iyice düşünüp tartması lazım. Sanırım sen de beni seviyorsun, ha?”

Sage başını olumlu anlamda salladı.

“İstediğin ben değilim, Sage.”

Sage gırtlığından çıkan boğuk itirazlarla beraber başını evet anlamında salladı.

“Asla lüks arabalara binen bir sosyete doktoru olmayacağım. Asla şehirli züppe olmayacağım. Neysem oyum.”

Sage hararetle başını evet anlamında salladı.

“Ama sen diğerini ve onunla birlikte diğer tuzakları istedin.”

Sage başını hayır anlamında salladı.

“Nasıl yaşadığımı biliyorsun. Yani, sana karavanda yaşayalım demiyorum. Buralarda bir evimiz olur ama Belcher’lerin malikânesi gibi olmaz.” Gözleriyle Sage’i sorguladı. “Sırf komşularımızı etkilemek için evimizi gereksiz şeyler doldurmam.”

Sage omuzlarını silkti.

“Ama sana söz veriyorum.” Yaklaştı, bedeniyle kızın bedenini kısmen kapatıyordu. Sesi yumuşak ve seksi bir hal aldı. “Sana sadık olacağım. Her gece seninle güzel güzel sevişeceğim. Bazen gündüzleri de. İş sevişmeye gelince, aşırı titiz olmam. Yaparım, bebeğim. Ne istersen yaparım. Seni iyi hissettirecekse, yapmayacağım şey yok.”

Sage belirgin şekilde yutkundu.

“Sabah işe gitmek için evden çıkarken, aklımdaki en önemli şeyin sen olduğunu bilirsin. Para kazanmak, dolar peşinde koşmak, önümdekini geçmek değil.”

Boştaki elinin parmakları Sage’in saçlarının arasından kaydı, ardından yastığın yanında yumruk oldu. “Bunu etraflica düşünsen iyi olur, Sage. İflasın eşiğindeki bir şirkette yöneticisin. Yanında çalışan adamla evleniyorsun.”

Sage, “Ah, lütfen.” dercesine gözlerini yuvarladı.

“Ne biliyorsun ki? Sen sadece yumurcağın tekisin.”

Sage başını iki yana salladı.

“Benden daha zekisin.”

Sage yine başını iki yana salladı.

“Daha hoş.”

Bir sallama daha.

“Daha seksi.”

Hararetili bir hayır.

Harlan memnun bir halde, “Öyle mi?” diye sordu. “Pe-kâlâ, daha yumuşak, her neyse.”

Harlan eğdiği başıyla yorganı Sage’in omuzlarından çekti. Onu omuzlarından, köprücük kemiğinden öptü, sonra daha aşağı indi, o indikçe örtüler hareket ediyordu. Dudakları

Sage'in göğüslerinin kıvrımına geldiğinde başını kaldırdı.

"Bunun altında çıplak mısın?"

Sage başıyla evet dedi.

"Tanrım." Harlan seçeneklerini değerlendirircesine duraksadı. Sage onun karar vermesine yardımcı olmak için göğüsleri açılana dek omuzlarını salladı.

Harlan inleyerek, "Sence şey yapsak anlarlar mı?" diye sordu.

Sage başını olumsuzca salladı.

"Tamam, o halde. Ama her zaman çıkardığın o ufak hıçkırık seslerini çıkarmayacağına söz ver."

Harlan tek elini kullanarak üzerindeki tek şey olan kotunu çıkarıp Sage'in yanına yattı. İcini çekerek kolunu Sage'in beline dolayıp onu kendine doğru çekti. Karınları arasındaki cinsel organı iri ve sertti.

İcini kaplayan heyecan hissi, Sage'i ürpertti. Kalbi sevgi ve mutlulukla dolup taşı. Bedenini davetkârca Harlan'ın bedenine doğru hareket ettirdi. Harlan üzerine çıkıp Sage'i öpmek için uzandı. Ancak o zaman elini çekti.

"Artık ağzını açabilirsin," diye fısıldadı.

Açtı... Harlan dilini sokabilirdi diye. Öpüşürlerken Harlan onu iyice altına aldı. Hiç çaba sarf etmeden, Sage'in sıca-cık ortasına kayıverdi. Sevişmeleri yumuşak ve yavaş; en ufak hareketlerle ve yalnızca çıplak bedenlerinin örtülerin arasında çıkardığı sesle seviştiler. Aşkın etkisiyle, Harlan çok daha derine indi.

Elleri Sage'in göğsündeydi, göğüslerini okşuyor, sıvazlıyordu. Sage'in baldırlarını okşuyordu. Kırılma noktası geldiğinde, Sage'in başının her iki yanında ellerini birleştirip

doyuma ulaştıktan uzun süre sonrasına kadar öylece kaldılar.

Harlan nihayet Sage'in üstünden kalkarken terli alnını dudaklarıyla sildi. "İyi geceler demek istemiyorum ama demek zorundayım."

Sage parmaklarını Harlan'ın saçlarına dolarken, "Gitme," diye fısıldadı.

Harlan, Sage'in dudaklarını yavaşça öptü. "Buna mecburum, biliyorsun."

"Gitme." Sage'in elleri Harlan'ın belinin altına kaydı.

"Ah, Sage, bebeğim..."

"Gitme."

Sage nihayet şafak sökerken yanında uykuya dalana dek Harlan gitmedi. Sonra geldiği gibi sessizce odadan çıktı.

Sage ertesi sabah neşeyle, "Günaydın!" diyerek mutfığa girdi. Dışarıdaki hava soğuk olmasına rağmen, Sage'in havası günlük güneşlikti.

"Merhaba." Devon iştahlı kızının gül goncası ağzına bebek yulafı kaşığı sokmakla meşguldü. "Kahve hazır. Al sana."

Sage, "Teşekkürler. Millet nerede?" diye öylesine sordu.

"Yaklaşık yarım saat önce çıktılar."

Sage mutfak tezgâhından dönüp, yengesine keskin bir bakış attı. Devon gözlerinde muzip yeşil kıvılcımlar vardı. "Gün boyunca sistem üzerinde çalışacağını söyledi."

"Bu havada mı?"

"Öyle dedi." Sage masaya oturup Devon'a katıldı. "İyi

uyudun mu?” Devon yapmacık bir masumiyetle sormuştu bunu. Gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi.

“Sanırım biliyorsun.”

“Hı-hı.”

“Peki ya Lucky?”

“Hayır. Seni gözetlemiyordum, Sage. Yemin ederim. Uyandım ve Lauren’e bakmak için koridordan geçiyordum.”

Utanan Sage, gözlerini yere indirdi.

Devon uzanıp Sage’in elini tuttu ve sıktı. “Onu seviyorsun, değil mi?”

“Canımı acıtacak kadar.”

“Bunun nasıl olduğunu bilirim.”

“Bilir misin?”

“Kesinlikle.”

“O zaman gizlice koridordan geçip yatağıma gelmesine izin verdiğim için basit ve değersiz olduğumu düşünmüyor musun?”

Devon’un yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. “Seni yargılayıp yargılamadığımı nasıl sorarsın? Ağabeyinle tanıştığımız gece seviştik.”

Birbirlerini tamamen anlayan iki kadın birbirlerine bakıp gülümsediler. “İnsanlar bunu fark ettiğinde,” dedi Sage, “deli olduğumu düşünecekler. Travis’le nişanımızı daha yeni bozduk.”

“Eğer insanların hakkımda ne düşündüğü umrumda ol- saydı, mahkûm bir caniyle evli kalıp hem kendi hayatımı hem de bu süreçte Lucky’ninkini mahvederdim. Marcie, Chase onunla evlendiğinde insanların nasıl şok olduğunu sana kendisi anlatabilir. Bunun onu durdurmasına izin vermedim.”

Devon, Sage'in elini daha da sıktı. "İçgüdülerinle hareket etmelisin, Sage. Kalbinin sesini dinle. Kendin ve Harlan için en iyisi neyse onu yap. Başka insanların ne düşündüğü takma."

Sage elini Devon'un elinin üzerine koydu. "Teşekkürler." İkisi de kendilerini tehdit eden gözyaşlarına yenik düşmeden önce, telefon çaldı. Sage kalkıp telefonu açtı.

"Merhaba, Lucky. Devon burada. Onunla konuşmak istiyor musun?"

"Hayır, aslında aradığım sensin." Sesi heyecanlı geliyordu. "Muhtemel müşterilerinizden biri aradı. Şartları konuşmak için şu an yolda, geliyor. Chase kalkıp ofise gelmeni istedi. Harlan oralarda mı?"

"Devon'a tüm gün arazide çalışacağını söylemiş."

"Çok kötü. Chase onun da olmasını istiyor ama sen vakit kaybedip adamı bekletme."

"Kimmiş peki, Lucky? Müşterinin adı ne?"

"Hardtack ve Ortakları. Büyük, kötü Grayson Hardtack anlaşmaya varmak için bizzat kendi uçuyor."

On Sekizinci Bölüm

Tyler Sondaj'ın önüne, şirket kamyonu ve bir pikabın arasına park edilmiş gri Mercedes limuzin tuhaf kaçıyordu. Üniformalı şoför, yağmurdan korunmak için tekerleğin arkasında oturuyordu. Kayıtsızdı, Sage arabasından inerken ona dönüp doğru düzgün bakmadı bile.

Harlan'den eser yoktu. Grayson Hardtack'ın bu beklenmedik ziyaretinde Harlan müsait olmadığından Sage şükretti. Yine de, kıl payı kurtulmuştu. Sage işlerini çabucak sonuca bağlayabilmeleri ve Harlan'i görmeden önce, kafasından bir tür açıklama uydurabilmesi için dua etti. Merdivenleri çıkıp kapıyı iterek açarken bacakları titriyordu.

Hardtack odanın karşı tarafından, "Merhaba, Bayan Tyler," diye seslendi.

Sage eşikte donup kaldı. Yüzü bembeyaz oldu. Misafirlerini görmekten memnun olacağını düşünen ağabeyleri ona şaşkınlıkla bakıyorlardı ama Sage ne hareket edebiliyor ne de tek kelime konuşabiliyordu.

Gözleri hemen kadına kaydı. Yamalı, çizilmiş iskemlede sessizce oturan kadın, şaheser gibi görünüyordu.

Kıyafetleri, makyajı, saç ve duruşu kusursuz derecede yerindeydi. İskemlenin arkasına içindeki saten astarı dışarı gelecek şekilde beyaz vizon kürk atılmıştı. Leylak rengi ayakkabıları ve kıyafetiyle mükemmel uyum sağlayan eldivenleri, uyumlu çantasıyla birlikte kucağında duruyordu.

Hardtack'ın ofisindeki portre, kadının hakkını verememişti. Çok daha güzeldi; nefisti. İçinde hafif bir memnuniyet hissederek, *buna rağmen*, diye düşündü Sage, kadın onun beklediğinden daha yaşlıydı.

Sage nihayet kontrolünü yeniden kazandı. İçeri girip titreyen sağ elini müşterisine uzattı. "Günaydın, Bay Hardtack. Sizi yeniden görmek ne güzel."

"Aynen. Bu, karım Marian. Marian, Sage Tyler."

"Merhaba, Bayan Hardtack." Kadın manikürlü elini kaldırdı. Şaşırtıcı bir biçimde, yumuşak ve sıcaktı. Sage kadının elinin soğuk olmasını bekliyordu. Kadın öyle özenle giyinip kuşanmıştı ki, Sage onunla mukayese ettiğinde, kendini kılıksız ve dağınık hissetti, oysa kendi kıyafetleri ve durumuyla ilgili yanlış bir şey yoktu.

Bayan Hardtack'ın gülümsemesi de sıcaktı, bu da ayrı bir sürpriz oldu. Yüzündeki ifade, nazik, biraz meraklı ve sesi kadar yumuşaktı. "Sizinle tanıştığım sevindim, Bayan Tyler."

Sage gece kiminle yattığını bilse, yine de böyle düşünür müydü diye merak etmekten kendini alamadı.

Nasıl davranması gerektiğini hatırlayarak, "Ağabeyle-
rim size kahve ikram ettiler mi?" diye sordu.

"Sordular, ancak uçuş esnasında çok içtik," dedi Hardtack.

“Ah, Dallas’tan uçakla geldiniz demek. Ben sandım ki...” Sage kapıyı işaret etti.

“Limuzin mi? Milton Point’te gezelim diye sadece bir günlüğüne kiraladık.” Hardtack yerine oturdu. “Hadi, işten bahsedelim.”

Chase, Sage’e, “Seni beklerken Bay Hardtack’a avukatımızın düzenlediği sözleşmeyi gösterdim,” dedi.

“Standart olduğunu görmüşsünüzdür,” dedi Sage.

Hardtack belli belirsiz homurdandı. Karısı hiçbir şey söylemiyordu ama Sage, Lucky’nin kendisi için getirdiği iskemleye otururken kadının bakışlarını üzerinden çekmediğinin farkındaydı.

“Makinenin tüm parçalarına beş yıl boyunca garanti veriyoruz.”

Lucky, “Diğer şirketlerin işleri veya ekipmanlarına verdikleri garanti süresinden en az üç yıl daha uzun bir süre bu,” dedi. “Biz her ikisinin de kati suretle arkasında duruyor ve bu şekilde ünümüzü sürdürmek istiyoruz.”

Sage ağabeylerinin daha önce hiç böylesine terbiyeli ve istekli göründüklerini görmemişti. Hardtack’a satış yapmanın ne denli önemli olduğunun farkındaydılar. Adamın ismini referans olarak kullanmak onlara anında güvenirlilik sağlayacaktı. Ayrıca, adamın bu kadar çok ticari girişimi varken, bir iş başka işleri de beraberinde getirirdi.

Hardtack, Chase ve Lucky’ye hitaben, “Kız kardeşinize önceki gün de söylediğim gibi, fiskeye sistemini herhangi bir yerden alabilirim. Kardeşiniz beni ikna etti. İlgimi küçük şirketinize çekti. Ben de gelip ailenin kalan kısmıyla bizzat tanışmak istedim,” dedi.

İskemlesine yaslandı. “Biliyorsunuz, benzin işindeki herkes bugünlerde zorluk çekmiyor. İşleyen sermayeyi nereden alacağınızı bilerseniz, hâlâ para kazanılabilir.”

Chase’in âdemelması inip kalktı. Sage, Lucky’nin heyecanını kontrol etmekte zorladığını söyleyebilirdi. Sage onun ayağa fırlayıp elinin tersiyle o meşhur tokatlarından birini indirmemesini umuyordu.

Chase, “Bekleme halinde bir çalışma ekibimiz var ve bu ekipteki herkes sıkı çalışmayı sever,” dedi. Sage onunla gurur duyuyordu. Kendini alçaltmadan ilgisini gösteriyordu.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Hardtack. “Uzman sondajcılarını nerede bulacağımı bilmek hoşuma gider.” Baldırlarına vurdu. “Bence bu ziyaret hepimiz için faydalı oldu, değil mi?” Sage’e bakarak, “Shadow Hills’teki proje müdürümün sizinle temasa geçmesini sağlayacağım. Bundan böyle direkt onunla çalışacaksınız.”

Adam tam iskemlesinden kalkıyordu ki, Sage “Depozitoyu ne zamana bekleyebiliriz?” diye sordu.

Hardtack yeniden oturup kaşlarının altından Sage’e baktı. Chase ve Lucky yıldırım çarpmış gibi görünüyorlardı. İnamazlık ve öfke dolu gözlerle Sage’e aval aval bakıyorlardı.

“Depozito mu?”

“Sözleşmenin üçüncü sayfasındaki bir madde bu, Bay Hardtack. Alıkoymanın hemen ardından ödenecek on bin dolarlık bir depozito alıyoruz.” Kalbi göğüs kafesinde güm güm atıyordu ama Hardtack’ın ürkütücü bakışları onu sindirmedi.

“Yarın postayla çekinizi yollarım. Olur mu, Bayan Tyler?”

“Harika.”

Ağabeyleri belirgin şekilde rahatlayarak gevşediler. Soğukkanlı, profesyonel tavrını sürdürmeye çalışan Sage onlara baktı. Chase kurnazca başparmağını gösterdi. Lucky göz kırptı.

Sage kocaman bir gülümsemeyle, “Bu konuyla böylesine kişisel bir şekilde ilgilendiğiniz için teşekkürler, Bay Hardtack,” dedi. “Birlikte çalışmak...”

Hardtack kızın uzattığı eli görmezden gelip, “El sıkışmadan önce,” diye lafını böldü. “Bilmek istediğim bir şey var.”

Sage’in çarpıcı zafer sarhoşluğu uçuşu kısa sürmüştü. Egosuna tavan yaptıran başarısı irtifa kaybediyor, döne döne baş aşağı düşüyordu. Düşerken oksijen kaybediyordu. Kaçılmaz çarpmayı bekliyordu.

“Bana bırakmış olduğunuz çizimler tanıdığım birine ait belirgin özellikler taşıyor,” dedi Hardtack. “Teknik ressam Harlan Boyd muydu?”

Bir an için Sage’in kulakları uğuldadı. Ayağa kalksa, bacaklarının onu taşımayacağından emindi. Bayılabilirdi.

Tüm amaçlarının gerçekleşmesi tek bir soruya indirgenmişti. Başarı ve başarısızlık yanıtına bağlıydı. Bu soruya ne evet ne de hayır diye yanıt vermek, eyaletteki en nüfuzlu adamlardan biriyle büyük bir anlaşmaya varmak demektir. Bu da, Tyler Sondaj’ın yıllardır süren mali sıkıntılarına son vermek ve ailenin ve de çalışanlarının geleceğinin neredeyse refaha varmasını garanti etmek anlamına gelirdi.

Pratik zekâsı beraberinde kısmen takdir de getirecekti. Ağabeylerinin hayranlığını ve güvenini kazanacak, yalnızca onların minik kız kardeşleri değil; bilgili ve maharetli bir iş

kadını olduğunu kendine kanıtlayacaktı.

Gerçeği gizlemekte ustaydı. Yalan söylemiyordu; tam olarak yaptığı şey, uygun olmadığı zamanlarda sadece gerçeğin etrafından dolanmaktı. Hardtack ona evet veya hayır yanıtı gerektiren dolaysız bir soru sormuştu. Bu soruyu kıvıramazdı. Zaten kendi de buna hayret ederek, aslında kıvırmak istemediğini fark etti.

Lucky ve Chase onun aniden neden dilini yuttuğunun merakıyla ve yalan söylerse bunu düzeltmeye hazır bir şekilde ona tuhaf tuhaf bakıyor olmasalar bile, Sage gerçeği söylemeye hazır bir halde Grayson Hardtack'm karşısına geçti.

Kalın kaşlarının altından Sage'e bakan bu adamın varlığı göz korkutuyordu ama Sage onun karşısında dimdik durup konuşmak üzere ağzını açtı.

"Evet, çizimleri ben yaptım. Bunu ona sormadan da biliyordun zaten."

Kafalar açık kapıya çevrildi. Şapkasının kenarından yağmur damlayan Harlan girişte duruyordu. Üzerinde parlak sarı bir yağmurluk vardı, botlarıyla kot pantolonu ıslak ve çamurluydu.

Chase ve Lucky sanki bir oyunun ilk iki perdesini kaçırmış ve şimdi son kısmını seyrediyorlarmış gibi şaşkıındı.

Harlan'in yüzündeki ifadeyi gören Sage irkildi. Derledięi müşteri listesinde Harlan'in adını ilk gördüğünde takındığı ifadeyle aynıydı. Sage onun istediğini neden çiğneyip geçtiğini yüksek sesle ona açıklamak istediye de Harlan'in agresif yüzü ve bakışları onu olduğu yere çakılı bıraktı.

Hardtack'm ne düşündüğünü kestirmek imkânsızdı.

Bununla birlikte, kadının tepkisiye ani ve son derece

dürüstçeydi. İskemlesinden fırladı. Dizlerinin üzerindeki eldivenleri ve pahalı çantası dizlerinden kayıp yere düştü. Tiffany süslemeli solgun elini hızla inip kalkan göğsüne götürdü.

Bayılıyormuş gibi nefes alırken, “Harlan,” diyebildi. Sonra daha canlı bir sesle dediğini tekrarladı. En sonunda, neşeyle haykırdı. “Harlan, bitanem!” Odanın diğer tarafına koşup Harlan’ın ıslak yağmurluğunun, tasarımcı elinden çıkma şık kıyafetine ne yapacağını umursamadan kendini onun kollarına attı.

Dengesini kazanmak için bir adım gerileyen Harlan elini acemice kadına doladı.”Merhaba, anne.”

“Harlan büyük harfli L’yle dolu bir adam.”

Sanki kuşlar tüm aile üyelerine bir krizin söz konusu olduğunu söylemiş gibi, Tyler sülalesinin tamamı mutfakta toplanmıştı.

Ocakta kaynayan kırmızıbiber tenceresi için soğan doğrayan Sage’in arkası diğerlerine dönüktü. En iyi öykücü Lucky olduğundan, diğerlerini esir almıştı.

“Zenginlikten bahsediyoruz. Learjet zengini. Limuzin ve şoför zengini. Üniversite bursu veren, müzelere kredi sağlayan ve hastanelere adını veren bir zenginlik.” İnanamayarak başını iki yana salladı. “Ona bir baksanıza, hiç aklınıza gelir miydi, ha?”

Laurie, “Kafam allak bullak,” dedi. “Bu zenginlik Harlan’e mi, yoksa Bay Hardtack’a mı ait?”

“İkisine de. Harlan’ın babası Daniel Boyd ve Hardtack

iş ortaklarıymış. Emlakçılıktan milyonlarca dolar kazanıp oradan ayrılmışlar. Daniel kalp krizinden böyle ölmüş,” derken parmaklarını çatırdatıyordu, “Hardtack onun hisselerini dul eşi Marian’dan satın almış. Yaklaşık bir yıl sonra da evlenmişler.”

Marcie, “Tüm bunları nereden biliyorsun?” diye sordu. Kucağındaki Jamie’yi diğer omzuna geçirdi. Karısının yorulmaya başladığını gören Chase, oğlunu kucağına aldı.

“Karşılıklı bağışmalar sırasında ortaya çıktı,” dedi Lucky. “İlk başta anlayamadık. Ama onlar konuştuğça parçaları birleştirebildik.”

Sage doğradığı soğanları kesme tahtasından tencereye aktardı. Kıyafetinin koluyla gözlerindeki yaşı ve akan burununu sildi. Soğanlar ağlaması için ona iyi bir bahane olmuştu.

Kendini çok zeki ve çok memnun hissetmişti. Elbirliğiyle büyük bir anlaşma, anlaşmaların büyükbabasını, hatta anlaşmaların Everest Dağı’nı yaptıklarını düşünüyordu. Fakat yaptığı şey bunun yerine, Harlan’ın nerede olduğu konusunda Hardtack’ı alarma geçirmek olmuştu.

Adamın özel jetiyle Milton Point’e gelmesinin ve bir günlüğüne limuzin kiralamasının tek nedeni buydu. Değersiz Sage Tyler’la anlaşma yapmak için değil, ele avuca sığmayan üvey oğlunun izini sürmek için gelmişti.

Pat ağzındaki kibrit çöpünü diğer tarafa yuvarlarken, “Kanımca annesinin Hardtack’la evlenmesi Harlan’ın hoşuna gitmedi,” dedi.

“Aynen,” diye yanıtladı Lucky. “Görünüşe göre, Harlan ve babası çok yakınarmış. Okuldan eve geldiğinde –ki o za-

manlar San Antonio'daki Saint Edward'a gidiyormuş– anlaşmalı bir evlilik yaptıklarını söylemişler.”

“*Fait accompli*,” dedi Marcie.

“Ne?”

Devon kocasına sabırsızca, “Emrivaki yapmışlar,” diye açıkladı. “Anlatmaya devam et.”

“Harlan onları Daniel *hayattayken* onun arkasından iş çevirmekle suçlamış. Bugün de aynı suçlamayı yaptı. İşte o an, Bayan Hardtack iskemlesine çöküp fena halde bağırmaya başladı. Sürekli, ‘Yanılıyorsun, Harlan. Yanılıyorsun. Babanı seviyordum. Ona sadakatsizlik ettiğimi nasıl düşünürsün?’ deyip duruyordu.”

Laurie anında anlayışlı oldu. “Sanırım Harlan kadıncağıza çok yüklenmiş.”

“Daha sadece on beş yaşındaymış!” Sage dönüp hepsinin karşısına geçti. “On beş yaşında bir erkek çocuğunun annesine karşı ne kadar korumacı olduğunu anlayamıyor musunuz? Özellikle de kadın kocasını kaybettiye! Harlan’ın tepkisi son derecede normaldi. Hardtack’ın evin reisi konumunu ele geçirdiğini hissetmiştir.”

Söyleyeceğini söyledikten sonra, yeniden arkasını dönüp kasap bıçağını ustalıkla kullanarak intikam alırcasına berberleri kesmeye başladı. Onun düşüncesinin ne önemi vardı? Hiç. Şirket için yapacağı sözleşmelerle böbürlenerek kendini yine aptal durumuna düşürmüştü. Hardtack onun satış yeteneğiyle ilgilenmemiştir.

Lucky devam etti. “Harlan muhtemelen yanılmıştı ama aynen Sage’in de söylediği gibi, olaya bir ergenin gözleriyle bakıyordu.”

* Fransızca “oldu bitti” anlamına gelir. (ç.n.)

Laurie hem anlayışlı hem de adaletli bir şekilde, “Bir ebeveynin kaybı için yas tutarken, diğeri tarafından ihanete uğrayıp yalnız bırakılan bir çocuk,” dedi. “Bu durum kimse-nin yararına olmamış, değil mi? Ne trajik ama.”

“Harlan, Daniel Boyd’a ait olan her şeye sahip olmaya çalıştığı için Hardtack’a gücenmiş. Annesini kötü bir kadın olarak yargılamış. Bu yüzden de terk etmiş,” dedi Lucky. “Bir daha da dönmemiş. Sonra bugüne gelmişiz. Sage çizimleri Hardtack’a gösterdiğinde, adam Harlan’ın tekniğini anlayıvermiş.”

“Nasıl?” diye sordu Devon.

“Harlan farkında olmadan, Marian ve Hardtack onun izini hep sürmüşler ama asla hayatına müdahale etmemişler. Çalışmalarını daha önceden görmüşler.”

Chase, “Hardtack, Sage çizimleri bırakıp ofisinden ayrıldıktan sonra onu takip ettirdiğini kabul etti,” dedi.

“Aman Tanrım!” dedi Laurie.

Kasap bıçağı kesme tahtasının üzerine sert bir *tak* sesiyle vuruldu. Özel bir dedektif tarafından takip edilip fotoğ-raflandığı düşüncesi Sage’i çileden çıkardı. Bu durum çok adice görünüyordu. Hardtack’ın kaç trilyonu olduğu umrun-da değildi, adam sinirine dokunuyordu!

Lucky, “Hardtack acayip nüfuzlu bir adam,” dedi. “Atla, diyecek olsa, binlerce kişi kaç metreden, diye sorar. Her neyse, Harlan’ın teknik ressamımız olduğunu doğrulamış, hovar-da üvey oğluyla yüz yüze görüşmesinin zamanının geldiğini düşünmüş ve bu karşılaşma için Marian’ı da beraberinde getirmiş.”

Bu düşünce karşısında Marcie, “Onu kandırarak mı ge-

tirmiş? Kadın bilmiyor muymuş?” diye sordu.

“Hayır, biliyormuş. On dört yıldır görmediği oğlunu karşısında görünce heyecanlandı.”

Chase gruba, “Neyse ki, Harlan’ın annesi nazik davran-
dı,” dedi. “Ona, saçma, yüzüne dokunmasına izin verdi. An-
neler çocuklarını uzun süre görmediklerinde nasıl olurlar, bi-
lirsiniz. Uzun uzun sarılıp öpüştüler. Harlan’ın garezı
Hardtack’a yönelikti.”

Marcie, “Yani olgunlaştıkça hisleri düzelmemiş mi?” di-
ye sordu.

Lucky, “Görünüşe göre hayır,” diye yanıt verdi. “Hard-
tack’ı her şeyini –ortağının işini, parasını ve karısını– almak-
la suçladı.”

“Ağır konuşmuş,” diye yorumladı Pat.

“Hardtack da altta kalmadı. Harlan’e onun hakkında ne
düşünürse düşünsün umursamadığını ama Marian’ı zinayla
suçlamasını kaldıramadığını söyledi. Sert yaşlı akbabanın o
kadını gerçekten sevdiği izlenimine kapıldım.

“Daniel Boyd’dan kalan ve Marian ile Harlan’e ait olan
her kuruşun, himayesinde astronomik oranda faiz kazandı-
ğını iddia etti. ‘Neden küçük bir çocuk gibi davranmayı bıra-
kıp mirasına sahip çıkmıyorsun? Sorumluluk almanın vakti
geldi de geçiyor,’ dedi. Harlan da, ‘Ben mirasımı istemiyo-
rum. Özellikle de, beni senin gibi paragözün tekine dönüştü-
recekse, hiç istemiyorum. Paraya ve onunla gelecek evliliğe
lanet olsun,’ dedi.”

Laurie, “Lucky!” diye azarladı. “Çocuklar.”

“Anne, zaten olabildiğince düzelterek anlatıyorum. Har-
lan ‘lanet olsun’ demedi. Sonra Hardtack, Harlan’e, hiç so-

rumluluk sahibi olmadığını ve ondan ancak bir serseri, bir berduş olabileceğini söyledi. Bu söz üzerine Sage araya girdi ve Hardtack'a, "Harlan'ın hayatında gördüğü en sorumluluk sahibi insan olduğunu söyledi."

Tüm gözler Sage'e çevrildi. Laurie, "Dostumuzu savunduğun için seni takdir ediyorum," dedi. "Ama konuşmak için senin sıran değilmiş."

Sage döndü. Kasap bıçağının ucunda bir parça et vardı. "Tam da *benim* sıramdı. Harlan için her türlü desteği göstermeye hakkım var. O benim kocam olacak."

İnanamamazlıktan, mutlu şaşkınlığa kadar her türlü nida duyuldu.

Lucky, "Harlan'ın bundan haberi var mı?" diye sordu. "Dün gece bana evlenme teklif etti."

Lucky sandalyesinden fırladı. "Dün gece ne zaman? Ben neredeydim peki?"

"Horul horul uyuyordun."

Lucky karısına ters ters baktı. "Devon, benden bir şey sakladığını biliyordum. Bilmem gereken bir şey mi biliyorsun?"

"Otur, Lucky. Lauren'i huzursuz ediyorsun."

Chase, "O haklı, Lucky, otur," diye sesini yükseltti. "Zıvanadan çıkman yalnızca işleri daha kötü hale getirir."

Sage, "Bir daha onunla dövüşecek olursan, bu kez kolunu ben kırarım," dedi.

Laurie, "Kolunu römork bağlama çatalına düşüp kıldığını sanıyordum," diye çıkıştı.

Lucky başını koyun gibi eğdi.

Chase içini çekip Laurie'ye, "Sage'in namusu konusun-

da Harlan'le kavga ederlerken sendeleyip römork bağlama çatalına düştü. Sage'in hamile olmasından korkuyorduk."

Nefesi kesilen Laurie, Pat'in eline uzandı. Şerifin yüzündeki ifade sertti. "Siz gençler hiç rahat duramıyor musunuz? Kasabadan sadece birkaç hafta uzak kaldık ve her şey bir anda kötüye gitmiş."

Laurie acı dolu bir yüzle, "Daha başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Lucky. "Harlan'le bağışmalarına rağmen, Hardtack'm anlaşmayı bozmaması dışında..."

Yukarıki katta bir kapı çarpıldı.

Chase, "Şşt, geliyor," diye fısıldadı.

Mutfaktaki bu ani sessizlikte, Sage nefesini tuttu.

Üvey babası ona, lanet inatçı gururuyla annesinin kalbini kıran "“sümüklü orospu çocuğu” dedikten sonra kimse Harlan'i görmemişti. Harlan o an Tyler Sondaj'ın ofisinin kapısını açtığı gibi dışarı fırlamıştı.

Sage arkasından koşmuştu, ancak o arabasına ulaşana kadar Harlan gözden kaybolmuştu. Göz açtırmayan yağmurda, Harlan'in pikabını evin önünde park edilmiş halde bulma umuduyla, arabasını eve kadar sürmüştü. Patikaya dönüp de pikabı orada gördüğünde, rahatlayarak hıçkırıklara boğulmuştu.

Fakat sonra cesaretini yitirmişti. Hızla yukarı çıkmak yerine, o ve diğer herkes sabahki olayları kafasında tartması için Harlan'i yalnız bırakmıştı. Yıllarca kaçtıktan sonra, mutsuz gençliğiyle yüzleşmek zorunda bırakılmıştı. Bununla mücadele etmek için bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Şimdiyse, botlarının merdivenlerde, sonra da mutfığa

gelirken yemek odasında çıkardığı sesleri duyuyorlardı. Herkes meşgulmüş gibi davranmaya başladı ama gerçekten hareket eden sadece Lauren'di. Annesinin yanağına vıcık vıcık köpükler üflüyordu.

Harlan kapıya geldi, gözleri hemen Sage'i arayıp buldu. Sage, ona çekingen bir şekilde gülümsedi ama elindeki çantayı gördüğü an gülümsemesi soluverdi.

"Gidiyorum. Odanı temizledim. Yeniden yerleşebilirsin."

Bu açıklama üzerine hepsi buz kesildi. Kendine gelip ilk konuşan Chase oldu. "Gidiyor musun?"

Harlan ilerleyip Chase'in elini sıktı. "Geçen yıl Houston'da ilk tanıştığımız an senden hoşlandım. Tanıdıkça da seni daha çok sevdim. İyi şanslar."

Lucky'ye gidip sol elini tuttu. "Kolun için bir kez daha özür dilerim. Böyle olsun istemezdim. Sen acayip bir adamsın."

Sonra ikisine birden, "Bu sabah her şeyi kontrol ettim. Yeni bilgisayarlar sayesinde, pompalar tıkr tıkr çalışacak. Tüm çizimlerimi garajdaki dosya dolabında bulabilirsiniz. Çalışanlarınız onları kılavuz olarak kullanırsa, kurulum ve montajda hiç sorun yaşamazlar."

Chase sessizce, "Gitmenden nefret ediyoruz, Harlan," dedi.

"Zamanı geldi." Çabucak Sage'e baktı. "Geçmiş zaman."

"Peki ya komisyonun ne olacak? Çekleri nereye göndereceğimizi nereden bileceğiz? Sage'le üzerinde çalıştığımız sözleşmeler meyve verirse, sana epey para ödememiz lazım."

Harlan umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Bir süre yetecek kadar param var. Paraya ihtiyacım olursa, sizinle temas geçerim.”

Geçmeyeceğini biliyorlardı. Bunu söylerken bile, kapıya doğru gidiyordu. “Devon, Marcie, bu şirin bebeklere iyi bakın, onları özleyeceğim. Pat, Laurie’ye iyi bak. O çok tatlı bir kadın.”

Laurie ayağa kalkıp anaç bir tavırla kollarını Harlan’e uzattı. “Harlan, lütfen.”

“Elveda, hepinize.” Şapkasını taktı, kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Herkesin umutsuca ona acıyarak bakmamaya gayret ettiğinin bilinciyle, Sage saniyeler boyunca kapının boşluğuna baktı.

Sonra düşünmeden Harlan’ın arkasından koştu. Adeta usta bir silahşor gibi mobilyaların arasından koşarak evin odalarından geçip ön kapıdan fırladı, verandadan koşarak geçti ve merdivenleri indi, şakır şakır yağmurun altında, Harlan’i pikabının ön koltuğuna çantasını koyarken yakaladı.

Harlan’i bileğinden tutup döndürdü. “Nereye gittiğini sanıyorsun? Beni böyle yüzüstü bırakıp gidemezsin!”

“İçeri gir. Sırılsıklam olacaksın.”

“Teksas’m Donald Trump’ı olmanı veya meteliksizin teki olmanı nasıl umursamıyorsam, ıslanmayı da umursamıyorum şu an. Seni istiyorum; para içinde yüzsen de, baldırı çıplak gezsene de.”

Mutfaktan paldır küldür çıkarken elindeki kasap bıçağını bırakmayı unutmuştu. Bıçağı Harlan’ın burnunun dibinde salladı. “Bugün kendim hakkında bir şey öğrendim. Hafife

alınmaması gereken bir insanım.

“İlk başta, Hardtack’ın buraya gelmekteki tek amacının sen olduğunu zannediyordum. Ama sonra, yaklaşık otuz saniye kadar önce, sırf senin yerini belirlemek için bizimle sözleşme imzalamak zorunda olmadığı kafama dank etti. Dedektifi bizi birlikte gördüğü an, bizi durdurup sana direkt ulaşabilirdi.

“Bu da, tıpkı söylediği gibi, benim onu *ikna ettiğim* anlamına gelir. Onu Tyler Sondaj konusunda ikna ettim. Bu sözleşmeyi senden dolayı değil, sana rağmen yaptım.

“Ah!” dedi, “Beni gerçeği saklamakla suçluyordun ama sen yıllardır bir yalan içinde yaşamışsın. Kim ve ne olduğundan kaçmayı bırakmanın zamanı geldi, Harlan. Hardtack’la aranızdaki husumeti ortadan kaldırmanın vakti geldi, kendi çıkarın için değilse bile, kalbi kırık annen için.

“Başka bir şey daha, benimle sevişip, evlenme teklif edip sonra da buradan çıkıp gidemezsin, Harlan Boyd. Ne cüretle bunu deniyorsun? Bana evlenme teklif ettiğini aileme söylemişken, ne cüretle beni onların önünde rezil ediyorsun?

“Travis’leyken yaptığım gibi, bu kez gururuma yenik düşüp incinen duygularımı saklamayacağım. Bu seferki önemli. Bu sefer tekmeler ve çılgınlıklar savurup sinir krizleri geçireceğim, pikabının önüne yatacağım ve seni burada tutmak için başka ne gerekiyorsa yapacağım.

“Bir işi asla yarım bırakmamakla övünüyordun. Pekâlâ, dün gece bana sadık kalıp beni mutlu edeceğine söz verdin. Hayatının sonuna kadar sürecek bir iş bu.

“Paran için seninle evlenmek istediğimi söyleyerek beni suçlayamazsın. Çünkü sorduğunda ve evet dediğimde, zen-

gin olduğunu bilmiyordum. Şu an nasıl seviyorsam, dün de öyle seviyordum seni. Öyleyse, şu çantayı arabadan al ve doğruca yukarı çık. Bensiz hiçbir yere gitmiyorsun.”

Sage’in yüzünden yağmur damlaları akıyordu. Kıyafeti üzerine yapışmıştı. Islak saçları yüzüne ve boynuna yapışmıştı ama tüm bunlar ona vız geliyordu.

Harlan ezdiren ezdiren konuşarak, “Çıkmazsam o kasap bıçağını bana saplayacak mısın?” dedi.

“Olabilir. Seni öldürmeden önce benimle evleneceksin.”

Harlan küfürler mırıldandı ve pişmanlıkla başını iki yana sallayarak ıslak manzaraya baktı. Bakışlarını yeniden Sage’e çevirdiğinde, kahkahayı patlattı. Elini uzatıp Sage’in pantolonunun bel kısmından tutarak onu kaldırdı. Kızın elindeki bıçağı alıp fırlattı. Bıçak en yakınlarındaki çamurlu suya şıp diye düştü.

“Çok param var,” dedi ilk önce.

“Ne olmuş yani?”

“Bunun bana sahip olmasına asla izin vermedim. Buna karşı tavrımın değişmesini bekleme.”

“Tek beklediğim, bana karşı tavrının değişmemesi.”

“Sana karşı tavrımda ne var?”

“Beni seviyorsun. Bana tapıyorsun. Bana bağlısın. Hayatında olmazsam ölürsün. Seni azdırıyorum, sertleştiriyorum ve mutlu ediyorum.”

Harlan gülereliyle Sage’in çenesinden tutup kaldırdı. Sage bacaklarını Harlan’ın kalçasına doladı. Üzerlerine yağmur yağarken, Harlan yavaş yavaş dönüyordu. “Delisin sen ama haklısın.”

“Hangi noktada?”

“Yukarıdakilerin hepsinde.”

“O zaman beni hakkını vererek öp.”

Nihayet birbirlerinden ayrıldıklarında, Harlan evin ön kısmına doğru dikkatle baktı. “Kahretsin, Sage. Beni böyle öpmeyi kesmezsen, balayımıza hemen burada başlamak zorunda kalacağız.”

Sage altdudağını ısırdı. “Genel fikir de bu zaten.”

S o n S ö z

“Harlan, uyan. Vakit geldi.”

Harlan burnunu çekip yüzünü Sage’in saçlarına gömdü. “Çok isterdim bebeğim ama kolumu kaldıracak halim yok. Sabaha kadar bekleyemez misin?”

Sage yavaşça gülüp Harlan’ın göğsünü okşayan elini itti. “*Bunun* vakti geldi demedim. Hastaneye gitme vakti geldi.”

Harlan yatakta doğruldu. “Bebek mi diyorsun?”

“Son iki saattir kasılmalarım var.”

“İki saat! Kahretsin, Sage. Neden beni uyandırmadın ki?”

“Dediğin gibi, kolunu kaldıracak halin yoktu. Gerçekten de, bu akşam Louisiana’dan eve direksiyon sallamamalıydım.”

“Bunu yapmasaydım, şu an nerede olurdun, ha?” Pantolonunu bacaklarına geçirdi, yerinde duramıyordu.

Tyler Sondaj’m, üvey babasının başında olduğu yeni bir benzin şirketine kiraladığı ekipmanları denetlemek için komşu eyalete gitmişti. Akşamüzeri arayıp yola çıkacağını haber

verdiğinde, Sage onu günün bu geç saatinde yola çıkmaktan vazgeçirmeye çalışmıştı. Şimdiyse, kocası ısrarcı davrandığı için mutluydu.

“Senden çok uzun süre uzak kaldım, bebeğim,” demişti Harlan.

“Daha sadece iki gün oldu.”

“Çok uzun işte.”

Harlan’ın sözlerindeki tutkuyu anımsayan Sage, komodinin üzerindeki telefona uzanırken gülümsedi. “Doktoru arayacağım.”

Harlan dolapta asılı kıyafetlerin arasında aranırken, “Kahrolası çanta nerede?” diye sordu. “Önceden hazırlaman iyi oldu. Nerede peki?”

“Diğer dolapta.” Doktorun telesekreterine hastane için yolda olduğunu belirten bir mesaj bırakıp telefonu kapattı. “Harlan, sakın olsana. Çok zamanımız var. Daha suyum bile... ah...”

“Ne oldu?” Harlan başını dolaptan çıkardı.

“Suyum geldi.”

Açık açık küfrü basan Harlan, Sage’i bir battaniyeye sarıp kucığında arabaya götürdü. Kendi nefesi düzensiz olmasına rağmen, “Nefes al,” diye buyurdu. “Bize kursta öğrettikleri gibi nefes almayı unutma.”

Sage’i yolcu koltuğuna oturtup gömleğinin önü açık halde, kaportadan dolandı.

Marcie’nin düğün hediyesi olarak komisyonundan feragat ederek onlara sattığı evden uzaklaşırken Sage, “Önünü ilikle,” dedi.

“Böyle bir zamanda neden benim gömleğimi kafana ta-

kıyorsun ki?”

“Bütün hemşirelerin kıllı göğsüne bakıp ağızlarının sulanmasını istemiyorum da ondan.”

Harlan trafik ışığında yalnızca alelacele önünü ilikleyecek kadar durdu, sonra hâlâ kırmızıyken geçti. “Ceza yiyeceksin,” diye uyardı Sage.

“Belediyede tanıdıklarım var.”

“Uzun sürmeyecek. Pat’in emeklilik partisi haftaya. Ah, Harlan, o partiyi kaçıraram!”

Laurie, Pat’in bekâr evini baştan aşağı dekore edip hayranlık uyandıran oyuncak bebek evlerine çevirmişti. Tüm arkadaşlarına ve faaliyetlere yakın olan kasabada yaşamaya bayılıyordu. Tüm pratik nedenlerden dolayı, hâlâ balayındalardı. Hangisinin daha aşk sarhoşu olduğunu söylemek zordu.

Harlan, “Gerekirse, partiyi ertelerler,” diye Sage’i temin etti. Elini uzatıp Sage’in karnına koydu. “Erken geliyor, değil mi? Neden böyle erkenci? Yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Yanlış bir şey yok. Seninle tanışacağı için heyecanlı sadece. Ona senden çok bahsettim,” dedi nazıkçe Sage, elini Harlan’inkinin üstüne koyarken.

Arabayı acil servisin önüne çekerken lastikler gıcırdadı. Harlan sedye beklemeden Sage’i yeniden kucağına alıp içeri soktu.

Hastaneye giriş yaptıklarında, hemşire, “Doktor onu birkaç dakika yalnız görmeli, Bay Boyd, siz daha sonra girebilirsiniz,” dedi.

Sage tekerlekli sandalyeyle götürülürken omzunun üzerinden, “Herkesi ara,” diye bağırdı.

Herkesi haberdar ettiğinde, Harlan artık Sage'in yanına girebilirdi. Gerekli kıyafeti giydi.

Harlan üzerini tamamen giyindiğinde Sage, "Senin mavi tonun kesinlikle bu," dedi.

"Daima ukala. Çenesini ne zaman kapatacağını asla bilmez." Harlan karısının üzerine eğildi, gözleri birden ciddileşip buğulandı. "Kahretsin, Sage, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Harlan'ın elini sıkıca tuttu. "Biraz korkuyorum."

"Sen mi?"

"Evet. Bunu senden başkasına itiraf etmezdim, biliyorsun. Benimle kal, Harlan."

"Sonsuza kadar, bebeğim. Buna güvenebilirsin."

Sage oflaya poflaya doğumhaneye götürüldü. Birkaç dakika sonra, Harlan'ın de yardımıyla, onun oğlunu doğurdu. Babacan doktor, kıvranan ve cıyaklayan bebeği babasının kollarına verdi.

"Tebrikler, Bay Boyd."

Harlan oğlunu Sage'in göğsüne koyarken kayıtsızca, "Bana Harlan deyin," dedi.

Sage hayranlıkla, "Ah, çok güzel," diye fısıldadı. "Harlan baksana, ne kadar mükemmel bir bebek yapmışız."

Neredeyse bir saat sonra nihayet oğullarıyla baş başa kaldılar. Hemşire bebeği uzun süre geçmeden bebek bakım odasına getirmeleri gerektiği konusunda onları uyardı.

Sage parmaklarını bebeğin kafasındaki sarı, ince tüylerde gezdirdi. "Saç çizgisi seninle aynı. Burnu senin gibi."

"Pipisi de."

"Ah!" diye haykırdı Sage. Ardından kocasına şehvetle

bakıp, “Kesinlikle,” diye ekledi. Birlikte yavaşça güldüler, sonra da öpüştiler. “Herkesi aradın mı?”

“Hastane personeli izin verir vermez bebek bakım odasına inecekler. Hastane bize aile indirimi yapmalı, onlara epey iş çıkarıyoruz.”

Jamie henüz bir yaşını bile doldurmamış olmasına rağmen, Marcie’nin yeniden hamile olduğunu duyurması herkesi keyfe boğdu. Marcie biyolojik saatinin geçmekte olduğunu söylemişti. Sadece yarı zamanlı çalışmasına rağmen, işleri gayet başarılıydı; bu yüzden annelik içgüdülerini yerine getirebilirdi. Chase ve Marcie inanılmaz şekilde mutluydular.

Devon’un köşe yazısı eyalet dışındaki birçok gazeteye de satılmıştı. Lucky, Lauren kadar nefis başka bir çocuğun babası olamayacağına yemin etmesine rağmen, Devon’la bir çocuk daha yapmaktan bahsediyorlardı. Fakat aynı zamanda, Lucky bunu denemekten zevk alacağını söylüyordu.

Tyler Sondaj’ın işi başından aşkındı. İki ayrı şirket arasında, kamyonları şehirden şehire mekik dokuyorlardı. Sage birkaç hafta öncesine kadar sulama işinin yönetimindeydi; çizelgeleri koordine ediyor, yeni müşteriler buluyor ve genişletilip iki sekreterin istihdam edildiği ofisi idare ediyordu.

“Marian ve Grayson’dan ne haber?” diye sordu kocasına. “Onları da aradın mı?”

“Annem adeta kendini kaybetti. Sabah olur olmaz uçuyorlar.”

Sage uzanıp Harlan’ın yanağını şefkatle okşadı. Onun barıştırma çabaları sayesinde, Harlan ve Grayson birbirlerine medeni davranıyorlardı. Harlan, Grayson’un iş ortağı olmayı reddettiği için aralarında hâlâ zaman zaman karışıklık çıkı-

yordu. Bu noktada sürekli çelişiyorlardı ve hep çelişeceklerdi. Ama anne ve oğul yeniden birliktelerdi ve en önemlisi de buydu.

Harlan ergenlikteki yaralarını yetişkinliğe taşıdığını Sage'e itiraf etmişti. Annesinin babasının ölümünden önce sadakatsizlik ettiğine veya Grayson'un ahlaksızca bir şey yaptığına asla gerçekten inanmamıştı. Mücadele edemeyeceği bir şeyin öfkesine odaklanmaktansa, babasının ölümü yüzünden onları suçlamak çok daha kolayına gelmişti.

Sert bir kişiliğe sahip olan Grayson, Harlan'ın müşfik babasından o kadar farklıydı ki, delikanlı bunu kabullenememişti. Sage sabırla ona, Grayson'un Marian'a iş rakiplerine davrandığı gibi davranmadığını anlatmıştı.

"Annemi çok sevdiğine adım kadar eminim."

Harlan, "Bence de seviyor. Ama annem onunla evlendikten sonra, paranın kötü bir şey olduğunu düşünmeye başladım," diye açıklamaya çalışmıştı. "İnsan yeteri kadar parası olduğunda, başkalarının yaşamlarını kontrol edebilir. Ben bunun bir parçası olmak istemedim."

Son birkaç aydır, Harlan mirasını kullanmaya başlamıştı ama sırf bu kadar çok kişi bundan faydalanabilecekken, o paranın boşu boşuna durmasından nefret ettiği için. Gizli bir hayırseverdi. Çeşitli kuruluş ve hayır kurumlarına yaptığı hatırı sayılır bağışların kim tarafından yapıldığı asla bilinmiyordu.

"Neden daha önce bağışlamadın ki?" diye sormuştu Sage bir seferinde. "Mesela, Tyler Sondaj'ın zorda olduğunu gördüğünde, neden Chase'e para vermedin sadece?"

"Çünkü yalnızca para vermek sorunları çözmezdi. Uzun

vadede olmazdı. Ayrıca, sorunları çözerken müdahil olmak ve kendi kaynaklarımı kullanmak zorunda olmak hoşuma gidiyordu. İnsanlar bağıışı pek kabul etmiyorlar ama uğraştığını insanlar aptal değilse, genellikle yeni fikirlere açık olurlar. Onları, sorunları için kendilerinin çabaladıklarını bilmenin tatminiyle bırakıyorum. Eğer onlara çek yazmış olsaydım, kişisel tatminlerini kaybedeceklerdi. Ben de öyle.”

Hâlâ lise mezunu biriyle yaşıt kot pantolonunu giyiyor ve Sage’in eğer bir kez daha arıza yaparsa çekip vurarak çaresine bakmakla tehdit ettiği o pikaba biniyordu. Onunla hâlâ epey kilometre kat edebileceğini iddia ediyordu.

Şimdi Sage ona sevgi dolu gözlerle bakarken yumuşacık bir sesle, “Doğum belgesini nasıl dolduracaklarını sordular. İsminin Daniel Tyler Boyd olduğunu söyledim onlara,” dedi.

Harlan boğuk bir sesle, “Daniel,” diye tekrarlarlarken gözleri yaşlarla doldu. “Teşekkürler, Sage. Hoşuma gitti.” Zar zor yutkunup boğazını temizledi. “Ağırlığına inanamıyorum. Erken doğan bir bebek için üç buçuk kilo çok değil mi?”

Sage dudaklarını ıslatıp altdudağını ısırdı. “Aslına barksan, Harlan, o kadar da erken doğmadı.”

“Kasım başında doğum yapacağını söylemiştin bana.”

“Sana öyle dedim, evet. Ama aslında Daniel tam zamanında doğdu.”

“Ama Ekim’in birindeyiz. Bu da ocak ayının başında hamile kaldığını gösterir.”

“Hı-hı.”

Jetonu düşünce Harlan, Sage’in gözlerine baktı. “Seni minik yalancı. Tüm o zamanlar boyunca hamileydin. O gün

karavanda oldu, değil mi? Bebek yok diyerek yalan söyledin.”

“Tam olarak yalan sayılmaz. Bebek yok dediğimde, durumum hâlâ belirsizdi. Ağabeylerimle seni kavga ettiremezdim, değil mi ama? Benimle mecbur olduğun veya bana acıdığın için evlenmeni istemedim. Bu yüzden evet, bebeği inkâr ettim, aslında Daniel o zaman vardı.”

Harlan bir an için tamamen inanamayan gözlerle Sage’e baktı. Sonra başını geriye atıp kahkahayı bastı. Annesinin göğsündeki Daniel yüzünü buruşturdu.

“Pekâlâ, daha neler,” diye fısıldadı Harlan. Bebeğin minicik elini tutup parmaklarıyla okşadı. “Bunu duydun mu, Daniel? Annen beni bu sefer gerçekten oyuna getirdi.”

Sonra, boştaki elini Sage’in saçlarına gömdü ve dudaklarını onun dudaklarına doğru indirdi. “Sen tanıdığım en acayip kadınsın. Beni hakkını vererek öp.”

—SON—

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane